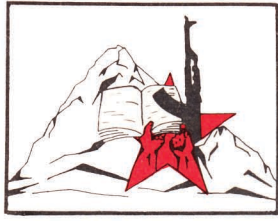

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı: 27 / Mart 1984 / 2.- DM

PKK'li Savaş Esirlerinin Yükselttiği Son Direniş Düşman Oyunlarını Bir Kez Daha Boşa Çıkarttı!

5 Ocakta başlayan ve 82 PKK'li savaş esirinin Ölüm Orucu, diğer PKK'li savaş esirlerinin ise Açlık Grevi biçiminde sürdürdükleri son Diyarbakır Direnişinin, amaçlanan hedefine ulaştığı bildirilmektedir.

Türk sömürgecilerinin cezaevindeki imha ve teslim alma amaçlarını boşa çıkarmak, cezaevi uygulamalarını, işkence ve baskıları protesto amacıyla başlayan son direniş eylemi, kısa zamanda tüm cezaevini sarmıştı. Bu gelişme karşısında sömürgeciler, cezaevi ile dışarısının tüm ilişkisini kesmiş, her türlü görüşme kaldırılarak, aileler üzerinde de baskılar yoğunlaştırılmıştı.

Cezaeviyle ilişkilerin kesilmesi nedeniyle uzun bir süre kendilerinden haber alınamayan devrimci tutukluların hayatlarından duyulan endişe giderek artmıştı. Nitekim, bu endişenin haksız olmadığı, daha sonra keskinleşen haberlerden de anlaşılmıştır. 5 Ocak tarihinde başlayan son direniş eyleminde 10 devrimcinin öldüğü kesinlik kazanmış durumdadır. Cenazeleri ailelerine teslim edilen 10 devrimci

tutuklunun yanısıra, halen koma halinde hastanede oldukları belirtilen 10'larca tutuklu daha bulunmaktadır.

PKK'li savaş esirlerinin ardlarından cezaevinin büyük bir çoğunluğunu da sürükleyerek yükselttikleri direniş karşısında geri adım atmak zorunda kalan sömürgeciler, bu kez de yine aileleri kullanmak istemişlerdir. Hastanede bulunan yakınlarıyla görüş-türülen aileler, çocuklarına teslim olmaları doğrultusunda telkinde bulunmak için zorlanmışlar, ancak hemen tüm tutuklu yakınları direniş eylemi omuz vererek düşmanın oyununa gelmemişlerdir. Aileleri çocuklarına işkence yapmadıkları yolunda inandırılmaya çalışan sömürgeciler, aynı yakınlarını hastahanedeki PKK'li savaş esirleri yanında da sürdürmek istemiş, ancak savaş esirlerinin yaptıkları konuşmalarla yüzleri anında açığa çıkmıştır. Kendilerine, canlı fare yedirtmekten daha bir çok işkence biçimine kadar her türlü baskı biçiminin uygulandığını söyleyen savaş esirleri, sömürgecilerin bu uygulamalarında Şa-

hin-Yıldırım ihanet şebekesiyle birlikte hareket ettiklerini de yakınlarına anlatmışlardır.

Hastanedeki PKK'li savaş esirleriyle görüşen yakınlarının verdiği bilgiye göre, Ölüm Orucu ve Açlık Grevi sonuçlandırılmış, direniş daha da büyüyen bu son eylem, sömürgecilerin oyunlarını boşa çıkarmıştır. Aileler ve kitleler, cezaevi direniş etrafında bir kez daha halkalanarak, sömürgeciliğe karşı dikilmişlerdir. Sömürgeciler ve içerdeki ajan çetesi, bu direniş karşısında bir kez daha bozguna uğramış, PKK direnişçiliğinin hiç bir biçimde kırılmayacağı ölüm pahasına yükselten mücadeleyle yine ortalaya konulmuştur.

YAŞASIN ŞANLI DİYARBAKIR DİRENİŞİMİZ!

Dört yılı aşkın bir süreden beri, başta Diyarbakır Özel Askeri Ceza ve Tutukevi olmak üzere, Kürdistan'daki sömürgeci zindanlarda boyutları çizilmemiş bir zulüm ve zorbalığa karşı köle bir halkın kurtuluş umutları direniyor. Faşist karşıdevrim, Türk egemen sınıflarının tarihsel barbarlık geleneginin zengin mirasına dayanmasına ve emperyalist gericiğinin, proletaryanın ve ezilen halkların devrimci kurtuluş mücadelesini bastırma edindiği onca deneyim birikimine sahip olmasına rağmen, uygulamaları ile bir deri ve kemik yığını haline getirdiği devrimci savaş esirlerine boyun eğdirmeyi bir türlü başaramıyor. Yüreğ ve beyin bir sanatçı ustalığı ile birleştirilmesinden doğan bilinçli irade, tepeden tırnağa silahlı ve çingnca uygulamalarını hiçbir insani ve hukuksal kuralla sınırlama gereğini duymayan azgın karşı-devrimci bozguna uğratıyor. Repertuarındaki her türlü insanlık dışı yöntemi birer birer denemesine rağmen, istediği sonuca ulaşamayan karşı-devrimci daha da hırçınlaşıyor. Darbelerini daha seri ve daha acımasız bir biçimde indiriyor. Silahsız ve savunmasız savaş esirlerini kurşun yağmuruna tutuyor. Buldukları koşulları, hücreleri ateşe veriyor; onlarcasını imha ediyor, yüzlerce hakkında idam cezaları yağdırıyor. Ama bilinçli iradeye asla hükmedemiyor, devrimci savaş esirlerine diz çöktüremiyor. Direniş mücadelesi, aldığı her darbeyle yendiğünçü kazanan efsane devri örneği, daha da gelişip yaygınlaşıyor. Düşmanın darbeleri sonucunda toprağa düşen her devrimcinin ardından onlarcası ayağa kalkıyor; düşenin yerini yeni yeni savaşçılar dolduruyor. Öyle ki, direniş nicelik olarak belki de eskisiyeye kıyaslanmayacak oranda daha gelişkin ortada kazanıyor. Faşist karşı-devrimin zindanlardaki direniş çevresinde ördüğü sessizlik duvarları, direnişin coşkunun sesinin halkı yığınları arasında yankısını bulmasının önüne geçemiyor. Dünya ilerici kamuoyu, Kürdistan'daki sömürgeci zindanlarda insanlığın kökünü kurutmanın savaşımını üst-

lenen çağımızın yüzkarası bir vahşete karşı, insanlığı ve onun güçlü mezyetlerini yaşatmak için kendi yaşamlarını ortaya koyan devrimci savaş esirlerinin acı ölüm haberleri ile çalkalanıyor.

Gelinen aşamada, cezaevi direnişleri karşısında takınılacak tavır, sadece demokratlığın veyurtseverliğin gerçek ölçütlerini ortaya koymakla kalmıyor; insan olmanın da şaşmaz mihenk taşı oluşturuyor. Faşizme karşı olduğunu iddia eden, karanlığa ve ölüme karşı aydınlığın ve yaşamın mücadelesinden yana olduğunu söyleyen her örgüt, grup ve kişi, bu iddiasının geçerlilik derecesini görmeye, onu tanımlama payı çok az olan bu teraziye vurmak zorundadır. Biz kendi payımıza cezaevlerinde yükselen devrimci direnişin anlamını kavramaya ve kavratmaya çalıştık. Direniş şehitlerinin anılarının büyüklüğü ve bağlıcılığının vazgeçilmez bir gereği olarak, devrimci görevlerimizi yerine getirmenin yoğun çabasını yaşadık. Onların uğruna can verdikler geleceği gerçeklik haline getirmek için, bütün insani yeteneklerimizi konuşturmayı ve düşmanı kahredecek bir mücadeleyi yaratarak kanlarıyla çizdikleri yolda yürümeye devam edeceğiz. Bunun yanısıra, ister Türkiyeli ister Kürdistanlı olsun, kendisini devrimci, demokrat ve yurtsever olarak gören her örgüt, grup ve kişiye, bu ünvanları kendilerine yakıştırmakta devam ettikleri sürece, asli görevlerini hatırlatacak ve bulunmaları gereken yeri göstereceğiz. Hem devrimci, demokrat ve yurtsever olduğunu söyleyen, hem de bu sıfatların örgütlere ve kişilere yüklediği sorumluluğun gereklerini yerine getirmek için en küçük çaba içinde bulunmayanların ikiye bölünmüşlüğü, sahtekarlıklarını, utanmazlıklarını ve alçaklıklarını teşhir etmede amansız olacağız. Tarihin devrimcilerle, ilericilerle ve yurtseverlere yüklediği soylu görevlerin bilincindeyiz ve bu bilinçle hareket edeceğiz.

Devamı 19. sayfada

Kürdistan'da Son Gelişmeler ve Bir Toplantının Bir Kez Daha Gösterdiği Gerçekler

1984 yılının ilk günlerinde dünyadaki çeşitli basın ve yayın organları haber bültenlerinde "Saddam rejimi ile Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB) arasında görüşmelerin yapıldığı, Kürtlere otonomi verilerek anlaşma sağlanmakta olduğu ve sonucun yakında açıklanacağı" haberini verdiler. Hatta bazıları daha da ileri giderek, anlaşma metninin "Kerkük dahil Kürtlere otonomi verilmesi, yeni bir seçimle Kürt meclisinin oluşturulması, milli gelirin %30'unun Kürdistan'a harcanması, C. Talabani'nin örgütleyeceği kırk bin askerini Saddam rejimi tarafından donatılması C. Talabani'nin Saddam Hüseyin'in bayraktarlığı olması, 75'ten beri güneş mecburi iskan edilmiş Kürtlerin geri dönmeleri, Türk ordusunun sınırın 40 Km. Güney Kürdistan içlerine girip askeri hareket düzenlenmesine karşı çıkılmaması" (İran ve Suriye gazeteleri) kapsadığını belirttiler. Aradan bu kadar uzun bir süre geçmesine rağmen, gayri-resmi açıklamalar dışında resmen olay açıklanmadı. Anlaşmanın sonuca ne oranda götürüldüğü de henüz belli olmadı. Belki de olay resmi olarak hiç açıklanmayacak ve belki de kesin, kalıcı bir sonuç alınamayacak. Olayın doğruluğu tarafların o günden beriki hareket ve çalışmalarından açıkça görülüyor. Ve istisnasız herkes bunun gerçek olduğunu söylüyor. Belli ki ateş olmayan yerden duman çıkmaz.

Saddam rejimi-KYB anlaşmasının yeni, önemli, Kürdistan halkının ve bölge halklarının çıkarlarına karşı, son derece ciddi ve de tehlikeli bir olay olduğu açık. Bütün devrimci ve yurtsever güçler, ilericiler-demokrat çevreler, aldatılmamış bilinçli ve dürüst insanlar bunun böyle olduğunu tereddütsüz belirtiyorlar. Bir gücün -KYB'nin- dokuz yıldan beri faşist olarak ilan ettiği ve hemen hergün, her fırsatta faşist Saddam diktatörlüğünün vahşetinden ve ona karşı silahlı mücadele verdiğinden söz ettiği bir güçle -Saddam rejimiyle- anlaşması üzerine başka ne söylenebilir ki!

Besbelli ki böyle bir olay kendiliğinden veya bir anda ortaya çıkmadı. Tersine Ortadoğu'daki siyasal gelişmelerle yakın bir bağlantı içinde, Kürdistan'daki siyasal mücadelenin ulaştığı belli bir seviyeye ve açık bir oluşum süreci yaşayarak ortaya çıkan bir gelişme oldu. O halde böyle bir olayı doğuran bölgesel ve ülkesel etmenler nelerdir? Anlaşma ile ne amaçlanmıştır? Anlaşma hangi sonuçları ve nasıl bir durumu ortaya çıkarmıştır? Çeşitli güçlerin olaya yaklaşımı nasıl olmuştur? Devrimci ve yurtsever güçlerin tutumu ve görevleri ne olmalıdır? Bütün bu soruların doğru ve kapsamlı olarak yanıtlanması kesin bir zorunluluktur.

Devamı 10. sayfada

ORTADOĞU'DA NEWROZ'UN GÜNCELLİĞİ PKK'NİN DİRENİŞİ VE MAZLUM OLAYI

(Yazısı 3. Sayfada)

Direnme Geleneğimiz Newroz'u Halkımız Bulunduğu Her Yerde Coşkuyla Anıyor ve Kutluyor

(Yazısı 8. Sayfada)

Provokatörlerin Devrimi Yargılamasına İzin Vermeyin!

(Yazısı 9. Sayfada)

Kuklalar Yine Sahnede

(Yazısı 12. Sayfada)

Ethem AKCAN Yoldaş Yaşıyor

(Yazısı 16. Sayfada)

Diyarbakır Direnişinin Avrupa'daki Yankıları

(Yazısı 21. Sayfada)

LÜBNAN'DAKİ SON GELİŞMELER ve ORTAYA ÇIKAN GERÇEKLER

İsrail'in 1982 Haziran'ında, Lübnan'a müdahale etmesinden bu yana 2 yıl ya da bir zaman geçti.

Müdahalenin amacı Filistin direnme hareketini tasfiye etmek, Lübnan yurtsever hareketini de ezerek ABD emperyalizminin ikinci bir karakolu görevini görebilecek faşist bir rejimi Lübnan'a oturtmaktır. Salt Lübnan'a özgü değil, genel olarak Ortadoğu'da geliştirilen fiili askeri müdahalelerin amacı bir bütün olarak direniş eğilimini ezme, işbirlikçi yönetimleri işbaşına oturtmaktır.

Daha önce uygulanan diplomatik-politik manevralara dayatılan barışçı çözüm yolları bölgenin üst üste yığılımsı ulusal ve sosyal sorunlarını çözümlenmeye yetmediği gibi, bu tarz işbirlikçi çözümlere yatkın bölge küçük-burjuva uzlaşmacı akımları da cesaretlendiriyor, direniş eğilimini temsil eden güçlerce bu manevralar boşa çıkarılıyordu.

İşte 1982 Haziran saldırısının amacı, bölge devrimci direniş eğilimini etkisiz kılmak, emperyalizmin ve Ortadoğu gericiğinin çıkarılan doğrultusunda sorunları çözüme stratejisini ilk halkasıydı. Saptanan bu stratejiye göre direniş odakları temsil eden alanlara askeri müdahaleler yapılacak, uzun vadeli ypratma taktiğiyle direnişçi güçler ezilecek, işbirlikçi-reformist güçlerin rahatlıkla emperyalizm ve bölge gericiğinin dayattığı

çözüme evet diyebileceği politik ortam hazırlanacaktır.

Bu hazırlanma en somut biçimiyle FKO bünyesinde ortaya çıktı. Camp David anlaşmasından bu yana Filistin sorununa, emperyalizme ve Ortadoğu gericiğine dayanarak çözüm arayışları Arafat, hızla teslimiyete yöneldi. Bu, Arafat'ın şahsında bölge küçük-burjuva devrimciliğinin emperyalizme nasıl uzlaşmaya yöneleceğini gösterirken, bir kez daha direniş eğiliminin kolay kolay ezilemeyeceği kanıtlanmış oldu.

Aynı çözüm Kürdistan için de dayatılmak istenmektedir. Bağimsızlık ve özgürlük mücadelesini temel alan direniş eğilimi ezilip, yerine otomoniye hedeflenen, Kürdistan sorununu çözümlenmeye emperyalist-kapitalist sistem içinde arayan Kürt küçük-burjuva reformculuğu öne çıkarılmaya çalışılmaktadır. Güney Kürdistan'da KYB önderliğinin temsil ettiği anlayışın Saddam faşist diktatörlüğü ile uzlaşması, yine Kuzey Kürdistan'a yönelik olarak buna uygun bir yapıyı yaratılmak üzere hazırlanan bu gelişmelerin açığı çökmesi belli başlı sonuçlardır.

Görüldüğü gibi hem Arafat vasıtasıyla Filistin halkına dayatılan çözüm, hem de Talabani vasıtasıyla Kürdistan halkına dayatılan çözümler aynı döneme denk getirilmiş ve uygulanmak istenmiştir.

Ancak ne Filistin direnme eğilimi

-her ne kadar askeri olarak yenilgiye uğramışsa da- tasfiye edilebilmiş ve ne de gericiğil tarafından Kürdistan'a dayatılan çözüm bir varlık gösterebilmiştir.

Emperyalist-kapitalist sistemin dayattığı bu çözüm yolu en somut biçimiyle Lübnan sahasında fiyaskoyla sonuçlanmış, Suriye'nin direngen tutumu, Lübnan Yurtsever Hareketinin savaşı ve direnişçi ruhu sonucu Lübnan, İsrail ve ABD arasında imzalanan direniş tasfiye etme anlaşması, Lübnan hükümetine iptal edilme zorunda bırakılmıştır.

Gelinen noktada Lübnan sorununa taraf olan güçler bir çözüm arayışı içinde. Bu maksatla İsviçre'nin Lozan kentinde anlaşma çabaları sürdürüyorlar.

Her ne kadar direnişçi yurtsever güçler Lübnan'da önemli bir etkinlik sağlamsalarsa da, önderliğin zayıflıkları, ideolojik-politik yetmezlikleri, proletarya eğiliminin zayıflığı henüz sorunlara devrimci bir çözümün bulunabileceğinin ipuçlarını vermemektedir.

Aslında Lübnan gericiğinin bir kez daha ortaya çıkardığı sonuç artık bölge küçük-burjuva devrimciliğinin tükeniş içinde olduğudur. Proleter devrimcilik gelişmediği sürece Ortadoğu'nun yığılımsı, sosyal ve toplumsal sorunlarının çözümü olası değildir.

Doğu Kürdistan'a Hava Saldırısı, Türk Ordusunun Yeni Bir Provakasyonu

Geçtiğimiz günlerde uluslararası radyo, tv ve basın-yayın organları AFP (Fransız Haber Ajansı)na dayanarak Türk askeri uçaklarının Doğu Kürdistan'da bazı noktalarda bombardıman ettiği ve bir Türk uçağının düşürüldüğü haberini verdi.

Aslında pek şaşırtıcı olmayan bu haber Türk devletinin emperyalizm tarafından Ortadoğu'da hangi görevi yerine getirmekle yükümlü kıldığını bir kez daha açık bir şekilde ortaya çıkardı. Zira Türk ordusu geçtiğimiz yıl da Güney Kürdistan'a saldırmıştı.

Bu iki saldırının birbirleriyle çok yakından bağlantısı vardır. Çünkü Türkiye, İran ve Afganistan devrimleri ve Lübnan'da İsrail'in ortaya çıkan yetmezliği üzerine Ortadoğu jandarmalığını üstlenmiştir. İslam ülkelerine önderlik rolüne soyunması, Kıbrıs sorunu, Suriye-İran ve Yunanistan'a yönelik saldırı tehditleri hep bu üstlendiği görevin pratik göstergesidir.

Ancak bu görev Türk devletinin

kendi içinde muhafazetçi emzelmeye gerekçel anlamda yerine getirilebilir. Oysa Türkiye'nin halen Kürdistan UKM gibi önemli bir sorunla kurtulmuş, hem de Talabani vasıtasıyla Kürdistan halkına dayatılan çözümler aynı döneme denk getirilmiş ve uygulanmak istenmiştir.

Bu saldırılarla eğer başarı elde edilebilirse, bölgedeki gelişmelere müdahale için oluşturulmuş olan çevik kuvvetlere manevra serbestliği kazanacaktır. Bu niyet bizzat cunta tarafından Irak'taki gelişmelere seyrir kalmayacağı biçiminde ifade edilmiştir.

Ama bildiği gibi bu müdahale

Kuzey-Batı Kürdistan'dan yönlendirilecektir. Oysa bu alan hiç de serbest manevra edilebilecek bir yer değildir. Zira KUKM bunda büyük bir engeldir. Oysa bu engeli kaldırmak gerekmektedir.

Bunun bir provası Mayıs 1983'de Güney Kürdistan'a yöneltilen işgal hareketinde yapılmış, ancak ümit edilen tersine bozgunla sonuçlanmıştır.

Doğu Kürdistan'a yönelik bu ikinci deneme ise yine aynı amacı taşımaktadır.

Önümüzdeki günlerde Türk devletinin bölge halklarına ve KUKM'ne yönelik saldırılarının yoğunlaşması kaçınılmazdır.

Diğer bir nokta: AFP'nin verdiği haber eğer doğru ise (!) -ki doğruluğu veya olmaması sonucu değiştirmez- Batı Avrupa'nın bile artık Türkiye'nin saldırıya ve savaş kıskırtıcı bir rol üstlendiğini gözlemleyemez duruma gelmiş olmalıdır.

ULUDERE ve ÇUKURCA'DA 5 MUHBİR CEZALANDIRILDI!

Türk sömürgecileri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesini engellemek, kendi varlığını yatakmak için, geçmişten bu yana diğer uygulamaların yanısıra muhbirler ve ajanlarla da sürekli kullanılmıştır. Satın aldığı muhbirleri vasıtasıyla ele devrimcileri ele geçirmeye çalışırken, halk üzerinde de baskı kurarak, ulusal kurtuluş mücadelesine destek olmalarını engellemek istemektedir.

Bugün sömürgeci faşist cunta, PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi ve halkla bütünleşmesi karşısında, yine muhbirlerini hareket geçirmektedir. 12 Eylül öncesinde ajan yapıya karşı verilen mücadeleyle, bu yapı etkisiz duruma getirilmiş, devrimci hareket karşısında işleme bir duruma gelmiştir. Cunta iktidara geldikten sonra, yeniden ihbarcıları geliştirerek, dağıtan yapıyı toparlayıp, ulusal kurtuluş mücadelesinin önüne engel olarak dikmeye çalışmaktadır. Bu dönemde de bu yapıya karşı mücadele edilmiş, ulusal kurtuluşun gelişmesi için son derece önem taşımaktadır. Daha ilk adımların atıldığı bu dönemde, bu engellerin tekrardan dikileceği açıktır.

Nitekim sömürgeci bu yapıyı alabilirdiğine kullanılmaktadır. Muhbirleri vasıtasıyla, eski oyunların bu dönemde de sürdürülmektedir. Bunun en son örneklerinden birine geçtiğimiz ay içinde Hakkari'de tanık olundu. Gazetemize ulaşan haberlere göre, Uludere'nin Kurar köyünden Xeloyê Xacı, PKK partizanları tarafından cezalandırılmıştır. Öteden beri sömürgecilerle ilişki içinde olan bu ihbarcı, köylüleri rastgele ihbar ederek, sömürgecilerin baskı kurmasını sağlıyordu. Yine son günlerde köylüleri Güney Kürdistan'a ticaret yapıyor ve

devrimcilere yardım ediyor diye ihbar ederek onların tutuklanıp işkenceye uğramasına sebep oldu.

Tüm ihtarlara rağmen ihbarlarını sürdüren Xeloyê Xecê denilen muhbir, yaklaşık 1,5 ay önce PKK partizanları tarafından cezalandırılmıştır. Gazetemize ulaşan bir diğer haberde ise, 2 PKK savaşçısının sömürgeci tarafından yakalanmasına yardım eden, ihbarcı Demiret'lerden 4 kişi daha cezalandırıldığı bildirilmiştir.

Yaklaşık bundan 1 ay kadar önce 2 PKK savaşçısını çatışmada yaralı olarak ele geçiren ihbarcılar, devrimcilerin tüm ikna çabalarına karşın, faşist cuntanın kolluk kuvvetlerine teslim etmişlerdir.

Devrimciler, ihbarcılara yönelik yaptıkları çağrıda, kendilerine karşı silah kullanmak istemediklerini, Türk devletine karşı vasıftıklarını belirtmelerine rağmen; çoktan satılmış ve ruhlarından boşalmış olan bu hainler isteklerinden vazgeçemeyerek, ağır yaralı durumda olan devrimcileri cuntaya teslim ettiler.

Eselden beri sömürgecilerle sıkı ilişki içinde olan ve yörede onun adına hareket eden Demiret'ler, bu son olayla birlikte gerçek yüzlerini, ulusal kurtuluş mücadelesine düşmanlıklarını bir kez daha ortaya koydular.

İfah olmaz durumda olan ve bizzat cuntaya uşaklığı geliştiren, önde gelen dört kişi, bundan yaklaşık bir ay önce PKK partizanları tarafından Çukurca'da cezalandırıldı. Devrimcileri yakalattıktan, cuntaya hizmet etmenin karşılığını bizzat devrimcilerden gördüler. Her iki olaydan sonra da, halk yıllardır, bize kan kusturanlar, cezalarını çekmeye başlıyorlar demektedir. Muhbircilerde büyük bir korkunun gelişmesine karşın, halkta coşkunun arttığı bildirilmektedir.

Federasyona Yekitiya Karkerên Welatparêzên-Çandîya Kurdistan

FEYKA-KURDISTAN KURULDU

Federal Almanya'da bulunan 15 dernek tarafından uzun bir süredir çalışması sürdürülen, Kürdistan Yurtsever İşçi-Kültür Birliği Federasyonu, 21 Mart'ta yapılan kuruluş toplantısı ile kuruluşunu tamamladı. Yapılan tartışmalar sonucu, kısa adı FEYKA-KURDISTAN olan Federasyona Yekitiya Karkerên Welatparêzên-Çandîya Kurdistan isimli federasyon çalışmalarına başlandı.

15 derneği temsilen 67 delege ve 70'e yakın davetli ve izleyici toplanışının bulunduğu toplantı, büyük bir coşku içerisinde geçti. Toplantı, gündemine aldığı sorunları tartışıp karara bağladı.

Kuruluş açıklamasında, Federasyonun, Kürdistan Bağimsızlık ve Özgürlük Mücadelesinin desteklenmesi, Almanya'da bulunan Kürdistanlı emekçilerin sorunları ile ilgilenmek, onları ulusal bağimsızlık

mücadelesi doğrultusunda eğitim, bilinçlendirme, birleştirip örgütlemek ve mücadelenin önemli bir desteği haline getirmek için ulusal kurtuluş cephe espirisi doğrultusunda hareket edeceği, esas görevinin Kürdistan'da gelişen bağimsızlık mücadelesine her yönlü destek ve dayanışma sağlamak olduğu belirtilmektedir.

21 Mart'taki Federasyon kuruluş toplantısına, Serxwebün, KUP, DKP, FİDEF, Yeşiller, İşçi-Geçceği, Hunerkom'un yanısıra A. Hüseyin Yıldırım'ın da içinde bulunduğu çok sayıda kuruluş ve kişi katıldı. Federasyonun kuruluşunu kutlama mesajları yazılı ve sözlü olarak sunuldu.

Federasyonun kuruluşu, toplantı ardından yapılan bir geceyle kutlandı. Geceye davetlilerin yanısıra, ozanlar, folklor ekibi ve kalabalık bir izleyici topluluğu katıldı.

Petrol gelirleri vasıtasıyla hem Ortadoğu'nun çeşitli ülkelerinde icari yönetim ve örgütler "yardım" ederek onları özerkden boşaltıp emperyalizmin ve Arap gericiğinin bir yedeği haline getirmeye çalışmakta; hem de Ortadoğu'nun gerici ve faşist rejimlerine cömertçe yardımlarda bulunarak onların ayakta kalmasına büyük bir destek vermektedir. Örneğin Suriye'ye yaptığı ekonomik yardımlarla, Suriye'nin emperyalizme karşı olan direngen tavırını yumuşatmaya ve

Devamı 23. sayfa

Son Gezilerin Bir Kez Daha Ortaya Çıkardığı Gerçekler

21 Şubat 1984 tarihinde, Türk faşist yetkililerince Suudi Arabistan'a 5 gün süren resmi bir gezi düzenlendi. Oluğca kalabalık olan faşist Kenan Evren başkanlığındaki heyette; Başbakan Yardımcısı, Dışişleri ve Milli Savunma Bakanları gibi hükümet yetkililerinin yanısıra, Genelkurmay temsilcisi ve işadamları bulunmaktaydı.

Askeri faşist cuntanın işbaşına gelmesinden bu yana geçen 4 yıllık süre içinde cunta yetkililerince Ortadoğu ülkelerine yönelik üst düzeyde sıkı "resmi" temasların yapıldığı hiç kimsenin dikkatinden kaçmamış olsa gerek. Öyle ki Türkiye tarihinde 1957'den 1979'a kadar olan 22 yıllık bir süre içinde ancak 16 resmi görüşme olurken, faşist Evren süresinin işbaşına geldiği gündün bu yana 4 yıl gibi kısa bir sürede toplam 15 resmi görüşme olmuştur.

Bu temaslardan en çok dikkati çeken de Suudi eli faşist cunta arasındaki ilişkilerdir. Bu ilişkiler gerek yapılan "resmi" görüşmelerin sayısal çoğunluğu ve gerekse de her iki ülkenin Ortadoğu gericiği ve emperyalizminin açısından taşıdığı özellikler ve önem açısından birbirlerini verdikleri güç ve destek hususunda da dikkatleri çekmektedir. Elbette ki bu kadar yoğun temas anlamız ve boşa değildir. Bunun ekonomik, politik, ticari, askeri

vb. birçok nedeninin yanısıra her iki ülkenin Ortadoğu gericiğinin ve emperyalizminin önemli dayanakları olma, onların politikalarını uygulamaları bir fonksiyonları var. Kendileri de bu alanın beklendiği kendi çıkarları açısından gönüllü olarak üstlenmişlerdir.

Sorunun Türkiye açısından özü nedir? Bilindiği gibi Türkiye ekonomisinin içine girdiği derin bunalımına çare aranmaktadır. İlk önce ihracatı geliştirmek için "kemerleri sıkma" olarak nitlendirilen iç tüketimi kısma, ücretleri dondurma ve ihracatı artırma biçiminde özetlenebilecek bir ekonomik model seçildi. Ancak, Türkiye'nin tarımsal ve hayvansal ürünlerden başka ihracat edebileceği herhangi bir ürünü olmadığından; Türkiye ve Kürdistanlı emekçilerin ellerinde ne varsa açkalmaları pahasına alınıp ihracat edilmemesine rağmen bu politika Türk ekonomisinin bunalımına çözüm getirememiş, ithalatın dolar tutarının ihracatın dolar tutarının iki katı olması bir türlü engellenememiştir. Sonuçta ticaret açığı kapatılamamıştır.

Ekonomik bunalımına çare aramak isteyen Türk burjuvasınınin geçmişte hakim olduğu Arap yarımadasının yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynakları karşısında istahı kabarmakta, salyaları akıtmaktadır. Büyük bir açgözlükle bualanlan emgenenliği altına alma gibi emperyalist emeller

beslemektedir. Güney Kürdistan'a yaptığı işgal hareketi, İran sınırındaki emperyalist ajanlarla ve yayın organlarına kadar yayılan provakasyonları, Suriye'yi tehdit etmesi gibi gereklerde de görüldüğü gibi onun bu konuda yapamayacağı bir çalgınlık yoktur.

Sahip olduğu nüfus yoğunluğu ve askeri gücü, İran-Irak savaşından dolayı bu ülkelerin önemli oranda güçten düşmeleri, Suriye'nin Lübnan ve İsrail sorunlarından dolayı sıkışık olması gibi durumlar ve en önemlisi de bölge devrimci güçlerinin bu gelişmelerin gözüylebilecek ideolojik-politik, stratejik ve taktik hattan yoksun oluşları Türk faşist cuntasını bu konuda daha da cesaretlendirmektedir.

Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik kriz, Ortaya çıkardığı salgın ve yayılmacı yönelimin yanısıra, ABD emperyalizminin de Ortadoğu politikasında Türkiye'ye tanıdığı önemli bir politik ve askeri fonksiyon var. Bölge üzerinde denetim sağlamak isteyen ABD emperyalizmi böylece askeri müdahalelerde bulunmak istemekte ve bu konuda zaten politik, diplomatik ve askeri denetim sağladığı Türkiye'ye çok yönlü dayatmalar da bulunmaktadır. ABD emperyalizminin aktif desteğini alan faşist Türk cuntası, adeta onun ikinci "şımarık" çocuğu gibi davranarak her tarafa

küştahça gözdağları vermekte, bölgede külhanbeyi gibi davranabilmektedir.

Sorunun Suudi Arabistan yönünde gelen önemli ise, öz itibarıyla aynıdır. Ancak biçimi değişiktir. Türk burjuvazisi askeri gücünü nüfus yoğunluğundan dolayı işin jandarmalık yönünü üstlenmekte, Suudi Arabistan ise, petrol geliri ve inşaat sektörü, gıda maddelerinin pazarlanabilmesi gibi önemli bir tüketim ve istihdam potansiyeline sahip bulunmakta ve dolar gücünü gericiğinin örgütlenmesinde başta gelen rolü oynamakta-

GİRİŞ

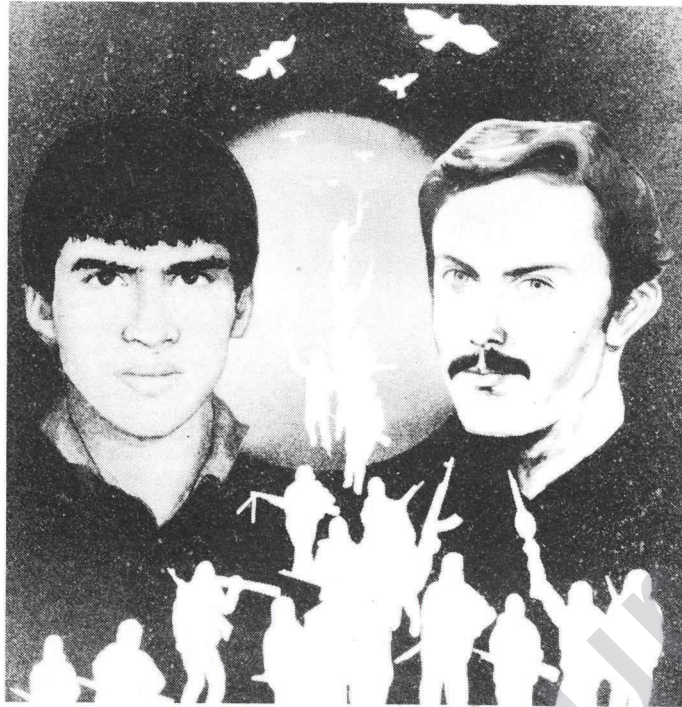
Ortaođu halkları tarihlerinin eski bayramı olan ve ulusal özellikleri ağır basan NEWROZ'u 1984'de, bir yanda olağanüstü zorluklar, öte yandan büyük tarihsel fırsatlar ve olanaklarla birarada karşılamaktadırlar.

Bölgemizin en eski halklarından olan Kürt halkı da, NEWROZ'u, bir yandan en acımasız baskı ve sömürü altında; öte yandan bağımsızlık ve özgürlük umutları ve bunları maddi bir güce dönüştürme imkanları son derece artmış olarak karşılamaktadır.

Halkımızın ulusal ve toplumsal mücadelesinde önemli bir yere sahip olan NEWROZ, modern ulusal kurtuluş sürecimize anlam ve içerik olarak daha da zenginleşmiş, günümüzde ulusal ve sosyal direnişin canlı bir sembolü haline gelmiştir. Burjuva ve küçük-burjuva hareketlerin sadece geleneksel ve kültürel bir olgu olarak ele aldıkları ve adeta müzeli bir olay olarak baktıkları NEWROZ'a, bir yandan düşmanın imhacı ve inkarcı çabaları öte yandan yerli egemen güçlerin bu yolaştırmacı ve sapırtıcı yaklaşımlarına rağmen gerçek direnişçi özünü veren, Kürdistan proletarya hareketi olmuştur. Elbette ki, bu kolay gerçekleşmedi. Ulusal ve toplumsal varlığımızı binlerce yıllık kölelik, sömürü ve zorbalıktan damıtarak günümüze ulaştıran NEWROZ, bu rolünü günümüzde proletarya önderlikli bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizde de sürdürmekte ve bu, büyük direnişler, kayıplar ve acılar bahasına gerçekleşmektedir.

1970'lerden itibaren NEWROZ her yıldönümünde, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin hızla tirmanan gelişimine tanık olmuş ve her yeni NEWROZ, büyük acılar ve kayıplar bahasına da olsa, kazanılan yeni mevzilerin ilanı ve müjdecisi olmuştur. NEWROZ 1970'lerin başlarında Kürdistan koşullarına uyarlanmış M-L'in yarattığı bir bilinç patlaması ile karşılanırken, 1977 yılında sömürgeci egemenliği ve işbirlikçiliği kökünden sarsan bir eylem döneminde kullanılmış; 1978'de Kürdistan proletaryasının doğuşu, 1979'da ise bu temelde gelişen mücadelenin ülkenin dört bir yamındaki görkemli yükselişine tanık olmuştur.

Ancak tüm bu gelişmelere rağmen NEWROZ, gerçek içeriğini tarihsel direniş geleneğimizin çağla en anlamlı bütünleştirilmesi demek olan Diyarbakır zindanlarındaki soylu direniş mücadelemizle kavuşmuştur. 1980 ve 81 yıllarında, Kuzey-Batı Kürdistan'da, halkımız ve onun önder güçleri, sömürgeci-faşist imha çabalarına ve halkımız için öngördüğü karanlık geleceğe, her alanda yükselttiği büyük direnişlerle karşılık verdi. Bu direnişlerin en görkemlisi ise 1982 NEWROZ'unda gerçekleşti. 1982 NEWROZ'unda PKK-MK üyesi Mazlum DOĞAN yoldaş, sömürgeci-faşist terör altında halkımıza giydirilmek istenen teslimiyet ve ihanet kefenini, NEWROZ direnme ruhunu şaha kaldırarak ve devrimci bilinci zirveye çıkararak yürtmüştü; bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin bayrağını böyleli bir günde zulmün kalelerine dikmiş, bu nedenle de düşman tarafından hunharca ve alçakça katledilmiştir. Bu tarihten sonra NEWROZ, çağdaş KAWA olarak adlandırılan Mazlum adı ve onun direnişi ile birlikte anılmaya başlanmıştır. Halkımız ve onun dava arkadaşları bu olayı, Mazlum yoldaşın direnişini sembolleştirerek her yeni NEWROZ'u yeni direnişlerle taçlandırdı. Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesini daha da yükseltmenin vazgeçilmez gereksizi haline getirmişlerdir. Hayri ve Kemal yoldaşlar başta

ORTADOĞU'DA NEWROZ'UN GÜNCELİĞİ
PKK'NİN DİRENİŞİ VE MAZLUM OLAYI!

olmak üzere, onlarca PKK önder ve kadrosunun hayatını feda ederek; yüzlerce insanın ise, ölümlü göze alarak günümüze dek sürdürdükleri büyük direnişin bir anlamı da budur.

İşte NEWROZ'u ve Mazlum yoldaşın anısını böyleli bir içerikle ele alan Hareketimiz, bu yıldönümünde de, yine, ne NEWROZ'un milliyetçi ve özünden boşaltılmış, tanım, yorum ve değerlendirmelerine ve ne de acımızı ve kaybımızı dile getirmekle yetinen ağıtlara itibar etmeyecektir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine önderlik eden bir güç olarak görevimiz bu anma günlerinde de, tarihsel ve güncel gerçekliğimizi, Hareketimizin karşı karşıya bulunduğu sorunlar ve görevlerimizi Marksizm-Leninizm'in ışığında tüm açıklığı ile ortaya koymak ve bu temelde direnişi yükseltmektir.

Fakat açıktr ki bu, gerek Kürdistan ve gerekse Ortaođu halkları açısından ele alınırsa, binlerce yıllık tarihlerinin biriktirdiği ağır ulusal ve toplumsal sorunlar ve bugün içinde buldukları objektif ve subjektif durum nedeniyle son duruma özgün bir biçimde yapılmak zorundadır.

Kürdistan ve bölge halklarının sorunları ne çağı geçmiş köhne ideolojiler, ne milliyetçi ve oportünist yaklaşımlar ve ne de kendi koşullarında doğru olsa da sözkonusu olanların sorunlarına cevap veremeyen aktarmacı, kuyrukçu ya da yetersiz devrimci görüş ve yöntemlerle çözülebilir. Tarihi ve toplumsal koşullar ılericiliğin, gericiliğin, devrimin ve karşı-devrimin kendine has tarzını tüm özgünlükleri içinde ortaya çıkarır ve biçimlendirirler. Tarih hiçbir bireyin kendi keyfine göre çizeceği bir tablo olarak gelişmez. Onun kendisine özgü bir tarzı vardır.

Nasıl ki, karşı-devrim ve gericiлик yüzü yıllar süren bir süreçte şekillenmiş ve bugün faşizmle doruk noktasına varmışsa, yine nasıl özgün bir ideoloji, politika ve kültür ortaya çıkarmış ve çıkarıyorsa ve bunu da her ülkenin somut koşullarına ve her halkın ulusal ve toplumsal özelliklerine uygun olarak tezgahlayıp, piyasaya sürüyorsa; ılerici ve devrimci kavga da her halkın ken-

dine has tarihinin ve toplumsal koşullarının şekillendirdiği bir çıkış, ayağa kalkış ve kurtuluş yolu vardır. Şunun iyi kavranılması zorunludur ki; bu yol iki, üç ya da daha fazla değil, bir tektir ve bu da herkesin dilediğince geliştirebileceği bir yol değildir. Her halk bunu kendi tarzında ortaya çıkarır. Örneğin Rus Devriminin belli tarihi ve toplumsal koşulların bir ürünü olduğundan söz edilir ve bununla ilgili olarak ciltler dolusu kitaplar yazılmıştır. Rus kültürünün öneminden, ulusal sorunundan ve Ekim Devriminin bu kaynaklarla olan ilişkilerinden bahsedilir. Yine örneğin Fransız devriminden, feodal topluma karşı burjuvazinin hangi ekonomik, toplumsal ve kültürel gelişme aşamasında ortaya çıktığından, buna yol açan ideolojilerden ve ortaya çıkardığı mücadele biçimleri ile tiplerinden bahsedilir. Aynı şey Çin, Vietnam ve Küba devrimleri için de sözkonusudur. Bütün bu devrimler, kendi tarihi ve toplumsal özellikleri ve bunlar tarafından belirlenmiş ideolojik ve politik yönelimleri, öncü örgütleri, önderleri, militanları ve kahramanlarıyla özgün bir gerçeğin ifadesidirler. Ancak bu, bu devrimlerin uluslararası öneminden ve enternasyonalizme olan katkılarından hiç bir şey eksiltmez. Aksine bu devrimler, tüm bu özellikleriyle insanlığın günümüzdeki gelişme seviyesine ulaşmasında birer kilometre taşı rolü oynamışlardır. Günümüzün gerçek yaratıcısı olarak bu devrimler, insanlığın gelişim evresindeki temel dönüm noktalarıdır.

Denebilir ki, bu devrimlerde hiç mi olumsuz öğeler ortaya çıkmamıştır. Örneğin ister proletarya, isterse ulusal kurtuluş hareketlerinde olsun, o burununun ötesini görmeyen, güncel çıkarları sürekli uzun vadeli perspektiflere hakim kılmak isteyen, güçlü ve soylu eylemlerin yerine ya pasifist yaklaşımları esas alan, ya da maceracılıkla intihara giden ara sınıf ve tabakaların o iğrenç reformizmi bu devrimler de hiç yaşamamış mıdır? Şüphesiz ki, ortaya çıkmış ve yaşanmıştır. Bu kesimler de etkinlikeri ölçüsünde çıkarını özgün ideoloji ve politikalarla dile getirmiş ve oluşturdukları bir ideolojik ve politik egilimlerle

devrimi engellemeye etkin bir rol oynamışlardır. Onlar tarih yapmak bir yana, adeta onunla eylemişlerdir. Oysa tarihle ve onun acımasız kurallarıyla oynanamayacağı, buna girişenlerin ise sonuçta daima acı yenilgilere uğramaktan kurtulamayacakları sayısız örneklerle kanıtlanmış kesin bir gerçektir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, ister uluslar ve halklar, isterse sınıfların kurtuluşu için olsun, tarihin, konuşulması gereken kendine has bir dili vardır. Bu dili konuşmasını bilemeyenler, kurtuluşlarını da gerçekleştiremezler.

Buradan kalkarak genelde Ortaođu halkları, özellikle ise Kürdistan halkı açısından günümüze dek ve özellikle de günümüzde bir türlü konuşulmayan tarihin o özgün dilinin artık mutlaka konuşulmasının zorunlu olduğunu belirtmek gerekir. Özellikle de eğer el atılacak ülke, Kürdistan gibi varlığı bile tartışılan, yine Kürt halkı gibi kendi öz varlığına karşı dahi yabancılaştırılmış bir halksa, bunun son derece özgün ve doğru bir tarzda yapılmasının zorunluluğu ortadadır. Kürdistan somutuna devrimci müdahalenin, sayısı onlara varan fraksiyon, grup ya da partilerin çizdikleri ipe-sapa gelmez yollarla değil, ancak doğru devrimci ideolojik ve politik bir hatla gerçekleştirebileceği son derece açıktır.

Kürdistan Devrimi de başka ülkelerin devrimleri gibi kendi tarihsel ve somut koşullarına uygun bir yolla yapılacaktır. Ancak bu kolay birşey değildir. Çünkü Kürdistan halkı, sömürgeci baskı ve zorbalıkla, belki de insanlık tarihinin en derin yaşadığı bir yozlaşma, yabancılaştırma ve kaosun eşliğine getirilmiş ve adeta tükenmeye yüzüye bırakılmıştır. Böyle bir halkın kurtuluş mücadelesinin bir takım reçeteler ve üstün körü yol ve yöntemlerle yürütülemeyeceği açıktır. Çağ geçmiş ideolojik ve politik önermeler bir kenara atılıp, M-L Kürdistan koşullarında ete-kemige büründürülerek bir eylem klavuzu haline getirilmedikçe, başarı bir yana, tehlikeli yenilgilere uğranılmaktan dahi kurtululamayacaktır.

Doğru tarihsel yaklaşım ve her ülke devriminin özgün karakterinin bilince çıkarılması ile ilgili olarak yaptığımız bu giriş, ülke devrimimize yönelik ucuz ve sahte yaklaşımların yaratacağı tehlikelere dikkat çekebilmek için zorunludur. Çünkü, özelliklerine kısaca da olsa değindiğimiz Kürdistan gibi bir ülkenin devrimine hala özgürlükten uzak, içi boşalmış milliyetçi ve hatta işbirlikçi ideolojik ve politik çizgileri dayatmak isteyen güçler vardır. Bunlara göre Kürdistan Devrimi için ne özgün bir ideoloji ve politikaya ve ne de yine böyle bir örgüt, önderlik ve militan tipine gereksinme vardır. Bu doğrultudaki çabalar gereksiz zorlamalardır. Ülkesi ve halkıyla Kürdistan'ın bugünkü durumunu bir olgu olarak kabul etmek ve mümkün olan bazı düzeltmelerle hayatı daha katlanılır hale getirmeye çalışmakla yetinmek gerekir. Daha fazlasına yönelmek maceracılıktır. Uluslararası planda da mevcut dengeyi korumaya çalışmak en doğru yol-
dur.

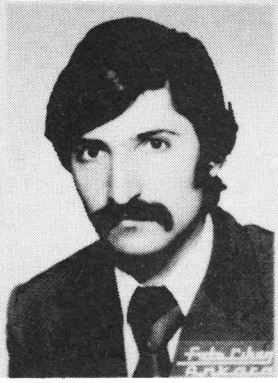
Evet açıkça bu biçimde dile getirilmesinde devrimci ve küçük-burjuva güçlerin gerek Kürdistan'da ve gerekse Ortaođu'da uluslararası gericiliğin desteği ile halklarımızı adım adım dayattığı çizginin özü budur. Bu nedenle biz, hem ülke ve hem de bölge çapında halklarımızın kurtuluş sorunlarının köklü ele alınması, gerek emperyalist, sömürgeci ve işbirlikçi egemenliklerinin imha ve köleleştirme çabalarına ve gerekse çeşitli burjuva ve küçük-burjuva güçlerin çıkamazlarına ve devrimi saptırma girişimlerine karşı, bu halkların görkemli tarihlerinin doğru marksist bir yorumdan geçirilecek, gerek kurtuluş yollarının ve kendi devrim tarzlarının ortaya konulması ve bu temelde mücadelesinin hızla yükseltilmesinin zorunluluğunu, ortak direniş sembolümüz olan NEWROZ dolayısıyla bir kez daha ortaya koymayı bu günü anlamak, yorumlamak için en doğru yol olarak gördük.

A- ORTADOĞU HALKLARI
TARİHSEL BİR DÖNEMDEN
GEÇİYOR, YAŞANAN
BUNALIM KÖKLÜ BİR
DEVRİMLE AŞILABİLİR

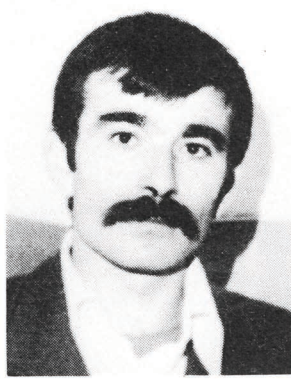
Tarihe, insan soyunun halklar halinde oluşumunun ve uygarlığın beşiği olarak geçen Ortaođu'da, halklar, günümüzde, bu görkemli tarihlerinin tamamen aksine ve adeta onunla alay eden acılı ve geri bir süreci yaşamaktadırlar. Emperyalist ve sömürgeci güçler ve işbirlikçilerinin en alçakça baskı ve sömürüstü altında kendi kişiliklerinden uzaklaştırılmış ve her türlü gelişmenin dışına itilmiş olan Ortaođu halkları, denebilir ki, tarihinin hiçbir döneminde günümüzdeki kadar derin bir karmaşanın ve anlamsızlığın içine sürüklenmişlerdir. Fakat bunu da hemen belirtmek gerekir ki, eğer bugün bu halklar, içinde buldukları yaşamı hiçbir şekilde kabul etmeye bilincine ulaşmış ve bunu maddi bir güce dönüştürmek için akıllamaz fedakarlıklara katlanıyorsa, bunun kendi tarihlerine sahip çıkma soylu gereği ile de yakın bir bağlantısı vardır.

Kapitalizm Batı-Avrupa'da bir üretim biçimi olarak ortaya çıkmış ve gelişmesi ve emperyalist sömürgecilik biçiminde giderek tüm dünyaya yansımaları, hemen tüm kıtalarda yıkıcı sonuçlara yolaçmıştır. Ancak kapitalist-emperyalizmin görülmemiş, sömürü ve baskı biçimlerini etkisini en fazla ve hem de en anlamsız bir biçimde Ortaođu'da hissettirmiştir. Bir yandan kapitaliz-

M. Hayri DURMUS

Kemal PİR

Akif YILMAZ

list uygarlığın tüm gerici özellikleri, hem de gecikmeli olarak bölge halklarına yansıtılırken, diğer yandan ortaçağ feodal gericiğinin kalıntılarının çeşitli despotik yönlemler ve rejimlerde sembolleşmiş olarak günümüzde de yaşatılması ve bu iki kaynaktan beslenen gericiğin elele vererek halkların tüm yaşam gözenerlerini tkaması son derece acı ve yakıcı sonuçlar doğurmuştur.

Kapitalist-emperyalizme, büyük Ekim Devrimi temelinde başkaldıran halklar her ne kadar emperyalizmin duvarlarında önemli gedikler açmışlar ve bu gedikler emperyalizmin Asya-Avrupa zincirini, her geçen gün artan bir oranda parçalamışsa da, aradan altmış yıllık bir süre geçmesine rağmen, bu devrimin de güçlü etkileri, henüz Ortadoğu halklarının tarihine mal edilmemiş ve devrimin sonuçları henüz özümsememiştir. Bir başka deyişle; Ortadoğu halklarının insanlığın oluşumuna dek uzanan engin kültürleri ile ulusal ve toplumsal yönden son derece zengin kazanımları, Ekim Devriminin insanlık tarihinde yeni bir devir açan teorik ve pratik sonuçlarıyla birleşmekten henüz çok uzaktırlar. Ancak bu gerçekleşmeden de söz-konusu halkların, yeniden ayağa kalkmaları ve kurtuluşları için güçlü bir atak yapmaları mümkün değildir.

Bugün İran, Irak ve Lübnan başta olmak üzere, bölgemizin sıcak savaş içindeki tüm alanlarında bile mevcut sorunların çözülmesi bir yana, sürekli çıkmaza girmesi ve halklar adına çözümlenici güç olarak ortaya çıkanların ise, güçlü devrimci perspektiften yoksun olmaları bunu açıkça kanıtlamaktadır.

Halklar emperyalizmi ve yerli usaklarını kabul etmemekte ve bunları başlarından atmanın çarelerini aramaktadırlar. Ancak muhtaç oldukları güç kaynakları nerededir ve nasıl ortaya çıkarılır? Bunu nasıl ve hangi yöntemlerle başarabileceklerdir? Tarihte ulaştıkları büyüklüğe, bu dönemde de ulaşabilecekler mi? İşte tüm sorun bu sorulara doğru ve yeterli cevap verilmesi ve gereğinin yerine getirilmesidir.

Bölgemizde ister devrim ve isterse karşı-devrim güçleri olsun mevcut sorunların tarihsel boyutlarını iyi bildiklerinden ve tarihsel, toplumsal özelliklerinin çözümdeki belirleyici önemini yine iyi kavradıklarından yaklaşımlarını buna göre oluşturmakta ve çıkış yollarını belirlemede özgün olmaya dikkat etmektedirler.

Emperyalizmin, günümüzdeki Ortadoğu politikası bunu açıkça kanıtlamaktadır. İçinde bulunduğumuz dönemde emperyalizm, gerek kendisi ve gerekse işbirlikçilerinin bölgedeki çıkarlarını korumak için adeta Ortadoğu'nun tarihte tam

yapmış tüm despotluklarını, diktatörlüklerini ve bunların her boydan gerici ideoloji ve politikalarını, çağdaş araçlar ve görüntüler altında yeniden sahneye çıkarmak gayreti içerisinde. Osmanlı İmparatorluğunun 19 yy.'ın sonları ve 20. yy.'ın başlarında Ortadoğu'da uyguladığı bağımlı emperyalist politikayı, Kemalizm kivesisi altında askeri-faşist bir diktatörlük eliyle yeniden uygulamaya koyan emperyalizm; en işbirlikçi politikaları da, yüzlerce yıl bağımsız, egemen ve güçlü imparatorluklar olarak hüküm sürmüş olan feodal Arap krallıkları, sultan ve emirliklerinin günümüzdeki en silik karikatürlerine uygulamaktadır. Afganistan'da görüldüğü gibi birçok ülkede islamiyet başta olmak üzere çeşitli dinsel ve milliyetçi akımları, amaçları doğrultusunda nasıl kullanmaya çalıştığı bilinmektedir.

Bölgedeki burjuva ve küçük-burjuva hareketler de çıkış yolunu daha çok yine Ortadoğu halklarının o görkemli tarihlerinden bulup çıkarmaya ve bunu yapay bir takım örgüt ve mücadele biçimleri ile birleştirip sonuç almaya çalışmaktadırlar.

Ortadoğu'da, günümüzde, gerek devrim gerekse karşı-devrim cephesinde yaşanan durum Marks'tan yaptığımız su uzun alıntıda çok anlamlı bir biçimde dile gelmektedir.

«Hegel bir yerde şöyle bir gözlemlerde bulunur: Bütün tarihsel büyük olaylar ve kişiler, hemen hemen iki kez yinelenir. Hegel eklemeyi unutmuş: Birinci kez trajedi olarak, ikinci kez komedi olarak...»

... Onlar (insanlar yn) kendilerini ve şeyleri, bir başka biçime dönüştürmekle tamamıyla yepyeni bir şey yaratmakla uğraşır görünüşlerinde bile, özellikle bu devrimci bunalm çağlarında (altını biz çizdik yn), korku ile geçmekteki ruhları kâfalarında canlandırılır, tarihin yeni sahnesinde o saygıdeğer eğreti kılıkta ve başkasından alınma ağızla ortaya çıkmak üzere, onların adlarını, sloganlarını, kılıklarını alırlar. İşte bunun gibi, Luther, Havarî Paul'un maskesini takındı, 1789-1814 devrimin ardarda önce Roma Cumhuriyeti, sonra Roma İmparatorluğu gıyisi içinde kurum sattı ve 1848 Devrimi, kimi 1789'un, kimi de 1793'ün ve 1795'in devrimci geleceğinin taklidini yapmaktan öte bir şey yapamadı...

... Tarihin ölümlerine okunan bu dualar incelendiğinde, hemen, çok göze çarpan bir fark ortaya çıkar... Birinci Fransız Devriminin partileri ve yığınları kadar kahramanları da, Romalı kılığında ve Roma'ya özgü cafaflı sözler kullanarak, kendi çağlarının ödevini, yani modern burjuva toplumun meydana çıkması ve kurulması işini yerine ge-

tirirler... Burjuva toplumu yalnız gerçeği içinde Say'ların, Cousin'lerin, Royer-Collard'ların, Benjamin Constant'ların ve Guizot'ların kişiliğinde kendi yorumcularını ve kendi sözcüklerini yaratmıştı. Burjuva toplumunun gerçek başları tezgahların gerisinde yerliyordu, Louis XVIII'in "et kafası" ise, onun siyasal başı idi... Burjuva toplumu ne kadar kahramanlara özgü bir toplum olmasa da, onu dünyaya getirmek için, kahramanlık, özevri, terör, iç savaş ve dış savaşlar gene de zorunlu olmuştur. Ve onu glad-yatörleri, Roma Cumhuriyetinin kaskatı klasik geleneklerinde, kendi savaşlarının dâpdar burjuva içeriğini kendi kendilerinden gizlemek ve coşuklarını, esirgelerini büyük tarihsel trajedi düzeyinde tutabilmek için kendilerine gerekli olan ülkeleri, sanat biçimlerini yanılasmaları buldular. Gene bunun gibi, yüzyıl önce, gelişmenin bir başka aşamasında, Cromwell ve İngiliz halkı, kendi burjuva devrimlerine gerekli olan dili, tutkuları ve hayalleri Tevrat'tan almışlardı. Gerçek amaça vardığı zaman, yani İngiliz toplumunun burjuva toplumuna dönüşümü gerçekleşince, Locke, Habakkuk'un (oniki küçük İbrani peygamberinden biri) ayagını kaydırıp onun yerini aldı.

... Bir devrim yoluyla kendisine artan bir hareket gücü verilmiş olduğuna inanan bütün bir halk, birden bire, ortadan kalkmış bir çağa aktarılmış buluyor kendisini ve bu geri düşüşe ilişkin hiçbir kuruntunun mümkün olmaması için uzun zamandan beri derin bilgilerin ve antikacların alanına girmiş bulunan eski tarihler, eski takvimler, eski adlar ve eski fermanlar ve çoktan beri bozulup dağılmış gibi görünen eski kollukcular, yeniden ortaya çıkıyorlar...»

Günümüzdeki emperyalizm işbirlikçisi yönetimlerin kukla niteliğini çok iyi bir biçimde açıklayan Marks'ın alıntıda "et kafalı siyasal başlar" deyimi Kenan Evren başta olmak üzere, Ziya Ül Hak vb. diktatör taslakları için son derece yerinde bir deyimdir. Ancak Marks'ın bu değerlendirmesinde ifade ettiği görüşler özellikle bölge devrimlerini yaşadığı bunalmı tüm yönleri, nedenleri ve sonuçlarıyla birlikte kavrayabilmek açısından önem taşımaktadır. Bunu, nasıl ve hangi yöntemle başaracaktır. Bugün Ortadoğu halklarının belli bir gelişme evresinde, uygarlığın gelişiminde en güçlü bir etkiye sahip olan islam ideolojisi, sanki yeni doğuyormuşçasına halk hareketlerine yol gösterebilecek bir etkinliğe ulaşabilmekte ve bu etki İran'da bir "İslam Cumhuriyeti"nin doğuşuyla sonuçlanabilecek boyutlara ulaşabilmektedir. Sanki Muhammed'in dalga dalga yayılan savaşlarının bir

benzeri yaşanabilecekmiş gibi, "İran İslam Devrimi, 1300 yıl sonra bunun bir benzerini tekrarlamak istemekte, islamiyetin değişik bir yorumunu çok farklı tarihi, toplumsal koşullara uurtmaya çalışmaktadır. Öte yandan ulusların kurtuluşuna önderlik etme çağı çoktan geçmiş olmasına ve Ortadoğu'ya da çok çarpık ve zavıf yansımış olmasına rağmen, burjuva ve küçük-burjuva milliyetçiliği de bölgede birçok alanda iddialı bir önderlik savını yürütmektedir. Ortadoğu halklarının bugün içine düşürülmüş oldukları durumun yaratıcıları olan emperyalizme, kuklalarına karşı bu ideolojiyle başarılı bir savaşın yürütülemeyeceği, bugün artık iyice açığa çıkmıştır. Herşeyden önce bu sınıfların kendilerinin bile oluşum özelliklerinden ötürü ne kadar milli değer ve özellikleri temsil ettiği belli değildir, ve o nedenle de bu mücadeleyi fazla ileri götürmeleri beklenmemektedir. Denebilir ki, burjuva milliyetçiliği bir çok halkın egemen sınıflarının elinde belli bir takım roller oynadı. Evet, Arap, Türk, Fars ve Kürt halkları bünyesinde burjuva-milliyetçiliği kiminde olumlu, kiminde olumsuz bazı değişikliklere yolaçtı. Ama emperyalizm aşamasında ve ulusal, toplumsal sorunlarla yüklü farklı, özelliklere sahip Ortadoğu halkları içinde milliyetçiliğin fazla olumlu bir rol oynamayacağı açıktır. Bunun da ötesinde halkların birliği yerine, çatışmasına, önüne çeşitli engeller diktiği için halkların gelişmesi yerine güdükleşmesine, birbirleriyle destek ve dayanışmadan yoksun kalmalarına yolaçan dar perspektifi nedeniyle bu ideoloji, kendi içinden zaten parçalı durumda olan bu halkların sorunlarını ve çatışmalarını daha da derinleştirmiştir. Ortadoğu halkları ki, ister kadim kölelik çağında, ta Perslerden başlasın, isterse ortaçağda islamiyet bayrağı altında olsun, tüm tarihi alt-üst oluşları birlikte yaşamışlar, doğan her ideoloji, her önemli toplumsal ve siyasal gelişme, tüm halkların bünyesine yaklaşık zamanlar içinde nüfuz etmiş ve onların yaşamının anlamı haline gelmiştir. Tarihin değişik dönemlerinde ortaya çıkan ve güç ve ifadesini daha çok çeşitli dinler ve felsefelerde bulan ideolojiler, Ortadoğu halklarının ortak malıdır. Zerdüşlükten musevilğe, hristiyanlıktan müslümanlığa kadar ve bunların hemen tüm mezhepleri su veya bu oranda halkların ortak düşüncelerini, inançlarını yansıtmaktadırlar. Bu nedenle de enternasyonalist yanları ağır basmaktadır. Her ne kadar bazı halklar bunlar arasında birini kendi ulusal gelişmelerinin esas ögesi haline getirmeye çalışmışlarsa da, genelde gerçeklik böyledir. İşte bu gerçeklikle çatışan milliyetçilik, Ortadoğu halklarının bütünselliğine ve ta-

rihsel gelişmelerine de ters düşüyor, onların ortak tarihini param parça ediyor, aralarını duvarlar öreker birbirleriyle çatıştırıyor. Bu özellikleriyle bu ideolojinin emperyalizme karşı halkların mücadele silahı olması şurada kalsın, emperyalizme daha kolay boyun eğmelerine neden olmaktadır. Modern bir ideoloji olarak ortaya çıkan milliyetçiliğin durumu bu olunca; isterse tarihteki bilinen o büyüklüğe seslensin, islam ideolojisinin de günümüzde halkların kurtuluşuna önderlik etme anlamında fazla bir şey yapamayacağı ortadadır. Nitekim tarihin tekrerrür demek olmadığını kanıtıncasına, İran İslam Devriminin, bir büyük insan ve inanç seliye üzerine yürütmesine rağmen, karşısına dikilen maddi ve teknoloji ile durumu aşamadığı bilinmektedir. Bu, devrimin tarihteki biçimiyle, geriyebirince ve onbinlerce insan cesedi bırakarak, oynamak istediği rolün, tarihte islamiyetin oynadığı rolün çok gerisinde kaldığı, verdiği kayıplara rağmen, fazla bir sonuç elde edememesinden de ortadadır. Köleliğin yıkılışında ve feodal uygarlığın gelişiminde belli bir bayraktarlık rolü olan islamiyet, sınıfsız topluma yönelen çağımızda elbetteki ne kadar değişik yorumlara büründürülürse, büründürülsün bir kurtuluş ideolojisi, hele hele tüm halklara yol gösteren bir kurtuluş ideolojisi olamaz. Ancak, halkların emperyalizmin sınır tanımayan baskı ve sömürüsüne ve usaklarının görülmemiş çilgınlıklarına, dağıtıcı, dar milliyetçi ideolojye karşılık, düşüncü ve inanç dünyalarına hakim olan bu ideolojiye dayanarak, karşı çıkılmalarının paha biçilmez devrimci yanları da vardır. Çünkü Marks'ın da belirttiği gibi: «Bu devrimlerde, ölümlerin dirilmesi, sonuç olarak, eskilerin taklit etmeye değil, yeni savaşımırlar ulumaya, gerçeğe sığınarak onların çözümünden kaçınmaya değil, tamamlanacak, yerine getirilecek ödevi muhayyile de devrimin hayaletini yeniden çağırmağa değil, devrim ruhunu bulmaya hizmet eder.» Bu anlamda hiç kimsenin günümüzde doğru dürüst yorumlamaya bile yanaşmadığı, islamiyet İran'da devrimin gelişmesinde halen önemli rol oynamaktadır.

İran devrimi Ortadoğu halklarının gizli gücünü ortaya çıkarmış ve onun tarihteki büyüklüğüne seslenmiştir. Ancak yukarıda da değindiğimiz gibi, çağımızda halkların kurtuluş sorunlarına cevap veremektik çok uzak, buna önderlik edebile gücünden ise bütünüyle yoksundur. O, tarihsel bir takım sembolleri kullanarak, halkları harekete geçirmeyi başarabilmiştir belki; fakat genel kurtuluş ve başarı için bunun çağdaş ideoloji ile tamamlanması gerekir.

Elbetteki islamiyetin gericiliğe oynayan ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda iş gören bir yanı ve bunu temsil eden asırlık kuklaları da vardır. Bütün bu anlattıklarımızdan çıkarılacak önemli bir sonuç vardır ki, oda şudur: Ortadoğu halkları salt maddi planda değil, ideolojik planda da donanmışlardır. Tarihte sahip oldukları güçlü ideolojik silahları, kurtuluşları yolunda, doğru bir tarzda kullanmamakta, kullanmaları da diledikleri sonuca ulaşma maktadırlar. Emperyalizm kaynaklı ya da kapitalist-emperyalizmin gelişmesinin bir ürünü olarak doğan çeşitli burjuva ideolojilerine sığınmaları da onlara özledikleri görkemli tarihlerini yeniden yaşama ve çağdaş anlamıyla buna ulaşma, olanağı vermemektedir. Bilinen tüm nedenleriyle birlikte durum böyledir. O halde herşeyden önce günümüzde ortak bir yazgı içinde olan bölge halkları, her ne kadar çeşitli

milliyet ve mezheplere bölünmüş olmalar da, tarihte olduğu gibi, günümüzde de bir yandan kendi ulusal özelliklerini alabilmesine yaşamaya çalışırken, aynı zamanda, başta bölge halklarıyla olmak üzere, diğer halklarla da en sıkı bir enternasyonalist dayanışma içinde olmak zorundadır. Bu, günümüz koşullarında karşı durulmaz bir gerçeklik haline gelmiştir. Bu gerçeği görmemezlikten gelecek fazla

görkemli tarihlerine sahip çıkma bilinciyle kaynaştırılıp, özgün devrim tarzlarının ortaya çıkarılması, mevcut bunalımı altedebilecek tek çıkar yoldur. Ayrıca Marksizm-Leninizm herhangi bir ideolojiden daha fazla enternasyonalist yanları olan bir ideolojidir. Gelmiş, geçmiş tüm ideolojiler şu veya bu düzeyde halkların ortak gelişimine katkıda bulunmuşlar, onlara yol göstermişlerdir, ama hiçbiri Marksizm-Le-

temelde karşılamışlardır. Sınıfsal zeminin yetersizliği yüzünden bu alanda Marksizm-Leninizmin ideolojik ve politik temsilciliği, en kötü bir tarzda yapılmıştır. Oysa ne Marksizm-Leninizm bu kadar zayıf bir ideolojidir ve ne de Ortadoğu halkları bu ideolojinin önderliğinde gelişemeyecek ve mücadelelerini katbe kat yükseltmeyecek halklardır. O halde Marksizm-Leninizmin bölgeye girişinde ve bölge halklarının bir kurtuluş ideolojisi haline gelmesinde bazı sorunların varlığından, hata ve yetersizliklerden bahsetmek gerekir.

Herşeyden önce bu en devrimci ideoloji bütün devrimci zenginliği içinde ve tüm yaratıcı özellikleriyle birlikte bölge halklarının tarihsel, toplumsal ve ulusal gelişme süreçlerine uygulanmalıdır. Ayrıca bunun günümüze dek ciddi bir biçimde ele alınıp gerçekleştirilmemesinin tüm tarihi ve toplumsal nedenleri iyice gözönüne getirilmeli, ve bilince çıkarılmalıdır. Hata, eksiklik, yanlışlığı nerede yapıldığı ortaya çıkarılmalıdır. Bölge halk hareketlerinin böyle sorunları olmadığı, bütün bunları bizim icat ettiğimizi söyleyenler olabilir. Bunu söyleyenler, o zaman halkların nasıl olup da Marksizm-Leninizm gibi kurtuluş-taki rehberliği defalarca kanıtlanmış ideoloji ve politikalar değil de çağdaş maskeler altında piyasaya sunulan en eski ideoloji, inanc ve politikaların peşinden sürüklenebildiğini ve bunun yarattığı olumsuz sonuçları da izah etmek zorundadırlar. Böyle olmasaydı, büyük tarihi önem olan İran devrimi bugün bu büyük çıkmazlarla karşılaşır mıydı? Filistin ve tüm Ortadoğu halk devrimleri böylesine tıkanıklık-lara uğrarlar mıydı? Tüm bu nedenlerden ötürü, çağımızın en yaratıcı ve bu anlamda da en devrimci ideolojisi olan Marksizm-Leninizm Ortadoğu halkları için de kurtuluş meşalesi olarak görülmeğe zorundadır. Bu tarihsel ve toplumsal işlevinden ötürü, onun her türlü oportünist ve revizyonist sapmadan arındırılmasının da çok büyük bir öneme sahip olduğu da açıktır.

Her türlü oportünist ve revizyonist özellik denilebilir ki en yıkıcı etkilerini, Ortadoğu halkları üzerinde göstermektedir. Eğer Marksizm en yaratıcı ve en doğru biçimiyle somut koşullara uygulanmaz ve bunun yerine, onun en sapkın biçimleri geçirilirse işte felakette bu noktadan başlar; çağımız

de halen gerçek rolünü oynamadığını kanıtlar. O halde Marksizm-Leninizmin, bölge halklarının yaşamakta oldukları derin bunalımın aşılmasında, bu halkların tarihine sadık kalarak, yani onun olumlu mazelmelerini inkar etmeden köleci tolumun gelişiminden günümüze kadar özgün olan ne varsa bununla kaynaştırılarak yol gösterici bir ideoloji olarak özümsemesi ve bunun da her türlü sapmadan uzak olarak gerçekleştirilmesi hayati önemdedir.

Bugün kapitalist-emperyalist sistemle sosyalist sistem Ortadoğu'nun çeşitli alanlarında bazen açık, bazen gizli olmak üzere varlığını sürdürmektedir. Bölgeye nüfuz etmeye çalışmaktadırlar. Ama onlar da başka bölgelere nazaran bu bölgede fazla etkili olamamaktadırlar. Emperyalist güçler, zorla ayakta tuttukları ortaçağ kalıntılarına dayanarak nispeten güçlü bir konum tutturmalarına rağmen, sosyalist sistem zayıf kalmakta, bu ise çağın gerçekleri karşısında anlamsız ve anlaşılabilir bir durum yaratmaktadır.

Peki nasıl olur da böyle bir çağda emperyalistler ve uşakları böylesi anlamsızlaşan egemenliklerini sürdürebilmekte, halklar ise bu kadar zayıf kalmaktadırlar? Bu soruya doğru cevap verebilmek için bölge

gi nasıl davet edeceği, yine bu emperyalist gericiğin, tarihsel gericiğin muazzam gücünü nasıl ayakta tutmak isteyeceği ve bu gericiğinkileri birleştirerek nasıl direneceği kendiliğinden anlaşılır.

Peki halk güçleri, devrimci güçler bu gerçekler karşısında ne yapacaklar, devrimleri, insanlık tarihinin düğüm noktalarından birisinin bu muhtevasına uygun karşılığı nasıl verecektir? Madem ki, insanlık tarihinin düğüm noktalarından biri çözümlenecektir, o halde güçler tüm bilinçleriyle, tüm iç ve dış dayanaklarıyla, tüm ulusal ve enternasyonalist özellikleriyle bunun için gerekli olan tüm bilinçlerini ve politikalarını ortaya çıkararak, yine bunun gerekli kıldığı tüm ittifakları yaratarak ayağa kalkacaklar ve birlikte mücadele edeceklerdir. Ancak böyle yaptıkları en azından bunun gereğini kavrayıp gerekeni sınırlı bir biçimde de olsa yerine getirebildikleri zaman, tarihlerine yaşar bir tarzı, günümüzde de yaratma ve sürdürme sansına ulaşmış olacaklardır. Gericiğin bu anlamda bilinçli ve ne yaptığını çok iyi bilmektedir. Çünkü o her türlü maddi ve manevi donanım ve ideolojik perspektifleriyle kendisini aydınlatmıştır, örgütlüdür ve mücadeleye halindedir. Ama bir türlü büyüyen çocuk-

Ferhat Kurtay'ın dışarıdayken çekilmiş resmi.

bir ileriye rol oynanılmayacağı ortaya çıkmıştır. Bugün bölgede güçlü ve önder konumda olduğunu iddia eden hemen tüm ideoloji ve politikaların ne kadar güçsüz oldukları, özellikle emperyalist gericiğine karşın ne kadar sınırlı adım attıklarından ortada değil mi? O halde tarihin gelişiminin bu durak noktasında ve halkların yeniye, aydınlığa, mutluluğa gözlerini açtıkları NEWROZ'un bu yıldönümünde İran İslam devriminin yüzbinleri savaş arenasına sürmeye devam etmesine, Lübnan'da gerek emperyalizmin en güçlü donanmalarına, hava kuvvetlerine karşı, gerekse içerideki kukla yönetime karşı direnilmesine rağmen, alınan sonuçlar yine de sınırlıdır. Fakat açık ki, bu sınırlılık günümüzde bölge halklarının tarihlerine gerçek zenginliği içinde sahip çıkma ve bundan kalkarak layık olduğu bir geleceği hazırlamak için zaman geçirmeden her türlü çabayı gösterme bilincini de hızla olgunlaştırmaktadır. Bunalımın derinleşmesi, kurtuluşun köklü ele alınmasını zorunlu kılmaktadır. Bir yerde kaos, karmaşa, bunalım, sonuç alamama ne kadar derinleşmişse, o zeminde nihai kurtuluşun ip uçları da var demektir. Ayrıca günümüzde görülmemiş bir baskı ve sömürü ile yine dayanılmaz bir yoksulluk ve geriliğin gırdabına atılan bu halklar, maddi ve manevi olarak zengin bir tarihsel geçmişten zorla koparılarak bu duruma düşürüldüklerinden, bu bunalım derinleştiğinde, tarihsel ve toplumsal bünye içinde varolan kurtuluşun ip uçları da daha kuvvetle belirerek, yine kurtuluşun büyük habercileri daha güyük bir güçle doğup gelişecektir.

Bu durum, objektif olarak böyle olmakla birlikte, halklar kurtuluşlarına önderlik edebilecek güçlerin yönlendirici ve sürükleyici etkisini duymaktan ve hatta böyle güçlere sahip olmaktan bile henüz uzaktırlar. Yukarıda değindiğimiz çağımızın gerçekleriyle ve gerekleriyle gelişen güç ve anlayışların henüz bu denli etkin olabilmemesi de bundandır. Ortadoğu'da günümüzün en temel sorunu; sosyalizmin bu alana devrimci bir tarzda girişi ve halklara önderlik etmesinin henüz gerçek anlamda sağlanamamış olmasıdır. Çağın, emperyalizme, kapitalizme ve hertürlü eşitsizliğe baş kaldırı ideolojisi olan Marksizm-Leninizmin, Ortadoğu halklarının kendi

ninizm kadar evrensel ve enternasyonalist boyutlara ulaşamamıştır. Bu Marksizm-Leninizmin dayandığı sınıf temelli olan proletaryanın, her türlü sınıf ve ulus farkını ortadan kaldırma tarihi görevinden kaynaklanmaktadır. Marksizm-Leninizmin, hem sınıfsal ve hem de ulusal kurtuluşun en yaratıcı bir eylem klavuzu olarak şekillenmesi, onu halk hareketlerinin kaderini belirleyen, bir konuma yükseltmiştir. Bu nedenle günümüzde hiçbir halk hareketi bu gerçeği gözardı ederek başarıya ulaşamaz ve hatta varlığını bile koruyamaz.

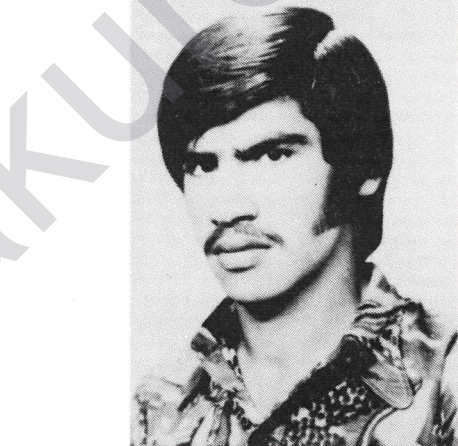
Ortadoğu halklarının da ancak bu ideolojinin önderliğinde ayağa kalkmakla doğru bir rotaya girebilecekleri ve kurtuluşu garantileyebilecekleri tartışma götürmez bir gerçektir. Burada hemen yine şu hususa dikkat çekmek büyük önem taşımaktadır. İster gerçekleşen sosyalizm olarak Marksizm-Leninizm, isterse nihai kurtuluş için ilk adımları atan halkların eylem klavuzu Marksizm-Leninizm, en çok da Ortadoğu halkları için özgün olmak, bir yandan bu halkların

tarihinin en gerçekçi bir yorumu olarak, diğer yandan buradan kalkarak geleceklerini en devrimci bir tarzda çizen ideoloji olarak somutlaşmak zorundadır.

Ne yazık ki, tüm alt ve üst yapı kurumlarıyla birlikte kapitalist-emperyalizmin etkilerini en yakıcı bir biçimde yaşayan Ortadoğu halkları, Marksizm-Leninizmi de en yetersiz bir sınıfsal, ideolojik ve politik

proleter devrimleri ve ulusal kurtuluş hareketleri çağı olmasına ve dünyamızın büyük bir kısmında bu doğrultuda başanya gidilmiş olmasına rağmen, bölgemizde bu konuda hala basit birkaç adımın bile başarıyla atılmamış ve gerçek ulusal ve toplumsal kurtuluşun hala emekleme durumunda olması neyi ispatlar? Bu açıktır. Marksizm-Leninizmin, bölge halklarımız için-

Mazlum Doğan öğrencilik yıllarında çekilmiş resmi.

devrimlerinin de, karşı-devrimin de uluslararası niteliğini iyi anlamak gerekir. Emperyalist güçler ile uşaklarının bölgedeki varlıklarını ayakta tutan, nasıl ki günümüzde daha çok militarist saldırganlık temelinde örgütlendirilmiş karşı-devrimin birleşik gücü ise, Ortadoğu halkları da eğer başarılı olacaklarsa, tüm tarihlerinde insanlık için oynadıkları rolün belki de en büyüğünü bu dönemde oynayacaklarının bilincinde olarak bunu her alanda başaracak kapsam ve içeriğe ulaşmak zorundadırlar. Tarihte, ilkel topluluklardan köleci uygarlığa, köleci uygarlıktan da feodal uygarlığa yönelişe önderlik etmiş olan bölge halkları, kapitalist sistemle sosyalist sistemin günümüzde kurmuş oldukları dengeyi ileriye insanlık adına, sosyalizm adına değiştirecek bir potansiyeli de bünyelerinde taşımaktadırlar. İşte Ortadoğu devrimlerinin yaşadığı sancılı doğumun bir nedeni de budur. Ortadoğu halkları, bu seferki ayağa kalkışlarıyla sadece kendilerini kapitalist-emperyalist sistemden ve onun zorla ayakta tuttuğu ayak bağı olan ortaçağ kalıntılarından kurtarmakla yetinmeyecekler. Temizleyecekleri alan insan soyunun en çok geliştiği, gürbüzleştiği bir alan olacak ve bunun etkileri yalnızca bu alanla sınırlı olmayacak, insanlığın sınıfsız topluma doğru gidişinde de belirleyici bir rol oynayacaktır. Bölge devrimlerinin bu içerik ve işlevlerinin muazzam bir emperyalist gerici-

lar gibi kalan Ortadoğu halkları, çeşitli nedenlerle başta ideolojik alanda olmak üzere yüz yıllarca her türlü gelişimden dışına itilmiş, öz çıkarlarına yabancılaştırılmış, kendilerine devrimci bilinci götürecek gücün zayıflığı ise olumsuzluğu daha da derinleştirerek uluslararası ve yerel gericiğin örgütlülüğü ve donanımlılığı karşısında örgütsüz ve donanımsız bir durumda kalmalarına yol açmıştır. Bütün bunlardan çıkarılması gereken sonuç nedir? Ortadoğu halklarının söz konusu tarihsel atılımı yapmaları için, muhtaç oldukları çaba gösterilerle her türlü eksiklik ve yetersizlikleri giderilmelidir. Günümüzde henüz yeterli bir düzeye ulaşmamış da olsa, bu yoldaki çabaların her geçen gün arttığı ve kurtuluş için köklü çarelerin araştırıldığı söylenebilir, bu demektir ki, 1984 NEWROZ'u tüm bölge halkları için kendi öz tarihini yaşamaya, bu doğrultuyu bulmaya, bunun bilincine, ideolojisine ve politikasına ulaşmaya doğru adımların atıldığı, bunun için gerekli olan azim ve çabanın gösterilmesi başlandığı bir yıldönümü olarak kutlanmaktadır.

B - GÜNÜMÜZDE NEWROZ VE KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ

Bölgemizin en eski halklarından olan Kürt halkı da NEWROZ'u böy-

lesine derin bir tarihsel ve güncel anlam içinde karşılamaktadır. O Kürdistan halkı ki, Ortadoğu halklarının içinde en eski olmakla birlikte neredeyse adı bile tarihten silinmekle yüz yüze gelen, ulusal ve toplumsal gelişimde kendisine en az şans tanınan, çağla köprüsünü henüz istediği anlamda kuramamış, baskın, karanlık, yoksulluğun en dehşetlisini yaşayan, bunun yanında kurtuluş umutlarının en zor, en yavaş geliştiği, bilinçsizliği, güçsüzlüğünü, ihanetin, alçaklığın safarlarında kol gezdiği bu nedenle de kurtuluş devrimci bir ideoloji ve politikaya en çok susamış olan, bir halktır. Ve yine kurtuluş doğru yöneldiğinde sadece kendisi için değil, tüm bölge halkları için de tarihin sırtına yüklediği tüm kamburları söküp atmaya ve tüm bölge gericiği ile boğuşmaya mecbur olan bir harekettir. Böylesine zorluklarla boğuşan ve fakat aynı zamanda böylesine devrimci görevlerle yüklü olan halkımız 1984 NEWROZ'unu da türlü güçlüklerle göğüs gereke, her türlü yozluğu, kişilsizliği ve sahtekarlığı tahribatına uğrayarak ve fakat bir yandan sömürgecilğin azgın sömürü ve baskısına, diğer yandan ise çeşitli biçimlerde örgütlenilip, başına musallat edilmiş tüm bu yıkıcı öğelere karşı kaçınılmaz olarak, her gün direniş daha fazla sınırlar karşılayacağı açıktır. Bu anlamda 1980'lerin NEWROZ'ları Kürdistan halkı için, çok daha değişik bir anlamı içermektedir. Genelde bölge halkı için söylenenler Kürdistan halkı için daha da derin bir anlama sahiptir. Tarihsel ve güncel gelişmeler, tüm olumsuzluklarını en çok bu halkın sırtına yüklemiş, gerek tarihte ve gerekse günümüzde emperyalist güçlerin uyguladıkları, en kötü sonuçlarını buradaya ortaya çıkarmıştır. Bu bir halk için yaşamın en anlamsız ve en soyuzsu olarak biçimlenmiştir. O nedenle NEWROZ'lar, 1970'lere dek, isyan dönemleri dışında karanlık, zulmün, bilinçsizliğini kendisinin en çok dayatmış olduğu bir ortamda ve dolayısıyla eziyenden en çok boşalmış olarak, ve en olumsuz biçimi ile anılmıştır. NEWROZ'lar, bu dönemde kendisinden uzaklaşmışlık içinde ve çok silik bir bilinçle karşılanmaya çalışılmıştır. Fakat eğer NEWROZ'lar gerçek NEWROZ olarak kutlanacak ve bu da anlamını bir halkın tüm tarihsel bilincini harekete geçirerek ve geleceğe köprü gererek kurtuluş için ayağa kalkmasında bulacaksa, bu yılların NEWROZ'larının anlamının biçim ve içerikçe devrimleştirilmesinden başka hiçbir şey, bizi bu gerçeğe ulaştırmayacaktır. Ama böylesine bir gerçekliğe varış neyle mümkün olacaktır? Bunun ilk kivilimlerini nasıl tutuşturulacaktır? Bu zifiri karanlık, hangi ışıkla aydınlatılacaktır? Açık ki bu ışık ne köhnemiş ortaçağ ideolojileri ile ne de emperyalizmin ilmeklerinden defalarca geçirilmiş çağdaş görünümülü idolojiler olabilir. Titrmeden, bulanıklaştırmadan bu karanlığı aydınlatacak parlak ışıklar ancak devrimci ideoloji olan Marksizm-Leninizm tarafından sağlanabilir. İşte 80'lerin NEWROZ'una yaklaşırken Marksizm-Leninizmle ilkeye yansın, halkın yaşamına nüfuz etme, yalnız kurtuluş anlamına değil, giderek gerçekçi kurtuluş yoluna girilme de böyle mümkün olabilecektir. Bu anlamda tarih, eğer gelişmeden ve kendisi için olmaktan uzak körüncesine bir akış olarak algılanılmak, yaşanılmak istenilmiyorsa ve bir bilinçliliğe, kendisi için olmaya dönüştürülmezse o halde bu yıllarda, devrimci ideoloji Kürdistan halkının eline bir meşale olarak tutuşturulmak zorundaydı. Kürdistan'ın içinde bulunduğu mevcut koşullarda halkına, ülkesine ve insanlığa

karşı, en sınırlı bir sorumluluk bile en ülkede en devrimci ideoloji olarak Marksizm-Leninizmle sarılmayı ve bunu en devrimci biçimiyle uygulamayı zorunlu kılmaktaydı; yapılan bu oldu. Tarih sekseni yıllara doğru cartkettiğinde, bu ülke halkının o derin umutsuzluk dolu ve hiçbir şartla kabul edilemez yaşantısına verilecek en tarihsel karşılık bu yaşantıya Marksizm-Leninizmle müdahale biçiminde oldu.

Fakat kendisi için olmaktan çıkarılmış ve hatta kendi öz benliğine bile yabancılaştırılmış olan bir halk olarak, Kürdistan halkına yol önerirken, son derece özgün ve doğru bir yol önermek gerekir. Evet denilebilir ki, bu kadar raydan sapmış ve bu kadar tarihsel geçmişin dışına itilmiş bir halka doğru bir yol göstermek kolay değildir. Hele hele ortaklık demogoglardan, sahtekarlardan geçilmiyor ve halk çocukları gibi aldatılmaya müsait bir hale getirilmiş; ve eğer sömürgecilik en vahşi ve en ince yöntemleri bir arada kullanarak iğrenç bir yozluğu topluma egemen kılmışsa ve tüm bunlarla kör döğüşünü daha da arttırmayı hedefliyorsa, bu sefil yaşamda kurtuluş için ne kadar acıya mal olursa olsun, doğru bir yol bulmak, sadece bulmakla da yetinmeyip bunu yürünebilecek bir yol haline getirmek, Kürdistan halkı için vazgeçilmez bir yoldur. Açıkki, bu yolun yolcuları, özellikle de ilk yola koyulanları tepeden trnağa kadar insani olmak, yurtsever olmak ve proleter olmak zorundadırlar. Birey bu üçlünün sağlam bir bileşkesi olup, en insani, yurtsever ve sınıfsal özellikleri kişiliğinde, bilincinde ve ruhunda somutlaşmış ve bunu tarihin en sağlıklı bir yorumuyla geleceğe en güçlü bir köprü biçiminde dayatmadıkça doğru yolda olundugundan bahsedilemeyeceği gibi; girilen böyle bir yolda, her türlü zorluğa, işkence ve zulme karşı direnir, bu yoldan dönülmezlik verilen serler pahasına kanatlanmadıkça halkın bu yola atılması ve bu yolun doğruluğuna inanması da mümkün olmayacaktır. O halde öncü yolu çizmek güçtür; rayından saptırılmış halkı doğru bir rotaya sokarken düşmanın acımasızlığını ve ortamın elverişsizliğini tümüyle farkında olmak zorundadır. Tüm bu olumsuzluklarla savaşıldığı ve engeller temizlendiği oranda yolun doğruluğu çok daha iyi anlaşılacaktır.

Bu yol, Kürdistan için çok zor bir yoldur. Kabul edilmek zorundadır ki, tarihsel ve güncel gerçeklik içinde adeta kendisini dahi tanıyamaz konuma getirilmiş bulunan bir halkın içinde, ilk bilinç kivilimlerinin çökmesi, ilk adımların atılması sıradan bir olay değildir. Felçli bir ayağa yürüme gücü veriş, ilk canlılıkların emarelerini gösterilmesi demek olan bu olay; emperyalist-kapitalist sistem için kimliksiz bir sömürü nesnesi olarak sömürülüp, kaba kâr mantığı içinde eritilecek, ve yine sosyalist sistemin de nedenleri ne olursa olsun hakkında belli bir politika oluşturmadığı unutulmuş bir halk gerçekliği içinde yaşanmıştır. Elbette ki, böyle bir halkın kendi öz çıkarları için ayağa kalkıp, buna gücünün yeteceğini ortaya koyması, kendi öz gücünün ortaya koyup-konuşturmasına bağlı olarak bir durumdur. Açık ki, bunun sorumlusu da, böyle bir halka yol göstermek durumunda olan öncüdür. Halkın çağla köprüsünün kurulmasında sorumlu olan öncü güç, güçler ne kadar oranlıysa olursa olsun bu yolu yaratmak zorundadır. Kendisine karşı savaşılan bu statü, yabancı zorbalardan ve işbirlikçilerinden yüzyıllarca en incinesinden en kabasına kadar her türlü baskı ve sömürü ile halkı kendi öz çıkarlarının dan alıkoyma temelinde yaratılmıştır. Ve düşman, bu konumu sürdür-

mek için tüm iç ve dış dayanaklarıyla günümüzde de her an tetikte beklemekte; sahip olduğu geniş imkanlar ve uygulama serbestliğine dayanarak kendisine karşı en basit bir çıkışı dahi ezmenin tedbirlerini almaktadır. İşte bu yol; salt baskı ve sömürüyü uygulamakla yetinmeyen, halkımız adına hiç bir şey kabul etmeyen böylesi bir düşmana ve onun iç ve dış işbirlikçilerine karşı çizilecektir. O halde bu yolun yolcusu, son derece yaman olmak, özgün olmak ve doğru olmak durumundadır.

Tüm bunlar neyi ispatlamaktadır? Her şeyden önce, Kürdistan devrimine giden yolda halk adına hareket geçenin çok zayıf ve güçsüz bir biçimde ortaya çıkacağını; bilince, siyasete, kültüre ve ideolojide onun dayandığı toplumsal zeminin çok zayıf olacağını izah etmektedir. Aynı biçimde sunu da ifade eder ki, bu özgün, tek ve acımasız yoldun öncüsü olarak doğan güç, ideolojik-politik olarak ve yine kültür ve sosyal temelinde yine olarak militan bir şekillenme içinde olmak zorundadır. Bu şekillenme, her hangi bir ülke ve tarihi dönemdekinden daha özgün ve somut olarak bir ulusal direniş çizgisinin, bu çizginin öncüsünün ve militanın ortaya çıkmasını zorunlu kılar.

C - PKK'NİN DEVRİMÇİ DİRENİŞ MÜCADELESİ VE NEWROZ

Böyle bir gerçeklik içinde doğan PKK, Kürdistan halkını çağla ulaştırmanın öncü bir güç olarak, geleceğe açılış sağlamak için adeta tüm tarihsel geçmişle hesaplaşmak; Parti olarak olduğu gibi tek militan ve sempatanları da bu mücadelede gerektirdiği ölçülerle ulaştırmak zorundaydı. Öncü ve militanları bu ölçülere ulaştığı oranda, kurtuluşun umutları da bir güneş gibi doğacaktır.

Elbette ki, böyle soylu bir devrimci savuncuları olarak ilk adımı atanlar, en büyük zorluklara katlanmak, bu yolda bilinçli olarak sonuna kadar direnerek kararlarını devrimci harcı yapmak zorundaydılar. Büyüklik de kendisini burada göstermektedir. Kişi, halkın bu deşetli yaşamını bilince dönüştürüp kendi yaşamına nüfuz ettirdiği ve böylelikle bir halk gerçekliğini kendi kişiliğinde somutlaştırdığı, tüm bir halka yönelik düşman saldırılarının anlamını kavrayıp, bunun derin bilinci içinde olduğu, zulmün en katmerlisinin hüküm sürdüğü bu yaşamın ancak ve ancak görülmeye bir direnişle değiştirilebileceğini, ama bu direniş her an ve koşulda sürdürme gücünü kendisinde görebildiği oranda güçlüdür, büyüktür. Ve hele bu kişilik, zulmün kaleleri olan zindanlarda düşmanın imha politikasına karşı bir halkın direnişinin bireyde somutlaşması biçiminde yaşatılır, teslimiyet ve yenilgiyi kabul etmemek için son nefese kadar direnebilirse daha da büyük olur.

İşte, PKK ve PKK direnişçiliğinin anlamı buradadır. 1982'nin 21 Mart'ında ölümsüz önderler katına ulaşan çağdaş KAWA Mazlum DOĞAN yoldaşın, direnişinin anlamı budur. Mazlum yoldaş, Newroz'un ulusal ve toplumsal gelişimde aydınlığa, özgürlüğe, bağımsızlığa doğru yol almada ifade ettiği anlamla kendi yaşamını kaynaştırmış, PKK'nin kurucusu ve yılmaz bir savaşçısı olarak Kürdistan'ın kalbi olan Diyar-ı Bekir'in vahşi zindanlarında düşmanın her türlü dayatmasını ve teslimiyeti boş çıkarak, 1982'nin Newroz'unda tüm bir halkın boynuneğmiş direniş biçiminde yaşamıştır. Demek ki, bu

olay, sadece bir kişinin her hangi bir biçimde can vermesi değildir. Orada kör bir tarihe, vahşi bir sömürgeciliğin yıllardır süren ve zindanlarında görülmemiş biçimlere varan işkencesine .... onun en alçakça kaba yöntemler yanında, en alçakça teslimiyetçi yöntemleri dayatmasına karşı direnildi. Bu direniş, Partimizin teoride ve ruhi formasyonda en gelişmiş bir bireyinde yaşandı. Fakat açık ki bu direniş orada, bir halk, bir Parti ve tarih yaşadı. Ve, başta Diyarbakır zindanları olmak üzere tüm direniş, bu yolun öncüsünü tarifinden çizildi.

21 Mart direniş, PKK'nin ilk adımlarından başlayarak sürekli büyüyen direnişin, ardından büyük direnişleri doğuran en güçlü halkıdır. Haki yoldaşın başlayarak bir biri ardına sevecek toprağa düşen PKK şehitlerinin sömürgecilik karşı yükselttiği bayrağı yere düşmeyeceğinin en anlamlı kanıtı, ihanetin ve teslimiyetin lanetlenmesi ve inançlardan taviz vermemesi ve onlar uğruna ölümün yüceltilmesidir.

Mazlum yoldaşla birlikte anılan Newroz'un, çağdaş anlam ve önemi de buradadır. Yeniye, bahara açılmanın ve düşmana karşı direnişin sembolü olan Newroz, Mazlum yoldaşın direnişinde halkımızın bağımsızlık ve özgürlük için aldığı direniş mücadelesinin her ne koşul altında olursa olsun yükseltileceğinin, düşmanın dayatmak istediği o lanetli tarihin bir kez daha yaşanmayacağına ilanı, kanıtı olmuştur.

Mazlum yoldaşın daha başından beri düşmanın başta gelen hedefi olması, açık ki onun kişiliğinde somutlaşmışlığı özelliklerinden ileri gelmektedir. PKK'nin yaratıcılarından ve inaçlı bir neferi olan Mazlum yoldaş, PKK'nin direnişçi ruhunun boyun eğmez bir sembolü, tutarlı Parti yaşamı ve sürükleyici kişiliğiyle eşsiz bir önderdir.

PKK direnişçiliğini anlamak, açık ki bu mücadelede ölümleriyle yeni bir yaşam yaratan direniş şehitlerinin yaşam ve mücadelelerini bilmekle mümkündür. Olanların azlığına rağmen ve kopkoyu bir karanlığın içerisinde adeta ölüm notasına getirilmiş bir halka can vermek, onu kendi varlığı ve geleceği için savaş kaldırmak; evet bugün bir gerçek haline gelen bu olay nasıl yaratılmıştır; bunu gerçekliği gibi kavrayabilmek bu amaç uğruna sevecek ölüme giden, kavgaya halay çekercesine katılan o militan ruhu anlamaya yakından bağlıdır.

Bugün de hala birçok küçük-burjuva ukalası şaşkına çeviren, ve bir türlü anlaşılacak istenmeyen, ama görüldüğü kadarıyla daha çok carptılmak istenen bu olgu yeterince kavranmaksızın, gelişmelerin anlamı da kavranamayacaktır.

«Tarih, 75'ler direnişini temelinde Kürdistan'da yeni bir anlam kazanmıştır. Bir halkın tüm ulusal değerlerinin katliamdan geçirildiği ve bunun neredeyse 'tamamlanmış' gibi bir hisse kapıldığı anda başgösteren bu direniş, sürekli gelişme gibi bir özelliğe sahiptir. Bundan sonra Kürdistan'da yazılacak tarih böyle olacaktır. PKK Hareketinin çizmek istediği tarihi rota budur. Bu, düşünmede, araştırmada ve incelemede devrimci politikaların yaratılmasında ve örgütlenmenin geliştirilmesinde bir direnmedir. Hiçbir küçük-burjuva ukalasının aklından bile geçiremeyeceği kadar zor koşullarda yürütülen bir direnmedir. Bu direnme artık düşmanın dahi kabul etmek zorunda olduğu, bu anlamda da siyasi ve hukuki yenilgisini itiraf ettiği, başlangıçta hiç de güçlü ordularla gerektirmeyen bir direnmedir. Bu, karanlık ve durgunluk içerisinde için için kemirilen bir top-

lumsal ve ulusal yaşantıdan, çağın, bağımsızlık ve özgürlük aydınlığına atılmış bir köprüdür.

Kısaca, ters işleyen bir tarihi rayına oturtmak isteyen, tarihin ters işleyen öğelerini, onun ilerleyiş doğrultusunda birleştiren bir direnmedir. Ve yıllarca çoğuna anlamsız gibi görünen, hatta halkça ve çağca bile yazgıçılmak istenilen, ama bu anlamda büyük bir başarıya ulaştırılan ve bu anlamda büyüklüğünü katmerleştiren bir direnmedir. Şüphesiz bu noktadan sonra, yalnız direnmenin, dönülmez bir noktaya geldiğini söylemekle yetinmeyeceğiz. Bu çok daha öncesinde gerçekleşen bir husustur. Artık bundan sonrası için rahatlıkla söyleyebileceğimiz şey şudur: Kendisine böyle bir direnmeyi temel alan bir parti, böylesine kısa bir sürede de olsa, çağına yakışır bir ulusal kurtuluş hareketinin hazırlayıcısı, ve örgütleyicisidir. Bu kesinleşmiştir. Eksiklikleri ve yetersizlikleri ne olursa olsun, o önder bir örgütçüdür.» (Toplu Yazılar - Mazlum DOĞAN, sayfa:42-43)

İlk ortaya çıktığı andan itibaren düşmana karşı direniş ve topluma yarattığı değişikliklerle, sadece militanlar için değil ama tüm bir halk olarak da Kürdistan'a yeni bir yaşam biçimi dayatan PKK, sahip olduğu çizginin doğal bir sonucu olarak bu konuda sayısız örnekler yaratmıştır. Her biri, halkımız için kurtuluşun kılavuzu olan bu örnekler, PKK direnişçiliğinin tek tek militan ve yurtseverlerde somutlaşmış ifadeleridir.

Evet, Mazlum yoldaş da, «Kürdistan halkının çağla açılması, ulusal bağımsızlık ve özgürlük için, Partimizin yürüttüğü direnişin başında yer alması ve dost, düşman herkes tarafından bilinen bu uğurdaki ödünsüz savaşımıyla tarihi kişiliğini kanıtlamıştır.

Halkın bağrından çıkmış, onun engin değerlerini sağlam ve aydınlanış komünist kişilikle birleştiren bu yoldaşımızın kişisel özellikleri, kısa fakat zengin yaşam ve mücadele anıları da Kürdistan ulusal kurtuluş savaşçıları ve tüm devrimcilerle yol gösterebilecek güçtedir.

Mazlum yoldaşın çok kısa süren pratik yaşamı her an, her adım gözlerimizin önünde şekillenmektedir. Eşine ender rastlanan, Kürdistan'da ise çok ihtiyaç duyulan, bir komünistin en belirgin özelliği araştırarak, incelemek yani kendisini her an ölüme koymakta ve kendi gerçekliğini dayatmaktadır.

Mazlum yoldaşın direnme mücadelemiz içindeki yeri bilinmektedir. O, direnmenin bilinc hamuruydu. Günde 500'ü aşkın sayfa kitap okuyarak, Marksizmi etüd etmede gerek kran bir anlayış temsilciydi. Mahkemede kendisini savunmasında da söylediği gibi, fiziki varlığını sürdürmek için en basit olanakları bile yararlanabilir, en küçük bir olanak dahi devrimci mücadele için katkı yapabilir. Zor koşullarda yaşamaktan çekinmeyen devrimci militan tipinin bir örneğidir. O, halka gerçekleri açıklamak için hiçbir engel tamayınay, her koşulday yararlanarak, propagandanın her saat ve her saniye sürdürülmesi gerektiğini savunay ve bunu kendi yaşantısında somutlaştıran militan, önder bir tipti. İncelemede ve propaganda da böyle olduğu gibi, örgütlenmede de böyle idi. Örgütlenme alanında O, disiplini ve örgütsel kurallara uygun çalışmanın da en seçkin örneklerinden biriydi. Mücadele ve örgüt yaşamında, halkın ve Partinin çıkarlarını, mücadelelerin gereklerini her şeyin üstünde tutan, en yakındaki insanları da dahil olmak üzere, çevresindekilere yoldaşlık ve mücadele bağları dışında herhangi bir bağla bağlı olmayı kesinlikle rededen, kişisel yaşamı-

ni yüksek Parti yaşantısına bütünüyle yudurmuş, bu konuda ortaya çıkan zaafı ise, kimden kaynaklanırsa kaynaklanırsa en kesin tutumu takınan, profesyonel devrimciliği şahsında en berrak bir tarzda somutlaştırmış bir yoldaşımızdır O.

Mazlum yoldaş, yoldaşların karşı saygı, sevgi dolu olan, onlara karşı hiçbir zaman yersiz bir davranışta bulunmayan, onlara yapabilecekleri hertürlü yardımı yapmaktan asla çekinmeyen, yalnız önderleri değil, aynı zamanda yardımcıları olduğu hissini veren ve bunu da tüm zorluklara göğüs gerekeceği başarabildiği kişiydi. İster sömürgeciliği meşrulaştırma sevdasında olan kendini tanımadık küçük-burjuva egilimleri, isterse sosyal-sosyalizmin aklılarda tutulmalarına karşı olsun, sınıf çizgisinin amansız savunucusu olarak işçi sınıfının ideolojik, politik çizgi bağimsızlığı ve milli kurtuluş hareketinin devrimci çizgisine bağlı kalmada eşsiz davranabilen Mazlum yoldaş, tüm bunları yazılığın, yozluğun, güçsüzlüğün hüküm sürdüğü bir alanda gerçekleştirilebilir, son üç yılın zindanlarda bu temelde sembolleştirilebilir ve en çok layık olduğu bir biçimde Kürdistan tarihinin onu adeta doğal olarak içine itebileceği bir tarzda direnmesini doğu ulaştıracağı bağimsızlık ve özgürlük mücadelesinin büyük kahramanları ve şehitleri safına kendisini kabul ettirebilmiş, bunu da emeği, bilinci, cesareti ve direnişiyi başarmıştır. Böyle bir günde ve böyle bir direnmeyle efsaneleşmek herkesten çok onun hakkıdır. O acıdan bu olay bize sunulacak fazla bir söz bırakmamıştır. Tarih adeta kendi kendisini ifa eder bir duruma gelmiştir. Direnme tarihi, bağimsızlık ve özgürlük tarihi modern bir içerikle Kawa'yı yeniden canlandırmış, mücadelenin başına dikmiş ve bunu bir anlamda gerçekleştirmiş sayılmak zorundadır. Bağimsızlık ve özgürlük tarihi, modern temellerde yeniden dirilmiştir ve 21 Mart Newroz gerçek anlamıyla yeniden doğmuş sayılmalıdır. Onun kişiliğinde Kawa, çağımızda özgü bir biçimde mücadelenin başında yer tutmuş gibidir.» (age, sayfa: 43-44-45)

«Newroz'lar bundan sonra iki adla anılacaktır. Birincisi devrimci Kawa'yla anılan, halkımızın doğuşunu, bağimsızlık ve özgürlük doğrultusundaki ilerlemesini, bunu engellemek isteyenlere karşı soyul direnmesinin efsaneleşmesini ifade eden Newroz; ikincisi, Mazlum yoldaşımızın katledildiği Newroz.» (age, sayfa:54)

D - MAZLUM, HAYRİ ve KEMAL YOLDAŞLAR ÖNDERLİĞİNDEKİ DİYARBAKIR DİRENİŞİMİZ NEWROZ DİRENME GELENEĞİMİZİN ZİRVESİDİR

Gözü dönmüş bir tükenmişlik içerisinde bulunan sömürgeciler, Mazlum yoldaşı katletmekle, büyük bir engelden kurtulacaklarını zannettiler. Ama bu, korkunç bir yanılgıydı. Ve hem de, tarihte her barbar gücün, her alçaklığın içine düştüğü bir yanılgıydı.

Eğer dava arkadaşları soysuzluğun batığına düşmüşler ve eğer tek bir dava arkadaşları bile kalmışsa ve bunun da ötesinde bu kişinin mesajı bir halka iletilemişse, bunun bir volkan gibi patlayacağı açıktır. Bu mesaj, zulmün en dehşetlisini, vahşetin en çılgıncısını yerle bir edecek güç kaynağını kendiliğinden ortaya çıkarır. Nitekim biz, bu büyük insanlık, ulusal ve Parti de-

ğerini yitirdiğimizde, gerçekte büyük güç kazandığımızı hemen belirttik.

Oysa düşman zannetti ki, büyük acı içerisinde yıkılacağı; Diyarbakır zindanları susturulup, Kürdistan halkı bu dehşetli tablo karşısında sus-pus olacak; PKK bu dehşetten ürkererek üzerine yürüyecek; o bildiği tarihini biraz daha kör-topal ilerletecek...

Fakat gelişmeler, bunun tam tersini kanıtladı. Mazlum DOĞAN'ın dava arkadaşları, düşünce ve ruh bütünlüğünü daha da pekiştirip tek bir noktada yoğunlaşarak, Kürdistan devriminin teorisi ve pratiğini bütün gerçekliği ve derinliğiyle kavrayarak bilince çıkarıp, politikaya dönüştürerek cevap verme gereğini duydular. Can veren devrimcinin anısı o kadar büyük ki; eğer bir insan olarak altında ezilmeye istenilmiyorsa, mutlaka ve mutlaka bu anının gerekleri yerine getirilmeliydi. Ve bunun anlamı sadece Parti bilinci, Parti politikası olarak değil, tüm bir halkın yaşam yolunun çizilmesinde ifadesini bulmalıydı.

Açık ki bunun için, zamana, muazzam ölçülerde insan azmine, çabasına ve bilince ihtiyaç vardı. Buna ancak, zaman yakalandıkça, azim ve çaba için beyin ve yürek sağlıklı çalıştıkça ulaşılacaktı. Anıya bağlılık böyle ele alınıyordu ve dayanacağımız tek gücümüzde işte bu azim, çaba, inanç ve bilinçti. Ama bunlar bizim için elde edilemeyecek şeyler değildi. Ve görüldü ki, devrim ve karşı-devrimin en çetin biçimde karşıştığı, vahşetin en ölçsüzünün dayatıldığı Diyarbakır zindanı başta olmak üzere, tüm bir halk gerçekliğini içinde direniş, bu şehidin ardından daha da büyüdü, onun yükselttiği direniş bayrağını devralanlar, en zor koşullar altında en büyük direniş sergilemeye devam ettiler. Halkımızın ve Partimizin büyük değerleri olan Hayri ve Kemal yoldaşları, yükseltilen Parti bayrağını düşürülemediğini, hiçbir alçaklık, ihanet ve teslimiyetin bu konuda başarılı olamayacağını, bu bayrağın gerekirse can vererek, ama mutlaka yüksekte tutulacağına kanıtlandılar.

İkinci yıla girildiğinde direniş, cezaevlerinde dalga dalga Kürdistan'a yayılmaya başladı. Dışarıdaki dava arkadaşları, Parti çizgisinin somut ifadesi olan direnişçiliği en zor koşullar altında kurumlaştırma doğrultusunda büyük çabalarla ilerletmeye giriştiler. KONFERANS ve KONGRE gibi iki önemli Parti toplantısını gerçekleştirip, cezaevi direnişine, bu direnişle uyumlu bir biçimde gelişimin zirvesini yaratarak karşılık verdiler. Ve direniş ülkenin dağlarına taşarak, mücadele bayrağını daha da yükselttiler. Daha ikinci yılı sona ermeden, görülen odur ki, Mazlum'laşan Newroz anlamı bulmuş, Mazlum-Direniş ve Newroz bellekleri tek bir gerçeğin ortak isimleri olarak yerleşmiştir. Mazlum, Hayri ve Kemal'lerde sembolleşen ve yitit PKK savaşçıların başta cezaevleri olmak üzere, her alanda yükselttikleri bu direniş, dayatılan alçakça boyun eğme ve teslimiyete, hertürlü işkence ve katliama karşı gerekirse yüzlerce şehit vererek insanlığın savunulacağını, insan olmanın en başta gelen koşulu olan zulme ve köleliğe karşı boyun eğmezliğin her koşulda yaşatılacağını kanıtlamıştır.

1984'ün Newroz'una gelindiğinde, Diyarbakır yalnız Kürdistan ve Türkiye'nin değil, tüm ılerici insanlığın da göğsünde atan bir yürek haline gelmiştir. Diğer bir deyişle, MAZLUM, artık bir halkın yüreği olarak atmaktadır. Ve, çağla halkımız arasında hiçbir gücün reddedemeyeceği sağlamlıkta bir köprü kurulmuştur.

İşte iki yılda yaşanan ve ispatlanan gerçeklik budur. Şimdi, kim bu gerçekliği inkar edip, direnişin anlamını örtebilir? Açık ki buna hiç kimsenin gücü yetmeyecektir. Bazıların bir den bir "direnışçi" kesilmeleri, içinde buldukları derin sefaleti gizlemenin telaşıyla herkesi "direnışçi" gösterme çabaları boş ve uzuz bir demogojiden başka bir şey değildi. Evet, direnen birçok devrimcinin olduğu doğrudur. Ama bir gerçek ki, bu devrimciler yalnız bir öncünün yolunda ilerliyorlar. Tüm sömürgeciler gibi Türk sömürgecilerinin de tarih boyunca her direnme boyunca elden bırakmadıkları iki yöntemlerinin olduğu unutulmamalıdır. Bunun birincisi zor temeline ezme, diğeri ise geriye kalanları teslimiyete zorlamasıdır. Çok az bir güçle yola çıkan PKK, diğta emperyalizme, içte ise gericiğe dayanan Türk sömürgeciliği en vahşi şekilde üzerine gelirken, direniş çok sınırlı bir güçle yükseltti. Düşman, PKK'nin gücünün önemli bir bölümünün tahribini, kalını ise teslim alınmasını hedefliyordu. Sömürgecilerin bu politikası, en şiddetli biçimde cezaevinde yaşandı. Direnişin büyük sınırlarına teslimiyet dayatılarak, mücadele yürütülen vurulmak istendi. Mazlum yoldaşın şahsında yaşanan gelişmeler bunun açık bir örneğidir. Düşman, tarihimizde sık sık rastladığımız, ama bunlar gibi alçakcasına emere rastlanıldığı Şahin-Yıldırım hanlıeri vasıtasıyla teslimiyete dayatmak istedi. "Direniş çizgisinden vazgeç, çizgiyi biraz daha ilımlılaştır. Yaşamamız gerekir" gibi birçok alçakça öneriyle üzerine gelirdi. Tarihte teslimiyete zorlanmayan örgüt ve kişi yok gibiydi ve birçok da teslimiyetin batağında yüzüyorlardı.

1982 öncesi, Diyarbakır zindanındaki gelişmeler hatırlanmalıdır. Tüm ılerici-devrimci kamuyu da biliyor ki, evet-efendimci bir teslimiyet nesli dayatılıyor, bu çemberi yırtanlar derhal katlediliyordu. Nitekim, katledilen bu devrimcilerin başında Mazlum Doğan gelmekteydi. Mazlum Doğan, PKK davasında sayıları dört bini bulan Partili militan ve sempatizanlar bir önderiydi. Açık ki, PKK'nin teslim alınması için, herseyden önce önderlerin teslim alınması, eğer bu başarılmiyorsa katledilmesi gerekiyordu. Teslim alınanlar alçakcasına bu statüye kabul ederken; direnenler üzerine en amansız biçimde gelinenekti. İşte Mazlum yoldaşın direniş, bu anlamda bir direniştir; O aynı zamanda dayatılmak istenen bu teslimiyete karşı da direnişiyordu. O halde, "direnışin abartılacak bir yanı yoktur, herkes direndi, direniyor" denilememeli; henüz tazeliğini koruyan tarih yadsınmamalıdır. Sömürgeciliğin başarılı olduğu ve yüz yıllardan buyana toplama egemen kıldığı teslimiyetçi ortamın yırtılması, en başta zindanlar olmak üzere her alanda boyun eğmez bir direnişçiliğe ihtiyaç göstermekteydi. Bu ihtiyaç karşlanmadıkça herkes direnemecek, direniş dalga dalga tüm bir halka yayılmayacaktır. İşte bunun için MAZLUM'un anlamı büyüktür; MAZLUM'un ve ardından HAYRİ ve KEMAL'lerin direnişçiliği tarihidir, soyuldur.

Evet, bugün çok değişik siyasetlerdeki kişilerin de direniş katılmaları bu gerçeği doğrulamaktadır. Bu, direnişçilerin birer çuluk-çocuk ya da bireysel maceracılar olmadıklarını, tersine halkın direnişini kendilerinde somutlaştıran ölümsüz dava insanları ve bu nedenle de halkın atan nazı, direnen yüreği ve işleyen bilinci olduklarını kanıtlamaktadır. Onların büyük direnişçiliğinin hiçbir biçimde gözden düşürülemediğini, yöneltilen saldırıların nasıl anlamsız ve boş bir çaba oldu-

ğunu vurgulamaktadır. Ve yine, bu direnişçilerin önderliğinde birçok insan direnme aşamasına girmişse ve Kürdistan halkı yaygın bir biçimde derin bir öfke ve direniş ruhunu yaşıyorsa, bu, bu direnişçilerin büyüklüğünü, tarihiliğini, ulusal karakterini ve tarihe sığmayacak özelliklere sahip olduklarını kanıtlamaktadır. O halde, anlamsız bir kör döğüşü içine itilerek kendi öz çıkarları doğrultusunda yürütülen çok uzuna atılmış, üzerinde amansız bir baskı ve sömürünün uygulandığı bir halkın bağında doğan ve bu halkın kendi öz çıkarları doğrultusunda yürütmesi için eşi görülmedik bir direniş örneği sergileyen bu büyük ulusal kahramanların rolü teslim edilmelidir. İnançları, düşünceleri, siyasetleri ve mensup oldukları Partileriyle bu rol kabul edilmelidir. Bu gerçeği itiraf etmekte hiçbir grup ve kişi küçük düşmeyecek, tersine herkes onların anısı temeli üzerinde bir şeyler bulabilecek, maddi ve manevi yönden güçlenecektir. Yurtseverlik ve proleter devrimcilerle yürünmek isteniyorsa ancak bu temelde yürünebilecek; yücelmek ancak bu temelde sağlanabilecektir. Biz daha şimdiden diyoruz ki, halkımızın ezici bir kesiminin bu büyük değerlerimize gösterdikleri bağlılık yarınkı nihai kurtuluşumuzun en sağlam güvencesidir.

Tarih Newroz' u bundan sonra bu biçimde anacak; tarihi gelişim kendi öz çıkarları yolunda daha da artan bir ivmeyle hızlanacaktır. Çünkü bir kez artık, halkımız için başaşağı giden tarih tersine çevrilmiş, ulusal kişiliğe en devrimci sınıf tarafından ve en direnişçi biçimde taraf çıkılarak, oyanması gereken rol insan soyunun gösterebileceği en direnişçi bir tutuma ve şehitlik gibi bir mertebeye taşlanılarak yerine getirilmiştir. Sadece Kürdistan halkının değil, komşu halkların tarihinin de biraz da buradan güç alarak gelişeceği, özgür ve bağimsız bir gelişimin en zengin bir kaynağının bu olduğu kabul edilmelidir. O halde, herkesten önce PKK'nin tüm militan ve sempatizanlarının ve halkın bu direniş şehitlerinin anısından çıkaracakları dersler vardır.

Birincisi; düşmanın tüm teknik ve maddi gücüne, tek tek militanlar ve tüm bir halk olarak muazzam bir inanç ve direnç karşı durarak, ucurumu kapatmak gerekmektedir. Madem ki karşıımızdaki düşman görülmemiş bir teknolojik donanım ve silahlara sahip, her türlü iş ve diş gericiikten destek almaktadır; ve fakat karşıımızdaki halk da bir o kadar yazıftır; o halde arada var olan bu büyük uçurum nasıl kapatılacaktır. Açık ki bu uçurum yalnızca tek bir biçimde kapatılabilir ve bu da, Mazlum-Hayri ve Kemal'in önderlik ettikleri ve bugün dalga dalga tüm Kürdistan'a yayılan direnişin en son noktasına kadar yükseltmesidir.

İkincisi; Partili tüm militan ve sempatizanların çizgiyi tutturmada ve yaşama geçirmede örnek rol oynamaları dersiştir. Geleceğin özgür ve bağimsız toplumunu yaratmada nasıl bir kişiliğin rol oynayacağı, bunun gerektirdiği bilinc, cesaret ve fedakarlık düzeyinin ne olacağı ortaya çıkmıştır. Hedeflenen o kutsal amaca, herhangi bir bilinc, cesaret, fedakarlık ve devrimci ölçülerle değil, Mazlum'ların direnişçiliğiyle varılacağı belleklerde canlı tutulmalıdır. Mazlum ve diğer yoldaşların direniş, bu ölçü bir kez tüm militan ve sempatizanlara ve halka egemen kılındığında Partinin altedemeyeceği hiçbir engelini olamayacağını kanıtlamaktadır. Kürdistan'da ancak bu ölçülerde bir parti, militan ve halk direnişçiliği sonuç alabilir. Bu kanıtlamıştır. Ve şimdi onların dava arka-

daşlarına düşen tek görev, bu ölçülerden vazgeçmeme, her ne pahasına olursa olsun yaşama geçirmektir.

Üçüncüsü; hiçbir tasfiyeci, yabancılaştırıcı, teslimiyetçi, işbirlikçi düşünce ve pratiğin, bu gerçeği değıştirme ve gögeleme gücünde olmayacağıdır. Toplumsal koşullarımızın bütün olumsuzlukları bu direnişçilikle yırtılacaktır. Tüm mesnel engeller, ancak subjektif planda böylesine bir çizgi uğruna yürütülecek bir savaşıla bertaraf edilecektir. Bu noktada düşmanın ister doğrudan ve isterse objektif olarak kaynaklık ettiği her türlü tasfiyeci, özünden boşaltılmış ne kadar düşünce ve eylem ve örgütlülüğü varsa, bunların devrime doğru giden yolun tekliğini gözlemeyeceği, bu yapının bünyesinde bulunduğu muazzam özü tüm devrimci örgüte ve halka yansıtarak sonuç alamaz, mevcut engellemelerin anlamsızlığı, bu mücadelenin her alanında ve tüm biçimlerde boş çıkarılacağı kanıtlanmıştır.

Buradan hareketle çıkarılması gereken dördüncü önemli ders; Mazlum'da kanıtlanan devrimci çizginin tüm Parti ve halk tarafından özümzenerek, maddi güce dönüştürüleceği ve tüm mücadele alanlarına egemen kılınacağıdır.

E - TARİHİMİZİN EN KUTSAL ÇIKIŞINI YAPMAK İÇİN GÖREVLERİMİZİ DEVRİMÇİ SORUMLULUKLA OMUZLAYALIM!

Başta Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar olmak üzere PKK'li önder, militan ve sempatizanların zulmün kaleleri olan zindanları direnişin bayraklaştığı savaş alanları haline getirmeleri, hertürlü ihanet, teslimiyet ve kaçışı lanletenler Kürdistan'da yaşam yolunun en net çizgiğile belirlenmiş, bizlerin hangi doğrultuda ilerleyeceğimizi tartışmasız ortaya koymuştur. Onların değerli varlıklarını siper ederek açtıkları bu yolda ilerlemek gibi, artık sondaerece kolaylaşmış bir görevi yerine getirmekten başka önumümüzde hiçbir sorun kalmamıştır. Direniş şehitlerinin bizlere devrettiği bu görev:

- Direniş şehidimiz Mazlum yoldaşın belirleyici, tarihi direnişçiliğiyle kızılaştırdığı Parti çizgisinde hertürlü engellere karşı yürüme görevidir.

- Siyasi, örgütsel, askeri alanda çizginin gereklerini hertürlü yetmezliği aşarak, hertürlü hata ve yanlışlığa karşı kendimizi yenileyip güçlendirme yönünde gerekli azim ve çabayı göstererek yürüme görevidir.

Bu görev; tarihte ve günümüzde büyük bir yer tutan direniş şehitlerimizin anısının maddi güce dönüştürülmesi için, bu direniş yaratılan çizginin militanının rolünü mutlaka oynaması gerektiğini vurgular. Parti militanı, eğer davasının gerek bir ögesi ise, eğer davasının tüm özelliklerini kişiliğinde somutlaştırmışsa, bu görevleri ancak o zaman başarabilecektir. Önünde büyük direniş şehitlerinin yürüdüğü Partinin bunu bir çizgi olarak somutlaştırdığı tarihimizin bu belirleyici döneminde, Partili tüm militan ve sempatizanlar bunun gerekli kıldığı güçlü mutlaka oluşturacaklardır. Bunun için, kendilerini çekirdek altında döverek çelişktirecek, gelişmeler karşısında ister kendilerinden ve isterse çevrelerinden kaynaklansın ne kadar olumsuzluk, yetmezlik, hata ve yanlışlık varsa

Direnme ve İsyân Geleneğimiz Newroz'u Halkımız Bulunduğu Her Yerde Coşkuyla Anıyor ve Kutluyor!

Halkımızın direnme tarihinde önemli dönemlerin simgelerinden biri olan 21 Mart Newroz, tüm düşman çabalarına ve teslimiyetçi engellemelere rağmen, birkez daha, direnme yükseltildiği, teslimiyetçi ve reformist çabaların mahkum edildiği savaş anları olarak yaşanıyor.

Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz önemli ve zorlu bir dönemden geçmektedir. Yüzyılların karanlığında yok edilmek istenen bir halk olarak ayağa kalkışımız, düşmanı şaşkına çevirdi. Elbette bu kolayca ve zahmetsizce gelişebilecek bir olay değildi. Yılların teslimiyet ve ihanet ortamı, isyan için miras çok cıız da olsa dünya proletaryası ve halklarının mücadelesinden ve Marksizm-Leninizmin yol göstericiliğinden alınan güçle ancak direniş temelinde ırtılabilmirdi. Kürdistan'da şimdi bu gerçek yaşanıyor. Sömürgeciliği söküp atmanın temel aracı olarak direniş, halkımız açısından bir yaşam haline geliyor.

Ve bu zorlu dönemde iki çizgi kıyasıya bir savaş içindedir. Bir yandan halkımızın tarihinde direniş mirası olarak ne varsa ona sahip çıkarak, kan pahasına da olsa yeni anlamıyla çağa kavuşturun ve kurtuluş mücadelemizde halkı devrim saflarına çekmenin bir aracına dönüştüren proletaryaya çizgisi diğer yanda halkımızın tarihinde direniş mirası olarak ne varsa ona sözde sahip çıkarak özünden boşaltıp, kof eğlence ve milli duyguları tatmin aracına dönüştürerek, kurtuluş mücadelesine ket vuran reformist küçük-burjuva çizgisi.

Kurtuluş hareketi bir yandan emperyalizm ve sömürgeciliğin azgın saldırılarına karşı kan pahasına mücadelesini yükseltirken, bir yandan da direniş değerlerine saldıran küçük-burjuva iflah olmazlığıyla uğraşmak durumundadır. Açık ki, bizim temel uğraşımız tüm boyun eğdirme çabalarına rağmen direnişi daha da yükseltmek olacaktır.

Newroz böylesi bir mücadeletin odaklaştığı, modern ulusal kurtuluş mücadelemizin devraldığı direniş mirasımızın en belirginidir. Proletaryaya hareketi, Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN ve yoldaşlarının zindan savaşıyla, Newroz'a gerçek anlamını vermiş, çağa ulaşma savaşı veren halkımızın modern direniş günü haline getirmiştir.

Mücadelemizde böylesi bir önemi olan Newroz, hertürden reformist çıkış tarafından bu özden boşaltılarak anlamsızlaştırılmak istenmektedir. Burjuvazinin 1 Mayıs'ı işçi sınıfını mücadeleden alkoymak için bahar bayramına veya çeşitli biçimlere büründürme çabalarına benzer bir tarzda, bizde de Newroz, ulusal kurtuluş savaşının engellenmesi için olağan bir bahar bayramı, bir eğlence geleceği ile sınırlı tutulmak istenmektedir.

Bu durum içinden geçtiğimiz bu dönemde Avrupa'da düzenlenen Newroz kutlama ve anma gecelerinde en belirgin bir biçimde görülmektedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ülke zemininde yeni boyutlara ulaşması, Avrupa'daki mücadele ve örgütlenmemize de bir canlılık kazan-

dırıştır. Buna bağlı olarak proletaryaya hareketi, Avrupa'da bulunan Kürdistanlı kitleleri ülkede gelişen mücadeleyle sıkı bağlarla bütünleştirmek için yoğun bir çaba içerisindedir.

Direnme geleneğimiz ve Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN'ın aidiyla anılan Newroz düzenlenen gecelerle kutlanmakta, halkımızın bütünleştiği coşkulu anlar olmaktadır.

PKK Hareketinin yeni dönemde direniş mücadelesini, ülkede gelişecek olan halk savaşının gelişmesini engellemenin her türlü yönetime başvuran reformist küçük-burjuva ve sosyal-şoven çevreler, Avrupa zemininde de direniş geleneğimizin gerçek anlamıyla yaşatılmasını engelleme çabası içerisindedirler.

Örgütlenişinden tutulmuş program içeriği ve sunuluşuna kadar devrimci disiplin ve direniş ru-

hunun en güzel örneğini sunan Newroz gecelerini engelleme çabaları devam etmektedir. Bir yandan PKK aleyhtan propagandaları yabancı güçlerin ve Kürdistanlı kitlelerin katılımını düşürmeğe çalışırken, bunun sökmeyeğini görünce alçakça oyunlara başvurumaktadırlar.

Örgütleniş, propaganda ve programına kadar tamamen örgütsüzlüğü meşrulaştıran, direniş mücadelesinden uzaklığı ve yayınlığı yaygınlaştıran geceler düzenlenerek gecelerimizin coşkulu etkisi kırılmaya çalışılmaktadır.

Özellikle gece düzenlediğimiz alanlarda afişler sökülerek kitlelerin haberdar olması engellenmekte, kitleler, çok uzaklarda da olsa bedava düzenlenen otobüs seferleriyle başka alanlara götürülerek katılım düşürülmek istenmektedir.

Her şeye rağmen kitlelerin

gecelere her alanda katılım sağladığını görünce bu kez gecelerimizi muhtevassın ihbara kadar gidebildiler. Özellikle 3 Mart Hamburg ve 18 Mart Duisburg gecelerinde görüldüğü gibi salon yetkililerine birçok başvuru ve ihbarlarla gecelerin örgütleniş ve muhtevassına ilişkin bilgilendirmeler yoluyla ve bir dizi iftiralarla salonlar iptal ettirilmeye çalışıldı.

Bu tür saldırı ve engellemeler halen devam etmektedir. Ancak görülen odur ki, kitleler direnişçi özü olan ve zengin bir programa sahip olan Newroz gecelerimizi coşkuyla karşılamakta, gecelerin örgütlülüğü, disiplini ve düzenliliği kitleler üzerinde olumlu bir etki bırakmaktadır.

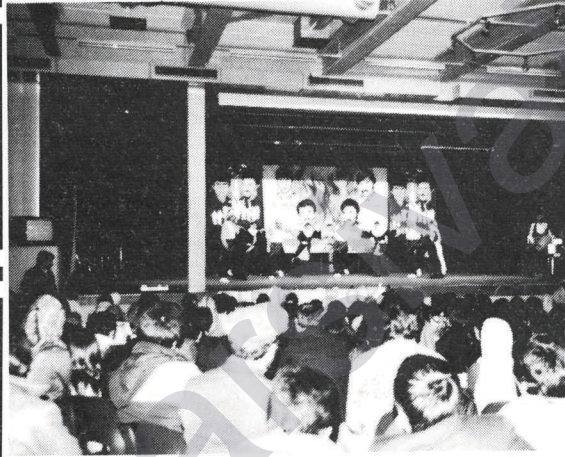
Şimdiye kadar düzenlenmiş bulunan Hamburg, Hannover, Arnheim (Hollanda), Osnabrück, Köln ve Duisburg geceleri, toplam

600'e ulaşan bir kitle katılımı ile başarılı bir şekilde geçti. Gecelerde özellikle kitleleri ülkemizde gelişen mücadeleden haberdar eden, tüm yurtsever, demokrat ve devrimcileri direniş mücadelesine davet eden programlar kitlelerin coşkulu sloganlarıyla karşılanmaktadır.

Bu da gösteriyor ki kim, hangi güce dayanarak, ne türlü oyun oynarsa oynasın, hangi yolla engellemeye çalışırsa çalışsın, kitleler, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinde saf tutmakta, Newroz'u direnişin yükseltildiği gün olarak kutlamaktadırlar.

**Hiç bir bozguncu çaba direniş durduramayacaktır.
Yaşasın isyan ve direnme geleneğimiz NEWROZ!**

NEWROZ KUTLAMA VE ANMA GECELERİ DEVAM EDİYOR

Hunerkom folklor grubu, Kürt halk oyunlarını sunarken.

Kürdistan halkının, çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN ve yoldaşlarının kaniyla bezelenen direnme geleneği NEWROZ, Avrupa'da düzenlenen Kürdistanlı, Türkiyeli ve Avrupalı kitlelerin katıldığı gecelerde devrimci coşku ile kutlanıyor.

Bu amaca yönelik olarak Fransa, Hollanda, İsviçre ve Almanya'da toplam 14 gece düzenlenmiştir. Bunlardan 3 Mart Hamburg, 4 Mart Hannover, 10 Mart Arnheim, 11 Mart Osnabrück, 17 Mart Köln, 18 Mart Duisburg geceleri geniş bir kitle katılımı ile gerçekleşmiş bulunmaktadır.

Newroz gününün anlamını ve mücadelemizin geldiği boyutları anlatan konuşmayla açılan geceler, devrimci marşların sunulduğu koro programı ve Kürdistan'ın iç kesimlerinden derlenen oyunların sergilendiği folklor ile devam etmektedir. Mücadele ve direniş dile getiren halk türkülerinin sunulduğu Koma Berxwedan programı beğeni ile karşılanmaktadır. Gecenin birinci bölümünde ayrıca PKK partizanlarının halk savaşına hazırlık çalışmalarını anlatan, hazırlık alanlarında çekilmiş bir

coşkulu anı olan şehit partizanlarından ant içme töreni ile devrimci direnişçi bir ruhla sonuçlandırılmaktadır.

Yaklaşık 1300 kişinin katıldığı Hamburg gecesi, son ana kadar salon yetkililerince engellen-

faaliyet sürdüren Hunerkomlu sanatçıların oluşturduğu Koma Amed gurubu devrimci türkülerini ile konuk oldu. 800'ü aşan bir kitle katılımının sağlandığı Hannover gecesinde zaman darlığı tiyatroyunun tüm bölümlerinin oynanma-

Halkımız Savaşıyor, Halkımız Söylüyor programı sunulurken.

mesine rağmen başarılı bir biçimde sonuçlandı.

4 Mart Hannover gecesine merkezi programa ek olarak yörede

masına neden oldu.

Hollanda'nın Arnheim şehrinde 10 Mart'ta düzenlenen geceye 600'e varan bir Kürdistanlı kitle katıldı. Den-Haag ve Amsterdam'da faaliyet sürdürmekte olan koro ve folklor ekibinin katıldığı geceye ozan Zinar direniş ve savaş türkülerini renk kattı.

Osnabrück gecesinde konuk olarak bulunan Filistinli sanatçı Hilmi, 600'ü aşkın kitlemiz tarafından sevgi gösterileri ile karşılandı.

Yakın olmalarına rağmen her ikisine de yüksek bir katılım sağlanmasını dikkati çektiği Köln ve Duisburg gecelerinde başarılı bir biçimde sonuçlandırıldı.

Özellikle Duisburg'da reformistlerin son üçüne kadar süren engelleyici çabalarına ve ihbarlarına rağmen 1200'e varan bir kitle katılımı sağlandı ve aksamadan sonuçlandırıldı.

Koma Amed grubunun programından bir an.

PROVAKATÖRLERİN DEVRİMİ YARGILAMASINA İZİN VERMEYİN!

FUAT BAWER

PARTİZANIN MEKTUBU

Demokrat Türkiye'nin iki yıla yakın bir süreden beridir yurtdışında yayın yapan birçok demokrat ve ilerici yayın organının arasında yer alan bir gazete olduğu herkes tarafından bilinmektedir. Bu süre boyunca sayfalarında yer verdiği en temel yazılardan yola çıkarak, **Demokrat Türkiye'nin** nasıl bir ideolojik-politik çizgi doğrultusunda yayın yaptığı konusunda belli bir anlayışa ulaşmak mümkündür. Elbette izlenen ideolojik-politik doğrultunun Türkiye devrimci-demokratik hareketinin canalıcı sorunlarının çözümüne ne denli katkıda bulunduğu, Türkiye demokratlarının sesi olarak askerî-faşist diktatörlüğe karşı mücadelede kitlelere nasıl bir yol önerdiği, halklarımızın artık tahammül edilemez boyutlara varan baskı, zulüm ve sömürden kurtuluşu için ne kadar çaba harcadığı, bu çizginin proletaryanın devrimci çizgisinin var olma ve bağımsızlık hakkına ne ölçüde saygı gösterdiği, demokrat olmanın ölçülerine ne denli yaklaştığı gibi pek çok konuda fikir yürütülebilir, tartışmalar yapılabilir. Bütün bu temel sorunlarda **Demokrat Türkiye** çeşitli yönlerden eleştirilebilir. Ama bu yazının amacı belirtilen noktalarda **Demokrat Türkiye**'yi eleştirmek değildir. Yeri geldiğinde bu da yapılacak ve bu gazetenin gerçek işlevi konusundaki düşüncelerimiz de açıklanacaktır. Şimdilik kaydıyla bizi ilgilendiren esas sorun, **Demokrat Türkiye**'de çıkan her yazının bu gazeteyi ne ölçüde bağladığı ve yazarlarının sorumluluğunu paylaşıp paylaşmadığıdır? İşte mesele bu!

Sözgelimi **Serxwebün** gazetesinin son derece belirgin ilkelere bağlı bir yayın politikası vardır. Sayfalarında yer verdiği yazıların ve yayınladığı bütün yazıların sorumluluğunu taşır. Hatta bu sorumluluk okuyucu mektuplarına kadar uzatılabilir. Temel sorunlar üzerine yazı yazan herkesin sicili hakkında bilgi sahibidir. Kendi politikasına yol gösteren ilkelere açıkça çağışan yazılara yer vermez. Bu türden yazılara yer verme zorunluluğunu duysa bile bunun gerekçesini açıklar, çoğu kez cevap verme hakkını saklı tuttuğunu bildirir ve cevabını verir. O, Kürdistan'daki belli bir politik örgütlenmenin sözcüsü, bu örgütün önderliğinde geliştirilen ulusal direniş mücadelemizin sesidir. Objektif konumu ve tarihsel sorumluluğunun bilincine hareket eder. Kimin sözcülüğünü yaptığını açıkça ortaya koymaktan hiçbir zaman çekinmez ve bundan sadece gurur duyar.

Acaba **Demokrat Türkiye** de böyle davranmakta veya böyle davranmanın zorunluluğunu duymakta mıdır? Kesin ilkelere dayalı açık bir yayın politikası var mıdır? Sayfalarına konuk ettiği her yazının bütün sorumluluğunu üstlenmekte midir? **Demokrat Türkiye**'de biraraya gelen demokratlar örgütlü demokratlar mıdır, yoksa örgütsüz demokratlar mı? Herhangi bir örgüte ya da ortak toplantılara saptanmış ilkelere bağlı kalma gereğini hissetmekte midirler? Yoksa **Demokrat Türkiye** demokrasi ve demokratlık adına eline kalemi alan ve birşeyler yazıp cizen herkese kapılarını açık tutmakta mıdır? Eğer öyle ise bu nemenem demokrasi ve demokratlıktır? O zaman **Demokrat Türkiye**'nin, yazar olma sevdisına kapılan bazı acemi aydınların ve hatta bazı karanlık unsurların kalem oynattığı bir antreman alanı olduğunu söylemek sadece yersiz bir yakıştırma ya da "çirkin" bir iddia olabilir mi? **Demokrat Türkiye**'nin sorumluları bu sorularımıza yanıt vermek zorundadırlar.

Göründüğü kadarıyla **Demokrat Türkiye**'nin temel yazar kadrosuna dahil ettiği S. OKTAY, Ali TAN ve Cumali HAYDAR adlarındaki yazar bozuntusu devrim ve sosyalizm düşmanları kimlerdir? **Demokrat Türkiye** direniş, direnişçilere küfredmekte hiçbir sakınca görmeyen, faşizmin işkence tezgahlarında sır vermeye için ser veren Türkiye ve Kürdistanlı yüzlerce devrim şehidini, İspanya'da mecliste "yaşasın ölüm" diye nara atan faşistlere benzeten, bu S. OKTAY denen siyasal mevattan gerçek kimliğini devrimci-demokratik kamuoyuna veya en azından sorumlu devrimci çevrelere açıklama yükürlüğünü

gösterecek midir? Bu yazar taslakları mı **Demokrat Türkiye**'yi kendi devrim düşmanı amaçları için bir araç olarak kullanmışlardır? Gazete sorumluları, yeterince üzerinde düşünmeden mi, gerçek anlamını bilince çıkarmadan mı bu yazıları yayına sokmuşlardır? Yoksa yazıların içeriğine tümden katılmakta mıdır? Kim kimi oyuna getirmiştir? Şu S. OKTAY, Ali TAN ve Cumali HAYDAR adlarındaki insanlık ve direniş ruhu fukaraları ayrı ayrı kişiler midir? Yoksa değişik adlar altında benzer içerikli yazıları yazan tek bir kişi midir? Eğer bu üç takma adın sahibi tek bir kişi ise, **Demokrat Türkiye** bunu bilmekte midir? Ve yine eğer bu üç takma adın sahibi tek bir "insan" ise, çocuk kitaplarının en sevimli tipi olan ve kendisini cezalandırmak amacıyla izleyen roman kahramanının elinden kurtulmak için her türlü kılığa bürünen **binbir surat** gibi, neden **Demokrat Türkiye**'nin aynı sayı ve aynı sayfasında değişik iki takma isimle yazma zorunluluğunu duymaktadır? Kendisini cezalandırmak için izine düşen güçler mi vardır? Affedilmez bir suç mu işlemiştir? "Ölüme Yatmak" gibi devrimci-demokratik kamuoyuna son derece yabancı olan ilginç bir başlık altında yazdığı makalenin, okuyan herkeste, işlediği suçun meşru karşılığı olan şerefsizce bir ölümün soğuk nefesini ense kökünde hissedene bir suçlunun kaleme almış olabileceği imajını yaratması sadece bir tesadüf müdür? Sakın şu S. OKTAY, Diyarbakır Cezaevinde onlarca devrimci savaşçının kanına giren Şahin-Yıldırım faşist milis çetesinin üçüncü şefi olan Semir vb. provakatörler olmasın? Sakın şu devrimcileri boyazlık, halkımızın kültürü diye feodal költür ve ahlak anlayışına sarılmakla itham eden Ali TAN, hiçbir insani ve ahlaki kurala bağlı olma gereğini duymayan, içinde yer aldığı örgüt içinde burjuva ahlak ölçülerine dahi bağdaşmayan ölçüler geliştirmeye çalışan, korkunc bir ruh düşkünü Semir vb. olmasın. Eğer **Demokrat Türkiye**'den tasfiyeciliği ve yıkıcılığı dayatmaya çalışan kenderinin de niteliğini çok iyi bildikleri bu tip unsurlarsa, bu gazete durumunu nasıl açıklayacaktır?

Şimdi bütün bunlar nereden çıktı denilmesin. Bugün artık belgelerle ortaya çıkmıştır ki, Türkiye ve Kürdistan Devrimci-Demokratik Hareketleri bizzat devlet tarafından örgütlenilmekle olan gizli-açık bir tasfiyecilik ve yıkıcılık faaliyete hedef olmaktadır. Semir denilen unsurun bu konudaki rolü belgeleri ile birlikte bugün açıkça ortaya çıkmıştır. Devrimci her türlü değere saldırmayı görev olarak yürüten bu unsurların yaydıkları görüşler ile **Demokrat Türkiye**'de çeşitli isimler altında yayınlanan görüşler arasındaki ayınlık bir tesadüf müdür? Yoksa **Demokrat Türkiye**'nin yayınlanmamış ve fakat bu temelde başkaları ile saptadığı başka ilke ve protokollerini mi vardır? Örgütlenmeye ve örgüte savaş ilan eden herkesin solununu neden **Demokrat Türkiye**'de almaktadır? Devrimci-demokratik kamuoyunun gözünün içine baka baka nasıl tasfiyeciliğin böyle dayatıldığı ve bunun nedenleri **Demokrat Türkiye** tarafından izah edilmeyecek mi?

Evet. **Demokrat Türkiye** gazetesinin sorumluları bu sorularımıza mutlaka cevap vermeliydiler. Eğer Türkiye'de demokrat olmanın en temel koşulunun Kürdistan'da proletarya önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini hem de hiçbir önkoşul ile sürmeksizin desteklemekten geçtiğini kabul ediyorlarsa; eğer korkunc vahşet ve barbarlığın sergilendiği zindanlarda faşist cellatların sosyalizm ve insanlık değerlerine ihanet etmeleri karşılığında kenderine sunduğu "yaşam yolu"nu ellerinin tersine iterek, şerefli bir ölümü böyle bin tane yaşama yeğ tutan direniş mücadelesinin ölümsüz kahramanlarına birazcık saygı duyuyorlarsa; eğer Mahir'lerin, Deniz'lerin, İbrahim'lerin, Mazlum'ların, Kemal'lerin, Hayri'lerin ve öteki devrim şehitlerini, yaşamın ve ölümün gerçek anlamını S. OKTAY alcağı kadar bilmediklerini iddia etmeyeceklerse, bu sorularımıza cevap vermek

zorundadırlar. Biz yine sorularımıza devam edelim.

Demokrat Türkiye gazetesi, bugün Türkiye ve Kürdistan'da halklarımıza kan kusturan, dizginsiz bir sömürü ve zulmü onların yaşamının ayrılmaz bir parçası haline getiren, halklarımızın en değerli evlatlarını zindanlara dolduran ve binlerce için darağacının yağlı ipini reva gören Türkiye'deki mevcut devlet biçimini nasıl değerlendirmektedir? Eğer mevcut devlet biçimi dörtbaş mamur bir faşist diktatörlüğe, bu zulüm çarkının kırılmasının çok büyük fedakarlıklar pahasına gerçekleşebileceğini, halklarımızın kurtuluşu uğruna ölümü göze almanın ve gerektiği yerde ölmenin de bu fedakarlıkların kapsamına girdiğini kabul etmekte midir? Eğer mevcut rejim insanlığa karşı hergün, her saat sayısız suçlar işliyorsa ve bu rejime karşı mücadele etmek sadece komünistler için değil, şerefli ve haysiyetli her kişi için bir insanlık borcu haline gelmişse, **Demokrat Türkiye**, faşist diktatörlüğün devamından yana olmayan herkesi faşizme karşı mücadeleye çağırmanın gereğine inanmakta mıdır? Mücadelenin gereğine inanıyorsa, bu mücadelenin zafer kazanması için, sadece komünistlerin ve genel olarak kitlelerin öncülerinin değil, bizzat kitlelerin kendisini büyük bir fedakarlık ve kararlılık ruhuyla eğitilmeleri gerektiğini; kitlelere zaferi giden yolun hiçbir zorluğu içermeyen ve kurtuluşun hiç kan dökülmeden elde edileceğini söylemekle, kitlelerin kandırmamasından öteye gidilemeyeceğini ve zaferin sadece bir hayal olacağını bilmekte midir? İçerde ve dışarda, işkence tezgahlarında ve dağlarda faşist insan avcılarının teslim olmak yerine, sonuna kadar direnerek yaşamlarını halklarımızın kurtuluşu davasına adayan ülkelerimizin en değerli kızları ve oğulları, bu fedakarlığın gereğini en somut bir biçimde yerine getirmiyorlar mı? **Demokrat Türkiye** bu soylu direnişleri nasıl karşılıyor, onlara nasıl bir anlam atediyor? Neden Diyarbakır zindanlarında hergün birkaç devrimcinin cesedi çıkıyor. Sömürgeci-faşist cuntanın devrimci savaş esirlerine ölmeleleri, Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit ve S. Oktay gibi yaşamaları için çizdiği "ulusal birlik ve bütünlük" yoluna yeniden dönmeleleri, Şahin-Yıldırım çetesinin "genç kemalistler" örgütüne katılmaları karşılığında gerekirse kenderinin salverecek kadar ileri gittiğini biliyor mu? Eğer biliyorsa, zindanlardaki savaş esirlerine, Kenan Evren faşist yönetiminin kenderini çizdiği yola girmelerini, "kenderinin adını duymadıkları, yüzünü görmedikleri insanlar için feda ediş" yerine, "yemeleri, içmeleri, gülmeleri, eğlenmeleri, aşık olmaları ve evlenmeleri" için kenderine ayıracak zamanlarının olması ve bu nedenle yaşamaları gerektiğini öneriyor mu? S. Oktay alcağı gibi, **Demokrat Türkiye**'de, faşist cellatların politikasını bozguna uğrattıkları, onlara siyasal yenilgiyi tattırdıkları için direniş kahramanlarına olan şükran borcunu dile getiren, cezaevi direnişini (ve genelde direniş çizgisini) destekleyen, kendi üyelerine ve önderlik ettiği kitlelere "çalışmada ve çarpışmada" onlar gibi kahramanca fedakarlık ruhuyla dolu olmalarını öğütleyen devrimci partileri ve örgütleri "ölüm ideolojisi" üretmekle suçuyor mu? Cevabı evet ise, bunun faşist cellatların tutumu ile arasındaki fark ne kadardır? Hayır ise, "ölmeye yatmak" edebiyatının **Demokrat Türkiye**'nin sayfalarında arz-ı endam etmesinin esbab-ı mucibesi nedir? Eğer **Demokrat Türkiye** bir provakatörün oyununa geldiğini kabul ederse bunu herkese açıklamalı, proletaryanın devrimci direniş çizgisine karşı saygılı olacağına ve bir kez daha devrim şehitlerini anlarına karşı işlenen alçakça bir suç alet olmayacağına dair, devrimci kamuoyuna güvence vermelidir.

Yurt dışında bulunan Türkiye ve Kürdistanlı bütün devrimciler sesleniyoruz. De-

demokrat Türkiye'yi düzenli veya düzensiz okuyan binlerce faşizm aleyhtarı arasında sizin de taraftarlarımız ve sempatanlarımız var. Onlar, S.OKTAY adlı ne idüğü bilirsiz sosyalizm salcasına batırlan, hem de "yeni sosyalizm" denilen ucube türünden olduğu için kolaylıkla dikkatlerinden kaçabilen, devrime nefretini kusan "tatlı" sözlerini, S.OKTAY, Ali TAN düşüncelerinde haklı olabilir mi diye düşünebilirler. Gerçekten bu kadar fedakarlıklara katılmak boşuna mıydı; bu kadar devrimcinin, demokratın ve yurtseverin oluk oluk akan kanı, sadece kendi güdülerini tatmin etmek için ölüme meydan okuyan birkaç kompleksli insanın "kahramanlık gösterisi" miydi diyebilirler. Giderek işi Türkiye sosyalist ve demokratik hareketinin uzak ve yakın geçmişinin ne kadar sahip çıkılması ve herşeye rağmen savunulması gereken olumlu mirası varsa, bir provakatörün koşullandırması ile tartışmaları merkeze koymaya kadar vdrabilirler. İşte gelişmelerin bu noktaya varması demek provakatörün sonuç olması, provakasyonun başanya ulaşması demektir. Sizler buna seyirci mi kalacaksınız?

Bu provakatörler sömürgeci-faşist cuntanın içerde gerçekleştirdiği tasfiyeciliği yurtdışında tamamlamaya çalışıyorlar. Onlar, örgütleri dağıtmak, örgütlenme doğrultusunda geliştirilen olumlu çabaları sabotaje etmek, "kitlelerin ve örgütlerin taraftarlarının örgütlenme kopuşu"nu sağlamak ve böylece dağıtıklığı ve kaosu egemen kılmak için, değişik adlar altında ve özellikle okuyucu mektupları yoluyla birçok ilerici yayın organının davetsiz konuğu oluyorlar. Kenan Evren'in bu kukulları, özellikle Türkiye devrimcilerinin ağır yaralar aldığı, bazı örgütlerin "geçmiş"leriyle tüm bağlarını kopararak kenderini tasfiyeye yönel-dikleri, "yeni sosyalizm" maskesi altında hertürden küçük-burjuva düşüncesinin Marksizm-Leninizmde buluşturulmaya çalışıldığı ve bu örgütün ihtilalcı özünün idğış edilmek istendiği günümüzün ağır olumsuzluklarla yüklü koşullarında, "geçmiş dönemin ulusalsuzluklarını görmüş, kavramış" olan "devrimci, demokrat ve aydınlar" a sesleniyorlar. Bu tür dönemlerde, en aşşıklık dönem ruh halini ortaya koymaya yatkın, bir kuptan öteki kutba kolaylıkla atlayabilen, en kutsal devrimci değerlere gözünü kırpmadan ihanet edebilen, korkak, istikrarlı, kararsız ve kaypak küçük-burjuva aydınlarının çağırılmasına kulak tikamayacaklarını ve örgütleri içinde hareket geçceklerini biliyorlar. Onlara güveniyor ve bu yüzden onlara övgüler yağdırıyorlar. "Aydın olmalarının verdiği bilince" (!?) görevlerini başarıyla yerine getireceklerini inanıyorlar. Ama aynı inancı yurtsever halk kitleleri ve örgütlerin sıradan taraftarları için paylaşmıyor; "geçmiş sektör, dogmatik örgütlerine binbir bağla bağlı olan kitleler ve bu örgütlerin taraftarları için bu kopuşu gerçekleştirmek aynı şekilde kolay olmayacaktır" diyorlar. Bir ajan-provakatör kendini bundan daha iyi ele veremezdi. Faşist Evren cuntasının kendisine yüklediği işlevin özünü bundan daha açık bir biçimde ortaya koymazdı. Bu provakatör hepimizin gözlerinin içine baka baka, açıkça "ben Martovculuk oynayacağım" diyor; "benim görevim örgütleri tasfiye etmektir." Bu sözlerle başka anlamlar yüklemek, başka yönlere çekmek mümkün müdür?

Provakasyona alet edildiği olasılığın bir kenara bırakalım. Farzedelim ki **Demokrat Türkiye**'de S. OKTAY'ın, Ali TAN'ın, Cumali HAYDAR'ın tasfiyeciliğine binlerce destek sağlıyor; bir provakatöre (provakatörler sırtlarında provakatör üniformasıyla gezmezler, karşı-devrime gereği gibi hizmet etmek için kendi gerçek kimliklerini devrimcilerden, demokratlardan gizlerler; böylece yaratıkları **Demokrat Türkiye**'de sahnededikleri türden eylemlerle yakaeni ele verirler), buyur, sayfaların senin kaleminin hizmetindedir, istediğini yazıp çizebilirsin diyor. Yine farzedelim ki, bunu, yurtdışında Kemalizmle bağlarını koparamamış küçük-burjuva demokratlarının sözcülüğünü yaptığı için yapıyor ve bu tutum onun sınıfsal karakteri ile tam bir uygunluk arz ediyor. Peki, eğer taşıdığımız sifattan vazgeçmediyseniz, size soruyoruz. Ya siz mark-

Kürdistan'da son siyasal gelişmeler ve bir toplantının bir kez daha gösterdiği gerçekler . . .

Baştarafı 1. sayfada

Bir kere, böyle bir anlaşmanın sadece Güney Kürdistan ve Irak'taki gelişmelerin bir sonucu olmadığı, bununla birlikte Ortadoğu'daki gelişmelere yakından bağlı ve bu gelişmelerin bir parçası olduğu açıktır. Son bir kaç yıl içinde Ortadoğu'da emperyalizm ve işbirlikçi rejimlerle devrimci, ilerici, anti-emperyalist güçler arasındaki mücadelenin şiddetlendiği, bölgenin birkaç odayında sıcak savaş biçiminde sürdüğü herkesçe bilinir. Ve bugün, böyle bir mücadelenin en keskin biçimi aldığı ve tüm bölgeyi kapsadığı ortadadır. Keskinleşen mücadele ortamının bir gereği olarak bölge çapında saflaşmanın ortaya çıktığı, bölge güçlerinin karşılıklı bloklaşmakta olduğu açıktır. Böyle bir durumda artık herkes için kendi safını açıkça belirlemek kesin bir zorunluluk haline gelmiştir. Bu, her iki güce de dayanarak kendi çıkarlarını gerçekleştirmek isteyen burjuva kurnazlığının, orta yolcu, reformist, uzlaşıcı hareketlerin sonu demektir. Nitekim olanlar da tamatamına budur.

Ortadoğu'da son bir yıldır kendi silahlı kuvvetlerini de dolaysız kullanmaktan çekinmeyen emperyalizm, bölgedeki egemenliğini sürdürmek, karıştırları ezerek egemenliğini güçlendirmek istemektedir. Bunun için silahlı şiddeti en azgın bir biçimde kullanmakta, planlı saldırıyı arttırmaktadır. Bunun için bölgedeki işbirlikçilerini bir blok içinde birleştirmeye çalışmaktadır. ABD emperyalizminin, Camp David'le başlatılan ve İsrail-Mısır ittifakı önderliğinde bölge gericiğini birleştirmeye amaçlayan planı işlememiştir. Şimdi, bir yandan İsrail elde tutulurken, öte yandan "İslam Konferansı" adı altında diğer işbirlikçi-gerici rejimler bir blok içinde birleştirilmek istenmektedir. Ve bu blokun önderliği için bir NATO gücü olan Türk faşizmi en ideal konuma sahiptir. ABD generallerinin Türkiye'den istedikleri ve kabul ettirdikleri şey budur. Son "İslam Konferansı" zirvesi ve Türkiye'nin zirveye katılımı bunun en açık göstergesidir. Türk faşistlerinin gerici Arap başkentlerine yönelik sıkışan diplomatik akınların anlamı budur. Besbelli ki bu çabalar, emperyalistlerin ve işbirlikçi-gericilerin bölge halklarına ve ilerici, yurtsever güçlerine karşı saldırganlığı artırma çabalarıdır. Bu ortamda devrimciyim, ilericiyim, anti-emperyalistim diyebilme için emperyalizme ve işbirlikçi gericiğe karşı direniş çizgisinde, aktif mücadele içinde olmak mutlak bir zorunluluktur. Nitekim değişik sınıflardan (proleter, küçük-burjuva ve hatta bazı kesimlerle burjuva) çeşitli güçler emperyalizme ve işbirlikçi gericiğe karşı aktif mücadele çizgisine yönelmişler ve giderek bir blok halinde gelmeye başlamışlardır. Suriye, Libya, İran ve benzeri güçlerin durumu, sıkışan ilişkilerinin anlamı budur. Bu oluşum, dolaylı ya da dolaysız bir biçimde arkasında dünya sosyalizm ve devrim güçlerini bulmaktadır, karşıt güçler arasındaki mücadele şiddetlenmiş, bloklaşma eğilimi gelişmiş, böyle bir yönelim ise mücadelenin daha çok keskinleşmesini ve kızışmasını doğurmuştur.

Elbette Ortadoğu'daki böylesi gelişmeler etkisini en çok mücadelelerin yoğunlaştığı odaklarda duyurmuş, bölgedeki ulusal kurtuluş

hareketlerini derinden etkilemiştir. Mücadele keskinleşip bloklaşma eğilimi geliştikçe bu hareketler içinde yer alan ve yer aldığını söyleyen çeşitli güçler de kendi çizgilerini belirginleştirmek ve gerçek yerlerine oturmak zorunda kalmışlardır. Böylece bu hareketler içinde açık bir ayrışma ve değişik saflara geçme ortaya çıkmıştır. Uzlaşıcı, reformist, işbirlikçi eğilim içinde olan güçler, emperyalizm ve gericilikle olan eski ilişkilerini bağlı kalıp onların safında kendi gerçek yerlerini alırken, devrimci-yurtsever güçler de direniş çizgisinde mücadeleden gerçek sahipleri olarak direnişçi blokun birer parçaları haline gelmişlerdir. Böylece bu hareketler, önderini tıkayan ve yanlış rotaya sokarak gelişmelerini engelleyen sahte devrimci-yurtsever güçlerden, reformist-işbirlikçi burjuva ve küçük-burjuva önderliklerden kurtulmuşlar, doğru devrimci çizgiye ve gerçekten halkçı karaktere biraz daha yaklaşmışlardır. Filistin Kurtuluş Hareketi içinde de, Kürdistan'da da olan tamatamına budur. FKÖ'nün parçalandığı, kendi içinde amansız bir mücadele yaşadığı, Kahire ve Amman'a oturan Arafatçılığın Washington yolunda ilerlemekte olduğu bir ortamda bizim "küçük Arafatlarımız" da Bağdat, Londra, Paris, Stockholm yolunda ilerlemeleri elbette şaşılacak bir şey değildir. Bu, bölgedeki böylesi gelişmelere ve emperyalizmin bölgeye yönelik planlarına böyle yakından bağlıdır. Eger bu yolda yürümekte ısrar ederlerse, yakında sıranın Ankara yolunda ilerlemeye de geleceği açıktır.

Anlaşma olayına, belirgin bir etmen olarak Kürdistan'daki gelişmeler açısından da bakmak gerekir. Kürdistan'ın çeşitli parçalarında burjuva ve küçük-burjuva reformist-milliyetçi akımın ya hakim ulus içindeki küçük-burjuva reformist hareketi içinde ya da yarı-feodal, yarı-burjuva ilkel-milliyetçi hareket içinde doğup geliştigi iyi bilinir. Hem sınıf karakteri ve hem de bu doğuş özelliği nedeniyle o, program, strateji ve taktik açılarından bu hareketlerin anlayışlarını kendinde yansıtmış, onların uzlaşıcı, reformist, işbirlikçi özelliklerini kendi özellikleri olarak şekillendirmiştir. Bu akım içinde KYB en önde gelen bir güçtür ve daha başından itibaren Kürdistan'ın tüm parçalarını kollamaya yaratmış ve ciddi bir umut ışığı olmuştur.

1970'lerin ikinci yarısında, bölgede devrimci, ilerici gelişmeler hızlandı. Kuzey-Batı Kürdistan'da kısmen rahat çalışma koşullarının bulunduğu, ilkel-milliyetçiliğin ağır bir yenilgi aldığı ve Kürdistan proleter devrimci hareketini henüz doğuş sürecinde olduğu bir ortamda reformist-milliyetçi hareket, bu elverişli koşullardan yararlanarak hızla gelişme sağlamıştır. İran Şahlığının yıkılması ise bu hareket için önemli olanaklar yaratmış ve ciddi bir umut ışığı olmuştur.

Ancak 1980 sonrası gelişmeler daha değişik koşullar ortaya çıkarmıştır. Bölgede karşıt güçler arasında keskinleşen mücadele ortamı ve artan bloklaşma eğilimi doğrudan Kürdistan'da da içine almıştır. Türkiye'de iktidara el koyan 12 Eylül faşist-askeri yönetimi ortamı sönicele sertleştirmiş, reformist-milliyetçi hareketin yararlandığı çalışma koşullarını yoketmiştir.

Doğu Kürdistan'daki gelişmelere bağlanan umutlar gerçekleşmemiş, savaşın Irak rejimi aleyhine dönmesiyle Irak-İran savaşına da bu harekete umut veremez hale gelmiştir. Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen proletarya hareketi ve bu hareketin önderliğinde gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi tüm Kürdistan'ı etkilemeye başlamıştır. Bütün bunlar, Kürdistan'da da ayrışmayı ve saflaşmayı hızlandırmış, devrim ile karşı-devrim güçleri arasındaki mücadele ortamını son derece sertleştirmiştir. Orta yolculuğun, reformculuğun aynı biçimlerde yaşayamaz hale geldiği bu koşullarda, burjuva ve küçük-burjuva reformist-milliyetçi hareket dağılma ve çöküş sürecine girmiş, maskesi önemli ölçüde düşerek kendisine yakıştırdığı önderlik konumunu kaubetmiş, hareketin işbirlikçi özelliği daha çok öne çıkmıştır. Hareket içinde yer alan çeşitli grup ve örgütler, başta Avrupa emperyalizminin sosyal-demokrat kanadı olmak üzere çeşitli emperyalist çevrelerle ilişki ve ittifaklarını güçlendirmişler, bölgede kendilerinin faşist dedikleri rejimlerle stratejik ittifak kurmaya yönelmişler ve böylece o sistem içinde hareket eden güç olma konularını açığa vurmuşlardır. "Kürdistan'ın birliği" adına her parçadan bir örgütün katılımıyla oluşturulan "dörtlüyle", buna bağlı olarak değişik parçalarda yaratılan "üçlü", "beşli" ittifaklarla bu hareketin böyle bir yönelim içindeki birliğini yaratmışlardır. Bu güçlerin PKK ile ilişki ve ittifaka girememelerinin esas nedeni kendilerinin ifade ettikleri gibi "terörizm", "anarşizm" ve benzeri şeyler değildir; bunun gerçek nedeni hangi sistem içinde hareket edileceği ve kendilerinin bu açık işbirlikçi yönelimlerinde. Onların PKK düşmanlığının temelinde, PKK'nin işbirlikçiliğe karşı açık mücadele ederek doğru devrimci kurtuluş yolunu kitlelere gösteriyor ve kendilerinin maskesini düşürüyor olması vardır.

Kürdistan'da burjuva, küçük-burjuva reformist-milliyetçi hareketin önderliği KYB'dir. Bu, hareketin ortaya çıkışından günümüze kadar açıkça böyledir. Belli ki emperyalizme ve sömürgecilğe işbirlikçilikte de bu güç önde yürümekte ve diğerlerini de peşinden götürme yolunu izlemektedir. KYB, emperyalizmin bölgede yaratmaya çalıştığı gerici blokta yana olduğuna ilişkin tavrını 1 Mayıs 1983 saldırısı ile açıkça koymuştur. Bu olayın, Türk faşizminin Güney Kürdistan'a yönelik 25 Mayıs saldırısı ile yakından bağı vardır. Her ikisi de alana yönelik bir anlayışın ve planın birer parçalarıdır ve pratikte aynı amaca hizmet etmişlerdir. Emperyalizm 1980'den itibaren Ortadoğu'nun çeşitli ülkelerindeki devrimci, ilerici hareketleri ezme ve direniş odaklarını yok etme hedefini önüne koymuş, bu doğrultuda hem işbirlikçi gericiyi ve hem de doğrudan kendi güçlerini kullanarak planlı bir saldırı yürütmüştür. Emperyalizme ve gericiğe karşı önemli bir direniş alanı olan Lübnan'da yaşanan olaylar bunun en açık kanıtıdır. Bir başka direniş alanı haline gelen Güney Kürdistan'da ve Irak-Türkiye sınırında yaşanan olaylarında bunun bir benzeri olduğu şüphesizdir. Emperyalizm, Türk faşizmi ve Arap gericiyi bu mücadele alanının tez elden yok edil-

mesini istemekte, bunun için hertürlü saldırganlığı uygulamaktan çekinmemektedir. Böyle bir dönemde bu alandaki devrimci, ilerici yapıya yönelen her türlü silahlı saldırının bu amaca hizmet ettiği ve arkasında böylesi güçlerin bulunduğu söz götürmezdir. Mayıs 83 saldırıları açık bir biçimde belirtmiş, KYB'nin saldırısını emperyalizmin ve bölge gericiliğinin çıkarlarına hizmet ettiğini ve Kürdistan halkının çıkarlarına karşı olduğunu belirleyerek, bu yönelimin sonunda sahiplerini de boğacak kadar tehlikeli bir yönelim olduğunu vurgulamış, doğru yolu göstererek bu güçleri uyarmıştır. Ve bugün faşizm ve emperyalizmle anlaşmaya varan gelişmeler, bu belirlemelerin doğruluğunu, Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesi ve bölge halklarının çıkarları açısından bu yönelimin ne kadar ciddi ve de tehlikeli olduğunu açıkça göstermiştir.

1 Mayıs saldırısı KYB'nin nasıl bir ilişki içinde olduğunu, bölgede gelişen bloklaşma eğilimi içinde tercihini kimden yana yapmaya yöneldiğini ortaya koymuştur. Arafatçılık işbirlikçi-gerici blokta yana tercih yaparken koskoca bir Arap gericiliğine dayanmayı hedeflemiştir. Peki ya Kürdistan'ın aynı yolu yolcuları kendilerini faşist-sömürgecilğin kollanına atarken nelerine güvenmekte, hangi güce dayanmaktadır. Besbelli ki onlar, sömürgeci burjuvaziye belli bir işbirlikçi ulaştıkları daha çok emperyalizmle ilişkiyi öne alacaklar, basit ve zavallı güçler olarak emperyalizmin usaklığına oynayacaklardır. Bu yönelimin kendileri açısından bile bundan başka bir sonuç veremeyeceği açıktır.

Mayıs 83 olayları, emperyalizmin ve gericiliğin alana yönelik saldırı planlarının bir provası olmuştur; tıpkı İsrail'in Temmuz 81'deki Beyrut saldırısı gibi. Belli ki arkasından Haziran 82 işgali gelecektir. Emperyalizm ve Arap gericiliğiyle görüş birliğine varan ve hem ilişki, hem de tehditli Saddam rejimini ikna eden Türk faşizminin, bütün gücüyle böyle bir işgale hazırlanmakta olduğu gözler önündedir. Önümüzdeki aylarda alanın devrimci özelliğine son vermek için büyük askeri harekatların düzenleneceği, hatta savaşın daha büyümesi durumunda Arap gericiliğinin ve ABD'nin savaşta bizzat katılımının planlandığı açıktır. Türk faşizminin içteki ve alana yönelik askeri durumu, Türkiye-ABD görüşmeleri, Türkiye'nin Saddam rejimi ve diğer gerici Arap yönetimleriyle sıkışan ilişki ve görüşmeleri, bütün bunların hepsi böyle bir planın uygulanabilmesi için yapılan hazırlık çalışmalarıdır. Belli ki Saddam rejimi-KYB anlaşması da bu hazırlık çalışmalarının bir parçasıdır ve bu plan doğrultusunda, bunun bir gereği olarak ortaya çıkmıştır. Mayıs 83'de prova niteliğinde ilk adımların atılması şimdi ikinci adımı atılmak istenmekte ve bunun bir gereği olarak KYB'nin 1 Mayıs olayı şimdi Saddam rejimiyle birlikte Kürdistan'a yönelik askeri harekatları yürütmeye biçimine dönüşmektedir. Belli ki Irak ve Türkiye faşist yönetimleri, her iki Kürdistan parçasındaki devrimci, yurtsever güçleri ezme ve Türkiye-Irak sınır boyundaki müca-

deleci ortamı yoketmek amacıyla düzenleyecekleri büyük çaplı askeri operasyonlarında KYB güçlerini de yerel işbirlikçi bir kuvvet olarak kullanacaklardır.

Bu açıklamalardan sonra böyle bir olayın Kürdistan halkının çıkarlarına karşı ve ona karşı düşmanca olduğunu belirtmeye bile gerek yoktur. Biraz bilinçlenmiş olarak yaşayan Kürdistanlı her dürist-yurtsever insan bunu rahatlıkla görecektir ve kavrayacaktır. Ve aklı başında hiçbir kimse, böyle açık düşmanca bir olay karşısında "mecbur kaldı da gitti" biçimindeki olayı maskeleyen çalışan alçakça beyanlara kanmayacaktır.

Besbelli ki anlaşma olayı çeşitli ler açısından ele alınması gereken ciddi bir durum ortaya çıkarmıştır. Bir kere, KYB, Saddam rejimiyle anlaşmaya kendi başına ve bir anda gitmiş, bir yakın ilişki ve ittifak içinde ve bir anlayış gereği olarak gitmiştir. O, Kürdistan'da burjuva ve küçük-burjuva reformist-milliyetçiliğinin etkin bir gücü ve hatta önderliği olarak, bu durumyla o eğilimin vardığı noktayı belirlemiştir. Bu nokta, reformist-milliyetçi hareketin çöküşü, onun işbirlikçiliğinin her şeyin önüne geçmesi, maskesinin düşmesi noktasıdır. Belli bir süre devrimci, yurtsever ve hatta sosyalist maskesi altında gizlenen reformist-milliyetçiliğin maskesi herkesin görebileceği bir biçimde düşmüş, onun gerçek ve temel özelliği olan işbirlikçiliği, hem de faşizme ve emperyalizme işbirlikçiliği açıkça ortaya çıkmıştır. Böylece yıllardır kitlelerin kafasının karıştırılması ve aldatılması olayı son bulmuştur. Böylece bir ulusal kurtuluş hareketi haline gelemeyen, ulusal kurtuluş program, strateji ve taktik anlayışına ulaşamayana, bağımsızlık ve özgürlüğü yerine bazı reformları ve işbirlikçiliği hedefleyen, bir sınıfın ya da halkın çıkarları için değil, sadece bir elit grubun çıkarları için her türlü ilişki ve ittifak içine girmekten çekinmeyen reformist-milliyetçi akımın gerçek kimliği ortaya çıkmıştır. Ciddi hiçbir mücadeleye girmeden ve bir gelişmeye yol açmadan böyle bir yönelime girmesi bu akımın ne kadar tabansız bir akım olduğunu açıkça göstermiştir.

Belli ki bazıları, hala büyük bir utanmazlıkla bu yönelimin sadece KYB'ye ve Celal Talabani'ye ait ve geçici olduğunu söylemeye çalışacaklardır. Fakat bütün bu hayaller boğuna olacaktır, çünkü bilinçli herkes bunun böyle olmadığını pratikten rahatlıkla çıkarabilecektir. KYB'nin böyle bir yönelime uzun bir süreçten geçerek geldiğini görme-
mek mümkün müdür? "Her tarafını düşmanla çevrili, çevrenizdeki devletlerden biri sizi tanımadıkça yurtdışına nasıl çıkacaksınız?" derken Bay K. Burakay, İ-KDP-Saddam rejimi ittifakını haklı göstermeye, KYB'nin ve peşinden de kendilerinin aynı yolda yürümelerine daha Mart 1983'de ortam hazırlamaya çalışmış mıdır? Açık ki bu durum, şu ya da bu örgütün veya kişinin yönelimi değil, bir eğilimin yönelimidir. Ve bu yönelim, maskeleri açıkça düşerek ulusal kurtuluş devrimci yolunun daha kolay anlaşılabilir hale gelmesi sonucunu doğurmuştur.

KYB'nin Bağdat yolunda ilerlemesini ulusal hareketin çıkarma ya da onun çözümü yolunda atılmış bir

adım olarak görmek ve de göstermeye çalışmak tam bir alçaklık olacaktır. Bu, iki gücün karşılıklı anlaşması değil, bir gücün (KYB'nin) düpedüz faşizmin ve esas olarak da emperyalizmin uşaklığına oynamasıdır. Bir sınıfın ya da halkın çıkarları için değil, açıkça küçük bir elit tabakanın çıkarları için böyle bir uşaklığa yürünmüştür. Saddam rejiminin Kürdistan politikası son derece nettir; bu, 75-80 yılları arasındaki uygulamalarla pratikte de görülmüştür. Geçmişte çok sayıda örneği görüldüğü gibi, yıkılma noktasına gelen Saddam rejimi, bu zayıflığını aşabilmek ve Türk faşizminin, güvenliğin sağlanmasına yolundaki zorlamalarına karşı kendisini güçlü gösterebilmek için böyle bir taktiğe başvurmak zorunda kalmıştır. Eğer bu amaçlarına ulaşabilirse, Kemalizmin ve geçmiş Irak yönetimlerimizin izinden yürüyen Saddam rejiminin, uşaklığı oynayanlara vereceği şeyin ne olduğunu iyi biliriz. Belli ki böyle bir manevrayla Saddam rejimi taktik düzeyde biraz güç kazanmıştır.

Olayın, Irak muhalefeti açısından safıran biraz daha belirginleşmesi anlamında bazı avantajları olsa da, esas olarak önemli sorunlar ve zorluklar ortaya çıkardığı, görevleri daha belirgin hale getirdiği açıktır. Rejim böyle bir işbirliğinden yararlanarak muhalefeti zayıflatmak, özellikle Güney Kürdistan'daki yurtsever potansiyeli heder etmek, muhalefetin mücadelesini hatalı bir yönüne sokmak isteyecektir. Açıkça iki devlet arasında süren savaşın Kürdistanlı kitleler içinde süren savaş haline getirilmesi tehlikesi vardır. Belli ki muhalefetin bu konularda uyanık olması, yetmez ve hatalı mücadele anlayışlarından arınması, birliği sağlayıcı ve bu olayı teşhir edici çalışmalar hızlandırılması, rejime karşı aktif bir mücadeleye geçmek için gerekli adımları almaları, birliği sağlamak için koşulların daha da elverişli olmuştur, tabii ki bu durum koşullardan ustaca yararlanmasını bilmeye de gerekli kılmıştır.

Elbette ki olayın Kürdistan ve Irak devrimleri açısından olduğu gibi bölge halklarının kurtuluş mücadelesi açısından da, emperyalizme ve işbirlikçi gericiye karşı bölge çapında yürütülen mücadele açısından da ciddi bir önemi vardır. Fakat bütün bunları burada ele almaya gerek yoktur ve zaten yapılan kısa açıklamalar bu konularda belli bir yaklaşımda vermektedir.

Olay son derece önemlidir; böyle olduğu için ki bölge ve dünyada çeşitli siyasal güç ve çevreler daha resmi bir açıklama yapılmadan bile olay üzerine tavir belirlemeyi gerekli görmüşlerdir. Ve olayın duyulmasından tam otuzbeş gün sonra, 4 Şubat 1984 günü çok sayıda Kürdistanlı örgüt ve grubun katıldığı geniş bir toplantı yapılmıştır. Toplantı birçok yönüyle son derece ilginç olmuştur, bazılarının kabul etmekte istemediği bilinen birçok gerçeği gayet açık bir biçimde ortaya sermiştir. Bu nedenle, konumuzda önemli oranda işi tutacak olan bu toplantı üzerinde kısaca durmak yararlı olacaktır.

CUD (Irak Demokratik Vatan Cephesi)'ün çağrısı üzerine yapılan toplantıya İKP başkanlık etti. Toplantıya, Doğu Kürdistan hariç diğer üç parçadan on dört örgüt ve grup ile birlikte İKP ve SKP olmak üzere onaltı örgüt ve grup katıldı. Katılan bütün örgütlerin söz alıp konuştuğu toplantıda, inanarak ya da görünüşte de olsa böylesi toplantıların yararlı ve KYB-Saddam rejimi işbirliğinin Kürt halkının çıkarlarına

karşıt olduğu sonuçlarında birleşildi.

Hem toplantıya çağrı yapan gücü (CUD'u) temsil ve hem de toplantıyı yöneten kişi olarak İKP temsilcisi, yaptığı açık konuşmasında, bölgedeki siyasal gelişmeleri, halklara karşı artan emperyalist saldırganlığı ve bölgeye ilişkin emperyalizmin planını belirterek, KYB-Saddam rejimi ittifakının bu planın bir parçası ve Kürt halkının çıkarlarına karşı olduğunu vurguladı, bu toplantıda bu ittifakın tartışılmasını, bütün güçlerin kendi görüşlerini açıklamalarını ve ittifakı knayan bir bildirinin toplantıda çıkarılmasını istediklerini söyledi. Bunun üzerine toplantının bileşimi ve gündemi hakkında konuşmalar oldu. Kuzey-Batı Kürdistan "beşlisinden" "Ala Rizgarî" temsilcisi söz alarak, toplantıya birçok örgütün katılmaması olduğunu, mesela KYB'nin neden çağrılmadığını sordu. Daha da ileri giderek, ittifak hakkında bilgilerinin olmadığını, kendilerine bilgi verilmediğini, kendi "beşlisinden"

dört grubun yaptığı toplantıda durumun farklı örgütlerle tartışılmasını kararlaştırıldığını ve fakat bir bildiri dağıtılmasında karar birliğine varılmadığını, bu durumun dikkate alınması gerektiğini söyledi. Henüz toplantının başlanğıca söylenen bu sözler, sahiplerinin durumunu açıkça gösterir niteliktedir. Bir kere, Baylarımız, toplantıya KYB'nin sözcüleri olarak geldiklerini açıkça gösterdiler. İkinci olarak, KYB'nin Saddam rejimiyile ittifakını değil, CUD'un durumunu tartışmak istediklerini ortaya koydular. Üçüncü olarak, KYB-Saddam rejimi işbirliğini knayan bir bildiriye imza koymayacaklarını açıkça belirttiler, vb. Diğer bazı örgütler de konuya ilişkin görüşlerini açıkladılar. Sonuçta CUD'un durumunun, İran-İKDP işbirliğinin, Doğu Kürdistan'daki durumun, Irak'taki otuz yıllık geçmişin tartışılması istekleri açıkça ortaya çıktı.

Bileşim ve gündem üzerine yapılan bu tartışmalardan sonra KYB-Saddam rejimi işbirliği üzerine bütün örgütler görüşlerini açıkladılar. Aynı üç eğilimin varlığı belirgin bir biçimde görüldü. Bunlardan birincisi, toplantı çağrısı yapmış olan CUD'un eğilimiydi; bu eğilim, bir bildirinin dağıtılmasını ve bu bildiride KYB önderliğinin hain olarak mahkum edilmesini istiyor ve sadece bununla yetiniyordu. İkinci eğilim Kuzey-Batı Kürdistan'ın ünlü "beşlisinden" toplantıya katılan dört grubun eğilimiydi; bu eğilim, sözde ittifak olayının Kürt halkının çıkarlarına karşı olduğunu söylüyor ve fakat ittifakı knayan bir bildiriye imza koymayacağını, bu ittifakla birlikte CUD'un ve Doğu Kürdistan'ın durumunun, Irak'taki otuz yıllık geçmişin tartışılmasını istiyor ve sadece tartışma ile yetinmesini istediğini belirtiyordu. Şöyle diyordu PPKK temsilcisi: "Biz dört örgütün (PPKK, AR, ÖY, KÜRK) ortak bir düşüncemizi olamadığımızdan bir bildiri dağıtamadık. Biz Irak Kürdistan'ında neler oluyor, bunu İKP, I-KSP, vb. güçlerden öğreniyoruz, fakat geniş bir bilgilimiz yok. Biz son görüşümüzü ittifak resmen ilan edinceye kadar açıklamayacağız. Bildiri çıkarmayacağız. Hiçbir güç tek başına otonomi için ittifak geliştiremez, yapsa bile yürütmeye. Biz buna karşı duracağız." Bu sözlerle dikkat edelim: İşbirlikçi ittifaka "karşı duracağız" ve fakat buna karşı, bunu knayan bir "bildiri bile çıkarmayacağız". Ama tutarlı sözler, ama yığıl karşı çıkış değil mi!

Aynı eğilim içindein TKSP temsilcisinin söyleyebildiği birkaç kelime ise şunlar oldu: "Kürdistan

tarihinde belki ilk defadır bu kadar örgüt bir araya geldi. Bazı problemler çıkabilir. Bizim görüşümüz resmîleşmemiştir, açık değildir. Bu toplantı geçtikçe düşüncelerimiz berraklaşabilir. Biz sadece bilgi almakla yetineceğiz." Söylenenleri iyi dinleyelim: Türkiye soluna baştan sona eleştiriden geçirmeye kalışan, devrimci direniş çizgisine "anarşizm", "terörizm", "provakasyon" diyerek küfretmekte ustalaşan baylarımızın açık bir işbirlikçilik üzerine, hem de tam otuzbeş gün sonra görüşleri resmîleşmemiş; "Kürdistan tarihinde belki ilk defa olan" böyle bir toplantıya bir parti, hem de "sosyalist bir parti" görüşü geliyormuş! Bütün bunlar, böyle bir partinin ne kadar açık görüşlere sahip olduğunu, ne kadar ciddiyete ve sorumluluğa sahip bulunduğunu gösteriyor mu? Acaba bu söylenenler gerçek midir? Yoksa açık işbirlikçi ittifakın mimarı bu baylarımızın bizzat kendileri midir?

Bu eğilim içinde kence end cesaretili ve en bilgici görünmeye çalışan ve en çok konuşan "Ala Rizgarî" temsilcisi ya da daha doğrusu bu adla ortaklık dolayan kişi idi. Şöyle diyordu: "Tartışmalarda üslup çok önemlidir. Yekiti (yani KYB) açık ama CUD nedir? I-KDP'nin başka bir devletle ilişkisi var ve CUD buna ortak. I-KDP bir katliam yapıyor ve fakat CUD'ta hiçbir açıklama yok, bir halk gidiyor açıklama yok. Biz bir ittifaka karşı olalım ama diğer değil, bu olmaz. Biz bu yönü bir bildirinin yayınlanmasını istemiyoruz. Irak'ta otuz yıldan beri ne oldu, 1975'de ne oldu, herkes bir şey söylüyor. Ortada bir sorun var, İKP daha sonra hükümetten ayrıldı ve silahlı mücadeleye başladı zaman sanki hiçbir şey yokmuş gibi çeşitli güçlere ilerici, demokrat dedi. Örneğin İKP'nin de imzası bulunan bir bildiri dağıtılıyor ve Celal için 66 haini deniliyor. Ama ihanet nedir, bu açıklanmıyor. İran'la ilişki nedir, bu açıklanmıyor. 1981'den günümüze kadar İran'da neler oluyor, açıklama yok. Sami'ye hücum oldu, ses yok. Bugün bildiri önümüze sürülmüş, imzalanıyor deniliyor. Kimle ve niçin imzalyacağız? İran Kürdistan'ına karşı tavrılarını koyacaklar, bunu bilmeliyiz. 81-82'de neler oldu, bunlar açıklanmalı. Yalnız Pîştan olayı gösteriliyor ve hain deniyor, böyle olmaz. CUD'un önelimleri ne oldu, bunu açıklamamak kötü bir mantıktır. Sınıflı bir toplumda yaşıyoruz ve her sınıf kendi politikasını savunuyor. Biz işçi, köylü politikasını savunuyoruz, fakat hiçbir istemimiz dikkate alınmıyor ve açıklama yapıyoruz." Besbelli ki bu sözler ancak kendisini dev sanan ve fakat sandığının tam karşıtı olan bir kişinin sızlanışları olabilir. Fakat biz sözü muhataplarına birakalım. Üslup önemlidir. Kimse kimsenin öğretilerini değil. Bir toplantıda yüz sorun konuşulmaz. Otuz yılı bir toplantıda konuşmak doğru değil. Ortada bir sorun var onu konuşacağız. Her kişi kendi örgütünden sorumludur. Kimseyi imzalaması için zorlamıyoruz. Son bir yekiti (KYB) Irak yönetimi iledir. 1966, 68, 70'lerde de yönetimde birlikte idi. Sorun anlaşma metni ise hiçbir zaman açıklanmayabilir. Bu, geçmişte de görüldü. Son yıllarda KYB ya bize veya diğerlerine saldırdı. O ya Kürdistan parçası veya faşist yönetimin uzantısı oluyor. Bu, böyledir." I-KSP temsilcisi ise şöyle karşılık veriyordu: "Anlaşma emperyalist planın bir bölümünü oluşturuyor. Bunda NATO'nun, Türkiye'nin, Fransa'nın parmağı var. Bu ittifak Kürtlere, Kürdistan'a karşıdır. Kürtler haklarını su veya bu devletin sunmasıyla değil, kendi güçleriyle alabilirler. Bu ittifak

gericidir ve biz tüm gücümüzle buna karşıyız." Besbelli ki böyle bir gelişme içinde tartışmalar son derece sertleşmiş ve çıkmaz içine girmiş oldu.

Toplantıda beliren üçüncü eğilim diğer bazı örgütlerle temsil ediliyordu; bunlar toplantıdan bildirinin çıkmasını, işbirliğinin knanmasını ve sadece bununla da yetinilmeyerek, emperyalizm ve faşizmle uzlaşma çizgisinin de mahkum edilmesine istiyorlar ve fakat istemlerini yeterince formüle edemiyorlardı. Böyle bir ortamda tartışmalar sertleşmiş, toplantı çıkmaz içine girmişti, daha doğrusu ikinci eğilimin temsilcileri tarafından bir durum bilinçli olarak yaratılmıştı. Çıkmaza çözüm olması amacıyla İKP temsilcisi söz aldı ve özet olarak şunları söyledi: "Bazı örgütler katılmamış da olsa böyle bir toplantının yapılması olumlu bir adımdır. Biz bu tür toplantıların devam ettirilmesinden yanayız. Böyle bir toplantının yapılması önemli sorunlarımızın olduğunu göstermektedir. İşbirliğinin bu dönemde yapılması Kürdistan ve bölge açısından önemli olayların yaşandığını göstermektedir. KYB-Saddam rejimi işbirliğinin Kürdistan halkının çıkarına olmadığı açıktır. Fakat bir bildiriye sadece bunu söylemek ve filanca haindir demek yetersiz olur. Çünkü, bunu dışımdaki bir çok güç zaten söylemektedir. Böyle bir toplantı sorunu daha kapsamlı ele almalı ve daha ileri gitemelidir. Böyle bir toplantıdan sonuç alamamak, bildiri çıkarmamak da doğru değildir.

"KYB'nin Saddam rejimiyile işbirliği bir çizginin, bir anlayışın sonucudur. Yani, ortada bir çizginin iflas etmesi, işbirlikçiliğinin açığa çıkması olayı vardır. Bu çizginin, Kürdistan ulusal sorununu emperyalist-kapitalist sistem içinde "çözmek" isteyen işbirlikçi bir çizgi olduğu açıktır. Bu toplantı, Kürdistan ulusal sorununu emperyalist sistem içinde çözülemeyeceğini karar altına alabiliyor mu? Bizce sorun böyle ele alınıp bu karara varılmalı, KYB'nin durumu bunun içinde belirtilmeli ve bildiri bu kapsamda çıkmalıdır.

"İkinci bir husus olarak, KYB-Saddam'la işbirliğine gidenler bir anda ve yalnız başına gitmedi, bir yığın ilişki ve ittifak içinde gitti. Örneğin, dört örgüt (KYB, İ-KDP, TKSP, SKİDP) Kürdistan birliği adına kendi arasında ittifak yapmıştı. KYB-Saddam'la işbirliğine gidenler bu ittifaktan üyesiydi. Belli ki bu ittifak Kürdistan halkının birliğini yaratıyordu ve iflas etti. Burada bu ittifakın üyesi olan örgütler var. Bu örgütler, bu ittifaktan ayrıldıklarını açıklıyorlar mı? Öylesi bir ittifakta gözlemci olan örgütler var burada (İKP, SKP), bu örgütler mevcut ittifakın yararlı olmadığını açıklıyorlar mı? Yine bu dörtlü ittifaka bağlı olarak Kuzey-Batı Kürdistan'da oluşturulan "beşli", Güney'de oluşturulan "üçlü" vardı, sorumlu örgütler bunların dağıldığını açıklıyorlar mı? Ayrıca Irak'ta oluşturulan çeşitli cepheleşmeler vardı, bu güçler böyle bir gelişme karşısında ne diyorlar? Belli ki bu sorulara cevap verilmesi ve sorunun böyle kapsamlı ele alınması gerekir. Mesele Kürdistan ulusal hareketinin bağımsız bir çizgede birliğinin yaratılması biçiminde ele alınmalıdır. Sorun böyle ele alınrsa çeşitli örgütlerin ilişkileri bu temelde değerlendirilir. Böyle ele alınmazsa ciddi bir sonuca ulaşılamaz. Bu sorulara cevap verilecek ulusal hareketin bağımsızlığı ve birliği doğrultusunda yeni adımlar atılmalıdır. Sorun bir toplantıda çözülemeyeceği toplantı daha sonra devam ettirilmelidir. Bu toplantı ancak böyle bir anlayışa dayanarak

bir bildiri çıkarır ve yeni toplantılarla devam ettirilirse başarı sağlanmış olur, yoksa başarısız kalır."

Bu sözler üzerine, ilplikleri pazara çıkarılmısl olacak ki ikinci eğilimin temsilcileri tarafından kıyamet kopartıldı. Başlangıçta resmi görüşleri olmadığını söyleyen ve fakat üstadının ruhunu iyi özümsemiş olduğu anlaşlan TKSP temsilcisi, oturduğu yerden hemen "kendi propagandalarını yapıyorlar, siz feodalilerin, gericilerin yanında değil misiniz, yurtseverler bunlar öldürdüler, ellerindeki kanı temizlemeden onlarla hiçbir ilişkiye girmeyeceğiz, siz beşliye girmeyeceksiniz" diyerek mırıldanmaya başladı. Buna PPKK temsilcisinin "o iyi Kürtçe bilmiyor, ne konuştüğümüzü bilmeden kendiliğinden konuşuyor" biçimindeki sözleri eşlik etti. Ve baylarımızın söylemek istediklerini yine ünlü "Ala Rizgarî" formüle etti. O, "arkadaşlar iyi ki ortada emperyalizmin bir planı var, KYB çeşitli ittifaklarıyla Saddam'ın yanına gitti, bizi emperyalizmin bir parçası olarak görüyorlar, bizim için söylenenler ne ise komünist partileri de dörtlü ittifakla ilişki içinde emperyalizme hizmet eden güç biçiminde görüyorlar" diyerek gerçeği çarpıtımay, ortama provaka etmeye, biraz önce hesap sormak istediği İKP'ye sığınmaya çalıştı. Besbelli ki böyle bir sorumsuzluk örneği, ancak dev aynasında görüldüğü cüce resmine hayran kalan, kendini beğenmişlikle, kariyerist tutumla ve bunlar kadar da beceriksizlikle ünlü olan, büyük bir edayla çıktığı meydana herkesin yanından uzaklaşması sonucunda yalnız kalan, tabansızlığı ve sefilliği nedeniyle başkalarının dikte ettirdiğini uygulayan, her şeyi dağıtması sonucunda ailesinden başka bir şey karşı sorumluluğu kalmayan birine, yani Ala Rizgarî temsilcisine ya da daha doğrusu Ala Rizgarî'nin siyasal lideri, kadrosu, sempatiçanı, generali, askeri, her şeyi olan ve sadece kendi başına buyruk bulunan bir kişiye ait olabilir. Ve olan da tamimatına bu idi.

Böyle bir durum karşısında, gerçeklerin çarpıtıldığını ve ortamın provaka edildiğini söyleyerek PKK temsilcisi yeniden söz aldı ve yukarıdaki sözlerini bir kez daha üstüne basa basa yineledi. Tartışmanın sürdürülemeyeceğini ve amaçladıkları sonuca ulaşamayacağını anlatan toplantı yöneticiliği, sonuç konuşmasıyla toplantının bittiğini duyurdu. Ve böyle bir ortamda, sonuç vermeden toplantı kapandı.

Toplantı bitti ve fakat Bağdat, Paris, Stockholm yolunda ilerleyenlerin çabaları bununla da bitmedi. Daha sonra gündelik ki, gittikleri yerde "PKK'nin toplantıyı çıkmazı soktuğunu, kavgacı davrandığını, birliğe karşı olduğunu" söylüyorlar. Kürdistanlı çok sayıda örgütün toplanarak sorunları tartıştığı ve KYB-Saddam işbirliğini knadığı haberini veren Arap basınına, verdikleri bu haberi tekiptir ettirmeye çalışıyorlar. Toplantıyı düzenleyen CUD üyeleriyile görüşüp pazarlık yapmakt istiyorlar!

Peki ya bütün bunlardan ne çıkar? Toplantıyı çıkmazı sokan, KYB'nin işbirlikçiliğini savunan "beşli" midir, yoksa bunu şiddetle mahkum eden ve Kürdistan ulusal hareketinin bağımsızlığını ve birliğini savunan, bu doğrultuda çözümler öneren PKK midir? Tutanaklardan yukarıda yapmış olduğumuz aktarmalara dayanarak yargıyı okuruz veremeliyiz. Resmen yapılan bir toplantı haberinin basında yer almasından korkmak da ne demektir? Bundan tartışmasız bir biçimde Bağdat'takilere korkulduğu sonucunu çıkıyor mu? Bu durum çok

Devamı 15. sayfa

GİRİŞ:

Çağımızda devrim, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde üzerinde en çok tartışılan, ama tam bir anlayış birliğine varılmaması kavramlardan birisi de seçimdir. Genel olarak toplum işlerinin yönetilmesinde, özel olarak da iktidar aygıtının yönetim organ ve temsilcilerinin belirlenmesinde sık sık başvurulan bir yöntem olmasından ötürü, sınıfların kendi çıkarları doğrultusunda azami sonuç almak için tüm güçlerini kullandıkları seçim olgusunu, bir çok sahtekarlık ve demogojinin sergilendiği, üzerinde en çok kargaşa yaratılan bir kavram olarak şaşırıcı değildir. Özellikle halkın siyasi, askeri ve örgütsel alanlarda kendi öz gücünü ortaya çıkarmasının büyük önem taşıdığı dönemlerde, burjuvazi tarafından başvurulan seçim oyunları birçok açıdan daha da önem kazanır. Halkın örgütlü mücadelesinin gelişmesi, karşı burjuvazi, devrim sorunlarını örtbas etmek ve iktidar mücadelesini saptırmak için bu arada daha sık başvurarak sonuç almaya çalışır. Halkı temel örgüt ve mücadele biçimlerinden alıkmak için, ege-men sınıfların temsilcilerinin günümüzde de seçim olayına sıkça başvurmaları, bir çok örnekleriyle karşımıza çıkan bir olgudur.

Gerçekliği bu olan bu olgunun, TC içinde tarihsel ve toplumsal nedenlerden ötürü yonadığı rol, halk kitleleri açısından daha da olumsuzdur. 6 Kasım'da yaşanan seçim sahtekarlığı ardından, aynı oyunun bir devamı olarak yeni bir seçime doğru gidildiği bugünlerde, Türkiye'de seçim olayı yeniden tartışma konusu haline geldi. Elbette ki, üzerinde alabildiğine kargaşasının yaratılmı istendiği böyle bir gelişme karşısında, ilerici, demokrat, devrimci ve halktan yana güçlerin görevi, seçim denilen bu oyunun sahneye nasıl sürüldüğünü ve nasıl bir sonuç alınmak istendiğini açıkça göstermek ve bunun karşısında yerine getirilmesi gereken görevleri belirlemektir. Ezilen sınıf ve tabakaların sözcüsü durumunda olmaları gereken ilerici, devrimci kesimlerin, ister bilinçli ve isterse bilinçsiz olarak sonuna yaklaşımında gösterdikleri tutum da, konuya daha derinlemesine eğilmemizi zorunlu kılmaktadır. Taşkınlıkları sıfatlar gereği, ezilen sınıf ve tabakaların çıkarları doğrultusunda örgüt ve mücadele geliştirme görevleriyle karşı karşıya bulunan, ama bunların çözümünde en küçük bir adım atmayan bir çevreler, bugün, burjuvazi tarafından topluma dayatılan böylesine sahtekarca bir oyun karşısında adeta fırtınalar koparmakta, neredeyse bu olayı devrimi doğuracak bir gelişmeymişcesine sürekli bir tartışma meselesi haline getirmektedirler.

Seçim hilekarlığı, Türkiye Cumhuriyeti gerçekliğinde sanki daha dün kadar etrafında sahtekarlıklar düzenlenen bir olay değilmiş, bu tümüyle açığa çıkarmış gibi, günümüzde de 12 Eylül faşist rejiminin bir dayatması olarak anayasasının onaylanmasından, parlamentosunun seçimine ve en son olarak da mahalli seçimler denilen komedinin oynanmasında çok önemli bir olay ve devrimin kaçırılması gereken bir fırsatı gibi gösterilmek istenmektedir. Öyle ki bu olay etrafında demogojiler derinleştirilerek bol bol laf üretilmektedir. Fakat öte yandan, halkın en temel sorunu olan örgüt ve mücadele problemlerine çok sığ yaklaşımlar gözlenmektedir. Faşizmin açık bir dayatması olduğu bilenen seçim konusu, sol geçinen bir çok çevrenin üzerinde en çok maktale yazdığı, laf üretildiği bir konu olması itibarıyla da, önem kazanmıştır.

Konuya biraz da olsa açıklık getirmek, ve özellikle de deve kuşu misali başını sürekli kuma sokarak, sol

KUKLALAR YİNE SAHNEDE

muhalefet adı altında bir çok laf cambazının daha fazla oyun oynamaması için, devrim, demokrasi ve sosyalizm gerçekliğinden bazı örnekler vermek gerekiyor. Bu konuda sıkça örneği verilen Rusya pratiği, bir kez daha hatırlanmalıdır. Bu örneğin hatırlanmasına, somut koşulların hiç dikkate alınmaksızın 1905 Rusya'nın seçimlere ve parlamentoya ilişkin tartışmalarını tam bir ezbercilikle Türkiye pratiğine aktaran anlayışların gerçekte nasıl bir konumda olduklarını görmek ve göstermek açısından da gerek vardır.

Lenin, daha 1902'de Rusya devriminin temel meselelerini ele alırken, Rus toplumunun ve Rusya'da demokrasinin temel özelliklerini işlemekte ve tüm sorunların temelinde örgütlenmeyi oturtmaktadır. Lenin'in "Ne Yapmalı"da en çok dile getirdiği olay, ister aşırı baskı ve isterse baskının azaldığı dönemlerde olsun, her koşul altında devrimi göğüslemesi gereken örgüt meselesidir. Lenin'de, örgüt sorunu en temel halka olarak ele alınır. Proletarya ve halkın muhalefetini tümüyle sürükleyecek proletarya partisi geliştirilmeksizin, diğer her bir problemin çözülmemeyeceğini ortaya koyar. Bu temel halka en sıkı biçimde yakalanmadıkça, yani devrime sürekli enerji ve güç verecek öz örgütlenme gelişmedikçe, ne seçim ve ne de terörün bir anlam ifade etmeyeceği ölümsüz eseri "Ne Yapmalı"da bütün açıklığıyla izah edilmiştir. Daha devrimci örgütün inşası gelişme gösterdiğinde, muazzam bir proletarya ordusunu örülmesi ve harekete geçirilmesinin rüyasının görülmesinden söz eder. "İşte biz bunun rüyasını" görmeliyiz dediği o ölümsüz eserinde Lenin'in, devrimin esas sorunu olarak örgütlenme ve buna bağlı olarak ayaklanmayı nasıl ele aldığını şu satırlarda görmek mümkündür: «Ancak böyle bir örgütür ki, militan bir sosyal-demokrat esnekliği, yani mücadelenin en cesitli ve hızlı değişen koşullarına hemen uyuma yeteneği, "bir yandan sayıca üstün olan ve güçlerini bir noktada toplamış bulunan bir düşmanla açık alanda savaşın kaçırırken, öte yandan düşmanın manevra yetenekliğinden yararlanarak en az beklediği yerde ve anda ona karşı saldırıya geçme" yeteneğini sağlayacaktır. Parti örgütünü kurarken sadece patlamalara ve sokak çatışmalarına, ya da "tek düze günlük mücadelenin ilerleyişine" güvenmek büyük hata olur. Biz her zaman günlük çalışmamızı yapmalıyız ve her zaman her şey hazır olmalıyız, çünkü çok kez patlama dönemleri ile durgun dönemlerin birbirinin yerini ne zaman alacağını önceden kestirmek hemen hemen olanaksızdır. Bu değişimleri önceden görebildiğimiz halde de, bu öngöründen örgütümüzü yeniden kurmak için yararlanmalıyız; çünkü otokratik bir ülkede böyle değişiklikler şaşılacak bir hızla meydana gelir ve bazen bu değişiklikler, Çar'ın yenicilerini bir gecelik baskımla olur. Ve devrimin kendisi de (görünüşe göre Nadejin'in sandığı gibi) tek bir hareket olarak değil, az çok güçlü patlamalar döneminin az çok mutlak durgunluktaki dönemlerinin dizi halinde birbirinin yerini almaları olarak düşünülmelidir. Bundan ötürü, parti örgütümüzün eyleminin başlıca içeriği, bu eylemin yoğunlaşma noktası, en güçlü patlama döneminde olduğu gibi en dur-

gun dönemde de mümkün ve mutlaka gerekli çalışma olmalıdır...» (N.Y. Sıf: 213-214)

«Öte yandan, gözünüzün önüne bir halk ayaklanmasını getirin, bu konuda düşünmemiz ve hazırlanmamız gerektiği konusunda her halde artık herkes görüş birliğinde olacaktır.» diye devam eden Lenin, böyle bir ayaklanma planının nasıl geliştirilmesi gerektiğini çok açık olarak belirtir. «Böyle bir eylem, bir ayaklanma için çok önemli olan ve bizim çalışan işçilerin en geniş katları ve otokrasiden hoşnutsuz olan bütün toplumsal katlarla olan bağlarımızı güçlendirirdi. Genel siyasal durumu doğru bir biçimde değerlendirme yeteneğini, ve bunun sonucu olarak da, bir ayaklanma için uygun anı seçme yeteneğini geliştirme hizmet edecek olan işte bu eylemdir. Bütün yerel örgütleri, Rusya'nın tamamını hareket geçiren aynı siyasal sorunlara, olaylara ve sonuçlarına aynı anda tepki gösterme ve böyle olaylara, alabildiğince güçlü, uyumlu ve uygun bir biçimde tepki göstermek bakımından eğitecek olan işte bu eylemlerdir; çünkü bir ayaklanma, özünde, tüm halkın hükümete karşı en güçlü, en uyumlu ve en uygun "yanıtı"dır. Son olarak, bastan başa tüm Rusya'daki bütün devrimci örgütleri birbiriyle en sürrekli, ve aynı zamanda da en gizli bağlara sahip olma bakımından eğitecek, böylelikle gerçek parti birliğini yaratacak olan işte bu eylemlerdir; çünkü böyle bağlar olmaksızın, ayaklanmanın planını kolektif olarak tartışmak ve ayaklanmanın arifesinde zorunlu hazırlık önlemlerini, en sıkı bir gizlilik içinde tutulması gereken önlemleri almak olanaksızdır.» (Age. Sıf: 216)

Bu değerlendirmenin yapıldığı tarih, 1905 devrimine henüz çok uzak olduğuna 1902 yıllarıdır. Çok iyi bilinmektedir ki, Lenin, hemen yanıbaşında II. Enternasyonal oportünistler seçim taktiğini göklere çıkararak, %50 baraja ulaşmadıkça asla iktidara yürümek gerektiğini vaaz ederken; devrimi gerçekleştirecek temel yöntem olarak ayaklanmayı göstermiş ve bu ayaklanmanın hazırlanmasındaki örgüt planını sunmuştur. Bu temelde geliştirilen 1905 devrimi, Çarlığı neredeyse yıkılış eşliğine getirdiği gibi, bir çok yere sovyetler yaratarak iktidar organlarını da gerçekleştirmiştir. Çarlığın, 1905 devriminin gelişmesi süreci içerisinde bir Dumayı toplantıya çağıracağı ve bunun için seçimleri kabul ettiği bilinmektedir.

Evvet, Duma toplantısı, seçimler yapılmış ve Bolşevikler de bu seçimlere katılmışlardır. Ama, bu nasıl olmuştur! Her şeyden önce, Çar anayasasına ve hele faşist bir anayasaya bağlı olarak değil; 1905 devrimi, ayağa kalkan halk kitleleri, kurdukları sovyetler ve partileri başında da RSDİP gibi bir parti ile. Görüldüğü gibi Bolşevikler, kendi güçlerini Çar'a zorla kabul ettirmişler, meşruiyet tanımayan bir devrimci zor olgusu ile hareket etmişlerdir. Ve açtıkları ki, Bolşeviklerin Duma seçimlerine katılmaları, ne seçimlerde çoğunluğu ve ne de parlamentoda iktidarı ele geçirmek için değildir. Tersine onlar, üzerine basa basa belirttikleri gibi, parlamentonun bir ajitasyon kürsüsü olarak kullanılması için seçimlere girmişlerdir. 1905 devrimi bastırılarak, Çarlığın yeniden kapkaranlık bir dönem başlatılmasından sonra ise, artık seçimlerden bahsedilmez olmuştur. Veya söz konusu olduğu

zamanlarda da bu, çok sınırlı bir ajitasyon aracı olmasından dolayı ele alınmıştır. En kısa özetlemesiyle, Türkiye'de bugün oportünist, revizyonist ve reformist sol mihrakların neredeyse kutsal bir devrim yöntemi olarak parlamentoya girmeye göstermeleri ve sanki bu gerçekleştirmeksizin hiç bir gelişme sağlanamayacakmış gibi davranmalarına örnek aldıkları, Rusya pratiğindeki Duma seçimleri budur.

Daha yakınlara gelinerek, Vietnam, Çin, Küba ve günümüzde Nikaragua, Salvador gibi ulusal kurtuluş devrimlerinin geliştiği ülkelere bakıldığında, bağımlı ve sömürge ülkelerde halkın öz örgütlenmesinin geliştirilmesinin en temel sorun olarak ele alındığı görülür. Örneğin, bir halk savışı süreci içinde bulunduğu dönemlerde Çin'de, Komünist Parti'nin önderlik ettiği geniş halk muhalefeti yükselirken, onların önünde emperyalizme bağımlı burjuva kliklerin seçim oyunlarına katılmak gibi bir sorunları yoktur. Yine bir Vietnam'da, emperyalistlerin işgali altındaki parlamentoya adam yollama gibi bir durum görülmemektedir. Özellikle Güney Vietnam'da kukla askeri rejimlerle sivil kesimler arasındaki çelişkiler yoğunlaşmıştır. VIP'in taktiği, halkın örgütlü silahlı mücadelesini daha da geliştirmekten başka bir şey olmamıştır. Bu seçimlerde ABD uşaklarının kendi aralarındaki rekabet çok şiddetli de olsa, VIP bundan hareketle seçime katılma gibi bir tutum seçilemez, tam tersine onların bu manevralarını ezmenin tek yöntemi olarak, ulusal kurtuluş savaşını gerçekleştirir. VIP'in, bu kliklerin parlamentosuna temsilci yollama gibi bir meselesi olmadığı gibi; Batista'nın diktatörlüğü altındaki Küba'da da bazı oportünist-reformist güçlerin tutumuna rağmen bir avuç halk savaşçısı halkın şiddetini alabildiğine geliştirmişlerdir. Bugün, sıcaklığı hergün dünya halklarına yansıyan bir Salvador gerçekliği vardır. ABD'nin milyonlarca dolar tutarındaki yardımlarına ve çok yönlü saldırılarına rağmen Salvador Devrimci Hareketi sürekli bir gelişme kaydetmektedir. Salvadorlu devrimcilerin özellikle de seçim maskaralığı ortaltığı sardıgı dönemlerde, istesele bir çok temsilci göndermeleri mümkün olduğu halde, devrimci dirençliliği yükselttikleri bilinmektedir. Acaba, Salvadorlu devrimcilerin seçime girme yerine, bu devrimi dayatma taktikleri devrim meselelerini bilmediklerinden mi kaynaklanıyor? Yoksa, Türkiye'deki şu bizim demogojlar mı çok acıklı bir konumdadır? Hemen bu noktada belirtelim ki, yani başlarında böylesine gerçekler dururken, bunların bir yığın demogojik laf üretmeleri tam bir zaalettir. O halde, bu canlı örneklerden de çok iyi görmekteyiz ki, ezilen sınıf ve halkların çağdaş devrim, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde esas olarak başvurdukları yöntem kendi öz örgütlenmelerini ve bu temelde de halkın devrimci şiddetini geliştirmektir. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin zaman zaman önlerine dayattıkları "demokratik seçim" sahtekarlıklarına, devrimin yükselişini sağlayarak karşılık vermektedir. Elbette ki, bu, Türkiye'de sözümona sol muhalefetin seçim meselesini tartışma yönteminin nasıl demogojik bir karakterde olduğuna katılmamaktadır.

Günümüzde, en kanlı, en gerici faşist rejimlerin iktidarda olduğu ülkelere hiç de az başvurulan, Türkiye örneği seçim taktiklerinde, bu despot yönetimler %99'a varan oy aldıkları görülebilmektedir. Tabii ki, bunda şaşılacak hiçbir yön yoktur. Fakat telkelikliğin bu azgın temsilcilerinin iktidarda bulunduğu bu ülkelere, sandıktan çıkan bu oyları halkın onayı biçiminde yorumlamak da akli başında hiç kimsenin göstereceği tutum olmaz. Alınan böylesi sonuçlar, bu ülkeler açısından yalnızca şunu kanıtlar; amansız bir baskı ve terörün uygulandığı bu ülkelere demokrasi ile hiç bir ilişkisi olmayan bir oyun sergilenmiş ve süngü uçlarında oy toplanmıştır... Kaldı ki, burjuva demokrasininin sözde en geçerli olduğu Avrupa ülkelerinde de, seçimlerin özünde taşıdığı anlam pek farklı değildir. Ekonomik, siyasi ve askeri zorlu elinde bulunduran tekeli burjuvazinin, adları değişik olsa (Sosyal Demokrat, Muhafazakar vb. gibi) kendi partileri vasıtasıyla, dönem dönem başvurduğu seçimlerle politikasını onaylatırdığı; halkın muhalefeti sınırlandırmak ve telkelikliğin hizmetine sunmak için sosyal-demokrasinin zaman zaman iktidara getirildiği bilinen bir durumdur. Diğer bir çok ülkede de yaşanan gelişmeler sürecinde, eğer seçime işbaşına gelen, mücadelenin gelişiminde belli bir rol oynuyorsa, nasıl anında askeri darbelerle alaşağı edildiği Latin Amerika'da, Afrika'da yaşanan olaylardır.

O halde, günümüz gerçekliği içinde durum bu iken, Türkiye Cumhuriyeti'nde şu seçim olayları üzerinde koparılan fırtına nedir?

A - T.C.'de Seçim Olgusu

Türkiye Cumhuriyeti'nin yükselişi anti-demokratik temelde olmuştur. TC'ye vücut veren Türk burjuvazininin, sadece halk güçleri üzerinde değil, kendi liberal sağ sözcüleri üzerinde bile anti-demokratik yöntemler kullandığı bilinmektedir. O daha cumhuriyetin kuruluşunun birinci yılında, bir liberal seç muhalefet olan Teraki Perver Cumhuriyet Fırkası vb'nin varlığına tahammül edemeyip kapatmış, üstten buyruklarla yönetilen tek parti diktatörlüğünü sürdürmüştür. Elbette o dönemde de seçimler yapılmıştır ama, bu seçimlerde halka düşen tek şeyin üstten belirlenmiş kişilere oy vermek olduğunu bilmeyen yoktur.

Bu dönemde halkın örgütlenmesinden bahsetmek bir yana, burjuvazinin farklı fraksiyonlarının bile örgütlenmesinden söz edilememektedir. Bu koşullarda yapılan seçimlerin anlamı ise ortadadır. Kendi savaşım araçlarına sahip olmayan halk için, seçim, en anti-demokratik biçimde kendisine dayatılan, merkezi veya mahalli düzeyde adayları onaylamak anlamına gelmektedir. Demek ki, seçim, halkın mücadelesinin gelişiminde bir araç olmak şurada kalsın, halkı kendi çıkarlarına rağmen diktatörleri onaylamak zorunda bırakan bir rol üstlenmiştir.

Tek parti döneminde olduğu gibi, 1946 sonrası çok partili dönemde olan da bundan farklı değildir. Bu dönemde büyük burjuvazinin CHP ve DP biçiminde iki partisi piyasaya sürülmüştür. Liberal burjuva muhalefete bile izin vermezken, bu iki parti eylemlerini ve kendi demogojinin geliştirildiği ve kendi aralarındaki iktidar dalgalanmaları bunların 1946-50-54 ve 57'ler seçiminde halkı oyunlarına nasıl aldatmak istedikleri çok iyi bilinmektedir. Menderes'in "odunu da aday gösterem seçerler" sözü, burjuvazinin halkla nasıl dalga geçtiğini çok iyi ortaya koymaktadır.

Sınırlı bazı demokratik haklar

getirme durumunda olan 27 Mayıs Anayasası temelinde geliştirilen seçimler ise, biraz daha yakın bir örneği oluşturmaktadır. Bu dönemlerde iktidara yükselen tekkelci Türk burjuvazisi, halkın muhalefetinin devrimci kanallara akmasını önlemek, muhalefeti parlamento sınırları içinde hapsedmek için, sol görüşlü reformist küçük-burjuva partilerine seçimlere katılma fırsatı vermiştir. Ama ardından ilerici-devrimci muhalefet parlamento dışında gelişip, parlamento içi tartışmalar burjuvazinin meşruiyetini sarsınca, bir 12 Mart olayı gündeme gelmiştir. Günümüzde de 12 Eylül rejimi altında tekkelci burjuvaziye hizmet için adeta yarış eden tüm partileriyle birlikte parlamentonun lağvedildiği bilinmektedir. Görüldüğü gibi tekkelci burjuvazi, sınırlı da olsa, kendi iktidarını işleme duruma getirdiğinde parlamentoyu da, partileri de, seçimleri de bir günde ortadan kaldırmıştır.

TC kurulduğundan bu yana değişmeyen bir gerçek vardır, o da; TC'nin cilası sivil olan ama kazandıktan sonra militarist-faşist yüzü gizlenmeyecek olan, askeri şiddet yönü ağır basan bir yapıda olduğudur. TC'nin oluşumundan çok önce evresine kadar tüm dönemlerinde ordu, burjuva sınıfının uzun vadeli temel politikalarını belirleyen güçtür. Mustafa Kemal döneminden günümüze kadar "TC ülkesiyle-milletle bölünmez bir bütündür" sloganında ifadesini bulan ve "sınıfsız-ımtiyazsız bir zümreyiz" diye anılmak istenen gerçeklik şudur ki, kurulacak parlamento, partiler ve seçimler ancak ve ancak ordunun demir yasasına boyun eğdikleri sürece var olabilirler. Partiler, ancak ordunun yasalarına kul-köle oldukça varlıklarını sürdürebilir, seçimlere ve parlamentoya girebilirler. Fakat eğer, bu kaynağı ve meşruiyeti belli olmayan sınır tanımayan şiddet örgütü ordu örgütlenmesi uygun görmezse, ne partilerin kurulmasını, ne parlamentoların vücut bulmasını ve ne de seçimlerin bir anlamı vardır. TC'nin sınırlı bir tanımlanması bile, durumun böyle olduğunu çok açıkça ortaya koyar ve hele, 12 Eylül faşist rejimi ile yeniden örgütlenen TC'de parlamentonun, faşist cuntaya asma yadağrılı rolünü oynayacak bir kukla olduğundan kimsenin şüphesi yoktur. Anayasanın nasıl silahlara gölgesinde halka dayatıldığına, seçim ve partiler kanununun nasıl vücut bulduğuna sıradan bir burjuva liberali bile yarısından hiç kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde açık verir.

Başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçlerin onayıyla ve içte sermayenin en kanlı, en gerici kesimlerine dayanarak, tepeden tırnağa anti-demokratik uygulamalarla politikasını sürdüren cunta, kan kokan tarihine dayandırdığı bu politikası altında, en sınırlı bir demokratik kazanımın bile ortaya çıkmasını önlemek için eşi görülmemiş hususlar içeren bir anayasa oluşturmuştur. Burjuvazinin muhalefeti bile geliştirdiğinde en ufak bir çatlaklık doğmaması için, buna uygun partiler ve seçim kanunu çıkarmış, bu yüzleri aşan kanunlarla pekiştirilerek, "normal yönetim", "olağanüstü yönetim", "sıkıyönetim", "askeri yönetim" gibi adlarla altında iktidar modellerini anayasa maddesi haline getirmiştir. Her şeyiyle kan kokan böylesine bir faşist rejimin oturtulduğu Türkiye ortamında, yine bu faşist rejimin bir dayatması olarak sahneye sürülen burjuva partileri ve seçimler ne anlama gelmektedir.

Durum bu kadar açık olmasına rağmen, özellikle oportünist reformist küçük-burjuva sol, en demojik yöntemlerle seçimler üzerine

tartışma yürütüp, seçim politikamız ne olmalıdır gibi konular etrafında sayfalara tahvil yapmaktadır. Ama öte yandan, halkın devrimci muhalefetinin geliştirilmesi için en küçük bir düşünce kırıntısına bile rastlanılmamaktadır. 12 Eylül sonrasında kendi yenilerini "devrim yenildi" diye gösterdikleri gibi, şimdi de 6 Kasım seçimlerinde kitlelere, ama kitlelerden çok uzaktaki kitlelere dayattıkları sözümona taktiklerin fiyaskosu karşısında da halkı devrimden uzak olmakla suçlamaktadırlar. Bu küçük-burjuva sol'lardan, o utamları geçmişlerinin bir tekrarı yaratmak istediklerini ve demojik yüzlerini açığa vurmak sorumlu devrimcilik ve yurtsızlığın zorunlu bir gereğidir.

Açık ki, Türkiye, ne 1905 Rusya'sını ve ne de halkın muhalefetinin çok ileri ve örgütlü bir düzeye vardığı bir noktaya yaşamaktadır. O halde, sanki halk kendi öz örgütlenmesini alabilirdiğine geliştirmiş, sanki burjuvaziyi sıkıştırıyor ve yapılacak bir kuruluşuk seçimlerinde adayların çoğunu ele geçirecekmiz gibi bir durum varmışcasına tahliller yapmak, ya bilincil bir ihanet ya da en ucube düşüncelerin fikir diye piyasaya sürülmesidir.

Kürdistan'da Seçim Olgusu!

Seçimlerin TC sınırları içindeki anlamı bu iken, Kürdistan'daki, anlamı geçmişte olduğu gibi günümüzde de son derece inkarcı, toplumun kendi ulusal gerçekliğine yabancılaştırılmasını derinleştirilmesinden başka bir şey değildir. Kürdistan üzerinde sömürgecilğin uygulaması biçimi, Türk sömürgecilerinin özellikleri tüm baskı ve sömürünün özelliklerini belirlediği gibi, seçim mekanizmasına da daha değişik bir anlam vermektedir.

TC'nin kuruluşunda, en işbirlikçi ve usak kesimler TC'nin bünyesine katılmış, onlara belli bir meşruiyet tanınmıştır. Kürdistan gerçekliğini inkar eden bu kesim, 1925-40 dönemi arasındaki isyanlara karşı tavır almış, ve TC ile işbirliklerinin ödüllendirilmesi olarak bu hain feodal aşiret reisleri Türkiye parlamentosuna alınmışlardır. Kürdistan'daki ayaklanmaların ezilmesi sonrası dönemde, özellikle DP iktidarı, Kürdistan'daki feodal-komradör kesimleri kendi iktidarının sınıfsal dayanakları haline getirmek, aşiret reisleri ve din adamlarının toplum üzerindeki etkilerinden yararlanarak oy deposunu yanına çekebilecek için, bu kesimlere daha geniş olanaklar tanımıştır. Seçimler ise, daha çok bunların parlamentoya aktarılmasının aracı olmuş; böylelikle sömürgecilik biraz daha geliştirilirken, işbirlikçilere de meşruluk kazandırılmaya çalışılmıştır. Daha sonraki süreçte de, Kürdistan'da kapitalizmin gelişimine paralel olarak seçimler, halkın aldatılmasında, askeri baskı yanında siyasal baskının da biçimde kendi desteklerini sağlayarak halk üzerindeki yabancılaşmanın derinleştirilmesinde bir araç olma görevini üstlenmiştir. Solculuk maskesi altında da bu seçim oyunlarına başvurulması ve inkarcılığın soldan bu biçimde geliştirilmesi olumsuzluğu daha da derinleştirilmiştir.

Kürdistan'da parlamentoculuk ve seçim, özüde Kürdistan'ın ulusal ve toplumsal gerçekliğinin inkarcı meşrulaştırma, toplumun kendi öz çıkarları dışında hakim ulusal bütünlüğünün bir aracı haline getiren bir örgütlenmenin etkisi altında kalmasına yol açmaktadır. 12 Eylül faşist rejiminin daha da takviye ettirdiği bu durum, günümüzde en iğrenç bir biçimde sür-

dürülmektedir. Artık, eskinin yerel eşraf politikacılarına bile fazla yer verilmemekte, devlete usaklığını defalarca kanıtlayanlara bile bu yapı içinde varlık hakkı tanınmamaktadır. Eskiden sınırlı da olsa demokratik taslayanların, Türk yasallığı içine alınması için en keskin kurallar geliştirilmiş, özellikle geçmişte Kürdüm diyen parlamentolar -işbirlikçi oldukları çok açık olduğu halde- en sert cezalara çarptırılmıştır. Görülmektedir ki, Kürdistan gerçekliği içinde ister genel ve isterse mahalli düzeyde olsun günümüzde ve önmümüzdeki dönemde anayasaya göre yönetilecek seçimler, kendi ulusal gerçekliğinin inkarcının onaylanmasından başka bir şey değildir.

O halde, Kürdistan'da takınılacak devrimci tutum bu inkarcı kabul edilmesini olamaz. Sömürgeciliğin Asya ve Afrika'nın birçok ülkesinde daha katı ve ulusal inkarcılık temelinde geliştirildiği Kürdistan'da, seçimlere, Türkiye toplumdandan daha farklı bir biçimde yaklaşmak gerektiriyor görmemek için kör olmak gerekir. Kürdistan'da seçimlerle ulusal varlığının inkarcının onaylanmasını istendiği göre; tüm halk güçleri bu seçimleri red etmek, buna karşı kendi ulusal kuruluşunu temel alan en geniş devrimci içeriği ile örgütlenmeyi geliştirmek, eylemliliği geliştirerek pilyonlara yaşama hakkı vermek zorundadır.

Eğer bazı istisnai biçimlerde bu araç kullanılsa bile, PKK bunu geçmişte yaptığı gibi gizli biçimde kullanılmak durumunda. Geçmişte Hilvan ve Batman belediye seçimlerinde halk öz gücüne dayalı olarak ortaya çıkardığı belediye başkanlarına karşı yöneltilen sömürgeci saldırılar bilinmektedir. Edip SOLMAZ daha seçimin üzerinden 15 gün geçmeden öldürülmüş, Kadir Yektâş halen cezaevinde en ağır cezalarla yargılanmaktadır. Bu durum önmümüzdeki dönemde daha da geçerlidir. Yani cunta, hiç bir biçimde bu tür adaylara göz yummayacak ve onun da ötesinde en şiddetli biçimde üzerlerine yönelmekten geri durmayacaktır.

Kürdistan'da da, sosyalist, demokratik adayların seçilmesi mümkünmüşcesine sürdürülen demojilerin yaratıldığı tahribatlar bilinmektedir. Önmümüzdeki dönemde bu tür demojilere ilgi gösterilmemesi gerektiği, artık daha da açığa çıkmıştır.

Bir kez daha belirtelim ki, ister geçünün başlangıcında ve isterse en gelişmiş evresinde olsun, sömürgecilik karşı mücadeleden, halkın kendi öz örgütlenmesini yaratmak, bunu eylemlerle bütünlendirerek mücadele dönüştürmek vazgeçilmez ve sürekli bir gerektir. Bu konuda her türlü örtbas etme çabası açığa çıkarılıp işleme çekilerek devrim dayatılmaldır.

B- 12 Eylül Faşist Rejimi, Burjuva Muhalefet ve Seçimler

Burjuvazinin en has usakları bile, bugün Türkiye'de yapılmış ve yapılacak olan seçimlerin, pek bir anlam ifade etmediğinin çok iyi bilincindedirler. Belliki seçim, 12 Eylül faşist rejiminin bir dayatması, onun zor yoluyla sembolik bir onaylanmasdır. Durum bu iken, seçimlerin hiç bir biçimde halkın iradesini temsil etmeyeceğini söylemeye daha gerek yoktur.

Hemen belirtelim ki, devrimcilerin, günümüz koşulları içinde Türkiye'de seçim diye değil, devrimci mücadelenin geliştirilmesi diye bir sorunları vardır. İster burjuvazinin çeşitli fraksiyonları ve isterse halk

güçlerinin çeşitli kesimleri açısından olsun, seçimlerde ve seçim sonrasında söz sahibi olmak için her şeyden önce bir güç olmak zorundadır. Halkımız, Kenan Evren'e, anayasasına ve tüm kurumlarına muhalifdir. Ama, halk örgütlü öz gücünden yoksun olduğu için, aynı zamanda da suskundur. Yoksa muhalefet, bazı iflah olmazların söyleneceği kadar, yani kendilerinin belirlediği taktiğe göre seçimleri boykot oranındaki gibi %5'le sınırlı değildir. Tam tersine, bu muhalefet %90'lara ulaşmaktadır. Fakat, öz gücü örgütlenemediği, parti ve cephe teşkilatlanmaları ortada güçlü bir biçimde olmadığı için, bu muhalefetini açıkça gösterememektedir. Ve gerçekte de bilinir ki halk, Osmanlı sultanlarından günümüze kadar, egemen sınıfların yönetimine her zaman muhalifdir. Ama, böyle olduğu halde, bu güçler günümüzde kadar hala iktidardadırlar. O halde, devletin en üst yönetim organlarından toplumun hücrelerine kadar faşizmin örgütlenmesinde bir yöntem olarak oy hakkı diye halka sunulan metod, faşizmin maskelenmesi ve halk nezdinde meşruiyet kazandırılması olayından başka bir şey ifade etmemektedir.

Merkezi parlamento seçimlerinde, bu gerçek bütünüyle açığa çıkmıştır. Partiler cuntanın icazetinde geçirilerek, onun iç ve dış politikasında birleştirilmiş; adaylar çok önceden belirlenerek onaydan geçirilmiş. Türkiye'de bu temelde tamamen anti-demokratik yaklaşım bir parlamentonun oluşturulduğu bilinmektedir. 25 Mart'ta yapılacak olan mahalli seçimlerin de başka bir anlamın olmadığı ortadadır. Dört yıla yakın bir süredir halkı amansız bir biçimde şantaj, tehdit ve zorla soyarak muazzam bir tepki ve nefret kazanan ve hepsi de cuntanın atadığı subay kökenli mahalli temsilciler, yıprandıktan sonra ötürü, alınmak istenmektedir. Yerel seçimlerin öz itibarıyla taşıdığı anlam, bu yıpranmış temsilcilerin geri çekilerek, yerlerine yine cuntanın ve MİT'in onayından geçmiş ve 12 Eylülcü askeri faşist yönetimin onayıyla ortaya çıkmış partilerce öne sürülen kuklaların doldurulmak istenmesidir. Nasıl ki, merkezi düzeyde Konye yıpranıp kendisini bir köşeye gizlediyse; mahalli düzeyde de kin ve öfke dalgasıyla kuşatılmış bulunan bu temsilcileri de sıvııp gitmek istemektedirler. Devletin mahalli düzeyde daha fazla zarar görmemesi için, usta bir yöntemle bunun gerçekleştirilmesi gerekmektedir. Bu nedenle ki, cuntanın meşruiyeti temelinde onaydan geçen partiler, kuklalar biçiminde hemen piyasaya kapladılar. Demokrasiden, demokratik haklardan bahsetmeye başladılar. Ama onlar, belki de TC tarihinde en çok cüceleşmiş olarak sahneye fırlanmaktadır. Gerçekten de sergilenmek istenen, cumhuriyet tarihinin en kötü kukla oyunudur. Geçmişte Menderes'ler, Bayar'lar, Demirel'ler, Ecevit'li bunlara göre daha büyük oyuncular durumundaydılar ve biraz daha seredilmeye değerler. Bazı atak davranışlarla alkış toplayor, demokrat görünebiliyor ve hatta halk onlara umut bağlayıp gittiklerinde göz yaşu dökebiliyordu. Faşist generallerin elinde itip-çekilen birer kukla olan günümüz partileri ve temsilcilerinin durumları, halk için daha da çekilmezdir. Halk, artık kalitesi sürekli düşen eski bir oyunu seyretmek istemiyor. Ama, ondan zorla seyirci olması istendiği gibi, bu kuklaları seçmesi de öntüne dayatılıyor. Ve cunta, yine süngü ve dipçiklerin dayatması altında bu oyunu oynatacak, halk ise zoraki seyirci kılınacaktır.

O halde, durum bu iken adından

çok söz edilen şu burjuva muhalefeti nedir? Burjuva muhalefeti Türkiye gerçeklerine göre, örneğine tanık olunamayacak bir muhalefettir. O hiç beğenilmeyen Filipin, Pakistan ve Benlades'teki burjuva muhalefet bile, Türkiye örneği yanında çok soyuldu. Filipin'de, Aküno'nun anısı etrafında kitleler başkaldırdı, seçimleri boykot ediyor ve hergün sokakları dolduruyorlar. Bengladeş'te burjuva muhalefet, Muhammed Erşad'ın tüm politik sistemini boykot ediyor, en sağ partiler bile seçim platformunu kabul etmiyorlar. Pakistan'da Butto'nun idamına onay veren burjuva muhalefeti bile, bugün Ziya Ül Halik'in seçim platformunu kabul etmeyerek, yasa sınırları dışında sokaklara taşarak karşılık veriyorlar. Kemalizin verdiği büyüklük gururuyla beğenmedikleri burjuva muhalefetleri buralarda bu kadar iş yaparken, Türkiye'dekilerin durumu nedir? Pakistan'da Butto, Ziya Ül Halik'a karşı kellesini koltuğuna alarak direnirken, Ecevit Avrupa'da cuntanın propagandasını yapmıştır. Demirel, o demokrat denilen yayın organlarında demokratizm örneği olarak göklere çıkarılan bir-iki mektup yazmanın dışında, her hangi bir girişimde bulunmamıştır. Kenan Evren'in deyişyle, bunların deniz kıyılarında dinlenmelerine fırsat verilmiş, böylesi tatil yerlerinde sözümona bir kaç ay göz altında tutulmuşlardır. Oysa bunların, milyonluk örgütleri ve imkanları vardı. Gerçekten de isteselerdi, kitleleri sokağa dökebilirdi. Ama, bu milyonluk örgütleri lağvedildiğinde, bunlar bir tek bildiri dahi yayınlamışlardır. Oysa onları halk, burjuva bile olsalar, siyasetlerini temsil etsinler diye seçmişti. Halkın bu güveni karşısında, hiç olmazsa bireysel olarak hayatlarını ortaya koyup, sınır tanımayan cuntacı generallere karşı dikilebilirlerdi. Bir Filipin ve Pakistan'daki burjuva muhalefet kadar bile olamamışlardır. Ama bu Türkiye gerçeğidir. Kemalizin yarattığı bu yapılar, dünyanın her hangi bir bölgesinde rastlanamayacak kadar soysuz ve kendine özgüdür.

Her şey alt üst edilip kendi varlıkları bile yerle bir edildiğinde suspus olmaktan başka bir şey yapamayan bir muhalefetin seçkin temsilcilerinin durumu bu iken, bunların haleflerinin nasıl olacağı kendilerinin anlaşılmalıdır. Sözde Doğru Yol gibi sağ ve SODEP gibi "sol" partiler kurulmuş ve bunlar muhalefeti temsil ediyorlar. Fakat öylesine bir kuklalık yapıyorlarki, sergiledikleri şey, Ecevit-Demirel'leri kıyaslandığında, karikatürün karikatürü olmanın ötesine geçmiyor. TC'nin çöküşe gittiği Türkiye kapitalizminin aşamasında, daha büyük muhalifler de beklenebilir. Açık ki, hepsinin de içinde bulunduğu düzenin gemisi sarsıntı geçirmektedir. Bu nedenle, o burjuva muhalefetin de, düzenin meşrulaştırılması oyunu dışında yeri yoktur. Nitekim burjuva muhalefet, tarihinin hiçbir döneminde faşist askeri kılığın elinde böylesine bir piyon durumuna düşmemiştir. Bir Bayar ve Menderes, orduya karşı sivil kılığın zirvesini teşkil ederler. Demirel ve Ecevit, bu konuda tırnak içinde de olsa onurlu bir konuma sahiptirler. Cuntanın basit bir piyonu olmanın ötesine geçmeyen günümüz burjuva muhalefetinin, durum bu iken hala ortalkı kuru gürlüğü vermelerinin anlamı nedir? Belli ki onlar, Kenan Evren önderliğindeki faşist rejimin kurulumlaştırılmasında ve toplumun 12 Eylül rejiminin bayağı sınırları içerisine çekilmesinde bir kez de mahalli seçimlerde bir aracı rolü oynayacaklardır.

Yıpranan askeri unsurların yerine sivil öğeleri takviye ederek faşizmi maskeleyecekler, daha doğru bir deyimle faşizmin kurumlaşmasının önemli bir adınının daha gerçekleş-tirilmesinin aracı olacaklardır. Bu çok açık bir gerçektir.

Bu noktada, bu kesimlerle cunta arasında gelişkin olup olmadığı sorulabilir. Elbette çelişki vardır ve kendi sınırları içerisinde keskindir. Ama bu çelişki, burjuva muhalefeti-nin faşizmin işbirlikçisi oldukları gerçeğini değiştirmemektedir. Ve bu sadece 6 Kasım seçimlerine katılan ANA.P, MDP ve HP ile de sınırlı olmayıp, diğer üç parti için de geçerlidir. İsin en önemli yanını da burası oluşturmaktadır. Türkiye'de burjuva muhalefet, 12 Eylül rejimine karşı bir biçimde onun anayasasını, parlamentosunu ve seçim yasasını reddederek ortaya çıkmamaktadır. Tersine, onları sınırları içerisinde ve icazetliyle ortaya çıkıp politika yapmaktadır. Yani, 12 Eylül politikasını çeşitli düzeylerde sürdürme gibi bir amaç içinde kalmakta, bunun basit bir aracı olarak işlev görmektedir. Bu anlamda, Demirel, Ecevit, Bayar, Menderes muhalefeti-nin bile çok gerisinde bir konumda, askeri faşist rejimin piyonları olarak rol oynamaktadırlar. Yukarıda da belirtildiği gibi, bunların yıpranmış subay ve generaller kılığıyla çelişki-lerinin olması hiç bir şeyi değiştirmemektedir. Yine, bir askeri kılığın gitmesi ve sivil kılığın gelişmesi de rejimin karakterini değiştirmiyor. Çünkü, TC'nin üst yapı olarak günümüzde geçirdiği evrim, çürüme ve çöküş süreci bunlara başka türlü hareket etme imkanı tanımamaktadır. Açık ki, burjuva demokrasisi ve muhalefeti-nin de bir maddi temeli olmak zorundadır. Eğer maddi temeli bu kadar daralması ve bu temelde tekelcilik ancak içte ve dışta zora dayalı sınır tanımayan baskı ve sömürücü öne çıkararak kapitalizmini sürdürme durumundaysa, bunun üst yapısı olarak burjuva muhalefeti de bu temele hizmet etmek durumundadır.

Fakat buna rağmen, sanki 12 Eylül rejiminden başka bir rejimle bu düzeni sürdürmek mümkünmüş gibi tezler üretilmektedir. Sanki Türkiye Cumhuriyeti, tarihi boyunca hiç bir zaman göremediğimiz bir olgunluk çağı kapitalizmini yaşıyor ve bunun üst yapısı olarak burjuva demokrasisi gelecekmüş gibi davranılmaktadır. Tekelcilik politikasını kendisi için uygun siyasal rejimin burjuva demokrasisi olmadığını açıklar. TC'nin tüm tarihi ve günümüzdeki konumu iç ve dış dayanaklarıyla böyle ve gelecekte de bu biçimde geçeceği tartışma götürmez bilimsel bir tesbit ise; o halde, hala 19. yüzyılın burjuva devrimleri çağındaymış gibi davranıp, Türkiye gibi en gerici kapitalizmi, geçmişte ve günümüzde yaşadık durumunda olan bir ülkede, buna göre tahli yapmak, partiler kurmak ve buna göre bir mücadeleye soyunmak, görülmemiş bir demogoji altında tekelci sermayenin bilinçli veya bilinçsiz uşağı olmaktır. Kapitalizmin vardığı bu aşamada burjuva muhalefeti, Türkiye kapitalizminin yeniden üretilmesi için geçerli olan politikayı içte ve dışta süngü ile sürdürmenin bir aracı olmaktan başka işlev göremez. Ekonomiyi faşist süngülerin zoru dışında sürdürmenin olanağının olmadığı bir aşamada, bunun üst yapısında burjuva demokratik bir muhalefet olamayacağıda açıktır. Ekonomik politikanın böyle olduğu bir kesim tarafından kabul edilirken, siyasi politikanın değişik olduğu iddia ediliyor. Ve buradan hareketle, burjuva demokratik bir program etrafında birleşme gereğinden bahsediliyor. Fakat, burjuva muhalefeti-nin klikler savaşımı biçiminde askeri kılığı karşı çıkması-nın, geçmişte olduğu gibi bugün de burjuva demokrasisini yaratmayla sonuçlanmayacağı açık bir gerçektir. Türkiye kapitalizminin gelişme dönemlerinde bile sivil muhalefetin çok sınırlı olduğu bilinmektedir. O halde, burjuva muhalefeti-nin rolünü ve dolayısıyla seçimlerdeki konumuna gerçekte olduğu gibi koymakta hayati bir zorunluluk vardır. Yani, burjuva muhalefeti, mahalli seçimlerde açık cunta partilerinden daha fazla oy da olsa ve bir erken genel seçim de gündeme gelse, fazla bir rol üstlenemeyecektir. Ve bu burjuva muhalefeti, burjuva parlamenter bir muhalefete dönüşümü bile kolay sağlanamayacaktır. Rejim, kendi politikası doğrultusunda ve ordu tarafından güvencelemiş olarak anayasasında belirtildiği gibi, önümüzdeki süreçte bu nitelikleriyle sürüp gidecektir. Burjuva muhalefete düşen görev bunu alayıp-pullamak, halkta sahte umutlar uyandırmak ve eğer askeri klik fazla aşınır, cuntacı Özal ve muhalefeti daha fazla teşhir olurlarsa, o zaman aynı politikanın DYP ve SODEP biçimindeki sürdürücüleri olarak ön plana çıkmak olacaktır. TC gerçekliğinde, bu tür durumlar, rejimi tehlikeye düşürerek biçimde geçiş olmayacaktır. Demokrasie geçiş denilen bu oyunda, onlar, bunu birbirlerinin kanını akıtarak değil, düzen çarklarının en iyi işletilmesi için ne lazımsa onu yaparak gerçekleştiriceklerdir. Bu devir-teslimi, halk muhalefeti-nin bundan yararlanmaması için ne gerekirse onu uygulayarak yapacaklardır. Nitekim, cuntanın kendisini "Milli Güvenlik Konseyi"nden "Cumhurbaşkanlığı Konseyi"ne dönüştürmesi gibi, önümüzdeki dönemde burjuva muhalefeti denilen kesime iktidar aktarılacaktır. Ama, bu özü Türkiye kapitalizmi tarafından, üst yapıda ise anayasa, seçimler ve partiler yasasıyla belirlenmiş bir şekilde yeni kullukların görevlendirilmesi biçimde olacaktır. Durum bu iken, bundan olağan üstü sonuçlar çıkarmak istemesi, gerçeklerle bir bütün olarak çalışmaktır.

Ütopyaçılığı yüzünden komik bir figüran olmanın ötesine geçemeyen bu sınıf, kendileriyle birlikte halkı da aldatmaktadır. Birçok defalar belirtildiği gibi küçük-burjuva muhalefeti, ister devrimci ve isterse liberal anlamda olsun sınıf olarak kendi örgütlenmesini bile geliştirmekten acizdir. Bu sınıf, TC'nin kuruluşunda olduğu gibi, daha sonraki aşamalarında ve özellikle gelişmiş gelişmenin koşullarının alabilmesine artmış bulunduğu 1960-80'ler arasındaki dönemde de, kendi siyasal ve ekonomik çıkarlarını formüle edip buna uygun örgüt ve mücadele geliştirmek bir yana, en iğrenç bir burjuva liberal politikacılığına burjuva demokrasisini diyerek en tehlikeli rollerden birini oynamıştır. Yüzerle devrimcinin kanı dökülür, görülmemiş bir işken ve sömürü topluma dayatılırken, küçük-burjuvazinin bu nitelikli temsilcileri, dünyada ender rastlanan bir vurdumduymazlığındalefeliğibiyapmaktan öteye gidememişlerdir. Bunlar, bugün 12 Eylül faşist rejimi karşısında da, birakalım kendi sınıf çıkarlarını dayatan bir mücadeleye geliştirmek, sağlıklı bir eleştiri daha yöneltememektedirler.

C-Reformist ve Revizyonist Küçük-Burjuva Muhalefet Yine Kuyrukçuluğa Oynuyor!

12 Eylül faşist rejimi, anayasası, parlamentosu, partileri ve seçimlerindeki kendisini kurumsallaştırmadığı, buna karşı mücadele etmesi gereken sol ne yapmaktadır.

Sosyalizmden hareket eden bir çok gücün varlığına rağmen, bu konuda ilerleyi sürülen düşüncelerin tutarsızlığı ve mücadeleden uzak konusuna açığa çıkmasıdır. İsimleri sosyalist de olsa daha çok küçük-burjuvazie dayanan bu güçler, geçmişte görüldüğü gibi, bugün de ortada olmayan bir olguya kavramlar düzeyinde yaklaşmakta ve bu olgunun gerçekleşmesini sağlıyoruz gibi davranmaktadır. İşte, bu olmayan şeylerden bir tanesi de, burjuva demokrasisi ve bunun için örgütlenme olgusudur. Peki ama, küçük-burjuvazinin, TC anayasasında olmayan bu olguları varmış gibi kabul ederek, bunlar için örgüt kurmaya, seçmelere girmeye ve adeta kıyametler koparmaya kalkmasının anlamı nedir?

Küçük-burjuvazi, Türkiye'de Kemalizmin süzgecinden geçirilmiş, kendi gerçekliğine ve dünyaya ters bakan bir sınıftır. İflah olmaz bir konumda olan bu sınıf, meselelere doğru tarihsel ve güncel gerçekleri içinde bakma yerine adeta hayal içinde yaşamakta ve bunlara dayalı olarak program, strateji ve örgütler yaratmaya çalışmaktadır. Kendi

ütopyaçılığı yüzünden komik bir figüran olmanın ötesine geçemeyen bu sınıf, kendileriyle birlikte halkı da aldatmaktadır. Birçok defalar belirtildiği gibi küçük-burjuva muhalefeti, ister devrimci ve isterse liberal anlamda olsun sınıf olarak kendi örgütlenmesini bile geliştirmekten acizdir. Bu sınıf, TC'nin kuruluşunda olduğu gibi, daha sonraki aşamalarında ve özellikle gelişmiş gelişmenin koşullarının alabilmesine artmış bulunduğu 1960-80'ler arasındaki dönemde de, kendi siyasal ve ekonomik çıkarlarını formüle edip buna uygun örgüt ve mücadele geliştirmek bir yana, en iğrenç bir burjuva liberal politikacılığına burjuva demokrasisini diyerek en tehlikeli rollerden birini oynamıştır. Yüzerle devrimcinin kanı dökülür, görülmemiş bir işken ve sömürü topluma dayatılırken, küçük-burjuvazinin bu nitelikli temsilcileri, dünyada ender rastlanan bir vurdumduymazlığındalefeliğibiyapmaktan öteye gidememişlerdir. Bunlar, bugün 12 Eylül faşist rejimi karşısında da, birakalım kendi sınıf çıkarlarını dayatan bir mücadeleye geliştirmek, sağlıklı bir eleştiri daha yöneltememektedirler.

Fakat yine de, 1960-80'ler arasındaki küçük-burjuva muhalefet, cesaret edebilir, kendi programını formüle edip ister reformist ve isterse maceracı nitelikte olsun hiç olmasa iktidarı ülkütebiliyordu. Bu yüzden de belli bir anlam ifade edebiliyordu. 12 Eylül rejimi karşısında yenilmiş küçük-burjuva muhalefeti-nin durumu ise, çok daha vahimdir. Bu sınıf, yenilgisinin nedenlerini köklü bir biçimde araştırıp kendi sınıf gerçekliğine ulaşacağına, hayaller içinde durumunu örtbas etmeye çalışmaktadır. Hesap vermesi gereken birçok suç olduğu, tanınmaz karikatürler icat ederek bununla binlerce insanın katledilmesi ve tekelci baskı ve sömürünün pekişmesinin birçok nedenden ötürü aracı olduğu halde, hesap vermek bir yana, o kendi durumundan bile Marksizmi sorumlu tutmaktadır. Başına gelenlerin suçlusuz olarak Marksizm-Leninizmi gösterip, Marksizm yargılanmalıdır diyerek, suçlarını kapatmaya çalışmaktadır. Fakat işler, kendisini çok kurnaz zanneden bu sınıfın hayalleri gibi yürümektedir. Günümüzün yakıcı sınıf savaşımı, bu şansı kimseye tanımayacak kadar acımasızca sürüyor.

Küçük-burjuva muhalefeti, kendi yenilgisinin acısını 12 Eylül faşist rejiminden çıkaracağı yerde, devrimci mirastan çıkarmaya kalktığı ve devrimci geçmiş yargılanmalıdır diyerek değerlere saldırdığı müddetçe, çok tehlikeli bir konuma doğru gittiği belirtilmelidir. Bu konumıyla küçük-burjuva muhalefeti, ilerici-devrimci bir özellik göstermek bir yana, 12 Eylül rejiminin en tehlikeli bir biçimde sol'dan yardımıcısı olma durumunu sergileyecektir. Elbette ki, bu sınıf sözcükleri tarafından, anti-faşist muhalefetin her düzeyde örgütlenirli seferber edilmesi bir görev olarak çözüm beklerken, katkısız burjuva görüşlerin "yeni" elbiseler giydirilerek tartışmaya sunulması tesadüfi değildir. Fakat, adına ne denilirse denilsin küçük-burjuva muhalefeti hiçbir sözcüsü, karşı-devrimin şiddetine karşı halkın kin ve öfke içinde örgütsüz de olsa geçirdiği muhalefeti-nin çok sınırlı da olsa birer yer işgal edemeyecektir. Her türlü orta yolculuk, artık hiçbir biçimde itibar bulamayacak kadar kendini ele vermiştir. Ancak görülen odur ki, küçük-burjuva muhalefet, devrimci bir muhalefet olmaktadır ısrarla kaçınırken, burjuvazie karşı eski suçlarından kendisini arındırıp, böylelikle kendisini ehlileştirerek düzene kabul ettirmenin, ve bu anlamda da

halk muhalefetine karşı bir set olmaya hazırlanaraksonderece tehlikeli ve bir o kadar da gerici bir rol oynamanın ısınma hareketlerini yapıyor.

Sonuç olarak değil, ama gelişmelerin ortaya koyduğu gerçeklere göre, bu sınıfın özellikle Avrupa'da kümelenmiş kesimlerinin böyle sefil bir oyunun hazırlığı içinde oldukları görülmektedir. Ve bu oyun, devrimcilerin amansız bir baskı içinde katledilmek istendiği bir ortamda, devrimcilerin kin ve mirası üzerine oynanmak isteniyor. Bunun içindir ki, bu oyunun sergileyicileri, görülmemiş bir acelelilikle geçmişe sünge çekerek, henüz dökülen kanlar dahi kurumadan burjuva düzenini güllük-güllistanlık göstermeye çalışmaktadırlar. Düşünce diye ilerleyi sürülenler, bu çabaların açık birer kanıtıdır. "Türkiye'de burjuva demokrasisine geçiş koşullarının olduğu" vb. biçiminde ifadesini bulan bu görüşlerle, küçük-burjuvazi, Avrupa tezgahlarında iyiliği hazırlanmış olarak dönüş yapmak istemektedir. Bugün Avrupa'da bulunan diğer ülke devrimcilerinin ve hatta burjuva muhalif çevrelerinin kendi ölçülerini içerisinde tutarlı konularına rağmen, Türkiye'nin sosyalist geçişin bu güçleri kendilerini ve çevrelerini aldatmanın teorilerini üretmekle, buna göre hesaplar yapmakla uğraşmaktadırlar. Demirel ve Ecevit'in çıkış gününü bekleme, DYP ve SODEP'in kuyrukçuluğu için methiyeler dizme, bunların açacağı demokrasi şemsiyesi altına şimdiden girmenin hazırlıkları ve ruh halinde bulunan bu çevrelerin, sergiledikleri tablo, ne kadar kabul edilemez ve utanç verici bulunursa bulunsun, gerçek budur. Kendilerini burjuva demokrasinin sınırlarıyla sınırlayan bu çevreler, tüm örgütlenmeleri, toplantıları ve dayanışmaları da bu temelde geliştirmek istemektedirler. Daha yakın geçmişte tüketmişliğini ortaya koyan bu sınıfın, günümüzde ibret verici durumu da işte budur.

"12 Eylül Faşist Rejimi Dördüncü Yılına Girerken Genel Durum, Sorunlar ve Görevlerimiz" adlı broşürde, küçük-burjuva muhalefetin cunta sonrası içinde bulunduğu durum şöyle ifade edilmiştir: "1980'den sonra sol'un kendisini yenilemesi zıt bir şekilde, yani devrimcilik ve ilerici kadına ne varsa onları sırtından dönülerek, emperyalizmin sol içindeki uzantıları sosyal-demokrasi, euro-komünizm, Troçkizm, Avrupa'daki komünist partileri ve uluslararası komünist hareket içindeki revizyonist ideolojiler özümsenerek ve bu anlayışlardan bir takım ilker yaratılarak, buna da "yeni sosyalizm" adı takıştırılarak yenilmeye çalışılmaktadır. Bu açık ki, sosyalizm değil, ideolojide ve politikada, proletaryanın demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin içiş edilmesidir, devrimci mücadelenin önüne engel dikilmesidir. Yine açık ki bu, "yeni sosyalizm" değil, kendisine ne isim takarsa taksin, en eski oportünizm ve revizyonizmdir. Bernstein ile doğan, II. Enternasyonal'de gelişen, Sosyalist Enternasyonal'de kangrenleşen, Troçkizmde emperyalizm ile bütünleşen ve bugün dünya devriminin gelişmesi önünde engel teşkil eden en gerici revizyonizmdir."

"Bugün özellikle Avrupa'da yaygın olarak geliştirilen yeni sosyalizmin özü budur. Tabii ki bu, devrimci hareketin geçmişte sahip çıkılması gereken tüm değerlerinin, direnişçilik adına ne varsa herşeyin silinip süpürülmesi ve böylelikle Avrupa demokrasisi -yani emperyalizminin gözüne girerek, cunta sonrası iktidar olmak için yapılan bir hazırlıktır."

"Yeni faşizm Türk cuntasının şahsında yeniliğe doğru gittiğin-

den, yeni bir iktidar modelinin hazırlığı içinde olan emperyalizm, bu modeli soldan "yeni sol" ile tamamlayarak istemektedir.

Tüm hesaplar, Yunanistan, İspanya ve Portekiz örneğinde görüldüğü gibi faşizm gittiğinde (!) yerine sosyal-demokrasieyi başa getirmeye üstüne kurulmaktadır. Sosyal-demokrasie öncülüğünde demokrasi savaşı bayrağı açılarak, bunun tekerine -Yunanistan, İspanya, Portekiz örneğindeki gibi- revizyonist partiler yerleştirilip, yani aşırı sol vb. denilen kesim bu biçimde etkisizleştirilerek, sözde burjuva demokrasininin zaferi ve faşizmin yenilgisi sağlanmış olacaktır.

Evet çok tehlikeli bir oyun. Ama ne yazık ki Avrupa'da geliştirilen senaryo bu. Bu çevrelerce cuntaya beş yıllık ömür biçilmiştir. Yani bu hesaba göre cunta 1988'lere doğru gidecek ve burjuva demokrasie gündeme gelecektir. Öyleyse şimdiden sosyal-demokrat parti hazırlanmalı, günü geldiğinde "burjuva demokrasie"yi güçleri revizyonist komünist parti ile diğer sol'lara da katarak seçime gitmeli ve böylece "demokrasie"ye dönüş tamamlanmalı." (Age. Sayfa:143-144)

Bu hesaplar giderek daha da belirginlik kazanmaktadır. Bizat emperyalizmin güdümünde örgütlenirilen burjuva muhalefetin bu biçimde kuyrukçuna takılan küçük-burjuva muhalefet, devrimci direnişin kendisini tek alternatif olarak dayattığı günümüzde, geçmişte taşıdığı sıfatları da bir yana bırakarak daha açık tavır almaktadır. Ve giderek bunların aynı anlayış etrafında kümelendikleri ve örgütlenme çabası içinde oldukları görülmektedir. Daha çok Avrupa zemininde sürdürülen bu çabalar, 25 Mart seçimleri konusunda yazılı olarak ifade edilen görüşleri dağıtılan bildiriler vs. de de kendisini ele vermektedir.

Küçük-burjuvazinin bu nitelikli temsilcilerinin oynadıkları olumsuz role rağmen, bu sınıfın da çekilmez hale gelen yaşantısı içinde giderek daha fazla biçimde devrimci muhalefet saflarına kayacağı açıktır. Günümüzde, faşist rejim altında küçük-burjuvazinin yaşama katlanmaz bir noktaya gelmiştir. Durumu bu olan bu sınıfın da, halk muhalefeti içinde yer almakta başka seçeneği kalmamıştır. Maddi yaşamında kendi içinde hızla bir ayrışmayı yaşayan küçük-burjuvazi, bunun bir yansıması olarak siyasi planda da karmaşık bir durumu yaşamaktadır. Bir kesimi, giderek daha fazla bir biçimde devrimci saflara akarken; bir kesimi de hızla gericiğe doğru trmanmaktadır. 1960-80'ler arasında ortaya çıkmayan bu ayrışma-nın, faşist karşı-devrimin dayatmaları karşısında yaşanacağı görülmektedir. Geçmişte ortaya çıkmayan devrimci demokratik çıkışın önümüzdeki dönemde yaşanacağı ve küçük-burjuvazinin önemli bir kesiminin de bu muhalefetin saflarına kayacağı anlaşılmalıdır. Bu ayrışma temelinde, küçük-burjuva muhalefeti-nin bir kesimi düzenin işbirlikçisi ve burjuva muhalefetin kuyrukçusu olma konumuna doğru ilerlerken; diğer bir kesimi de devrimci muhalefete akacaktır.

Gelişmelerin bu ayrışmayı dayattığı gelinen noktada, çok iyi tanıdığımız küçük-burjuva muhalefet, burununu ötesini bile göremeyecek bir sefalet içinde adeta kendisinin bu hazin sonunu hazırlamaktadır. Böylesine bir dönüm noktasında kendi durumlarını değerlendiren, devrimci bir çıkış yapacaklarına, yerel seçimler için ittifaklar aramakta, bu konu üzerinde ilerleyi sürdükları düşüncelerle kendilerini biraz daha ele vermektedirler. Geçmiş pratikleri hala gözler önünde bulunan, bu sınıfın, 12

Eylül faşist rejimi altında ister merkezi ve isterse mahalli düzeyde olsun, seçimleri çinyaptıkları hazırlık ve sözlerinin anlamı ne olabilir. Rejimin ve bu rejimin dayatması olarak seçimin niteliği açıkça ortada iken, bu konuda içine girdikleri tutumun kendi karmaşık görüntülerini ortaya koymaktan öte sonuç yaratmayacağı açıktır. Geçmişte bunun için örgütlendikleri, çabalar harca-yarak yoğun bir propaganda yürüt-tükleri halde girdikleri seçimlerde %3 veya 5'leri aşamayan bu çevre-lerin, günümüz koşullarında buna bile ulaşamayacakları açık değil midir. Onlar, bu konuda Avrupa'da birçok laf üretip, ittifaklarda oluştularsa, gerçekte onlar için seçim, çok sıradan bir seçimsiz olmanın öteye gidemeyecekleri bir gevezelik konu-su olmaktan başka bir işlev göreme-yecektir.

D-Faşist Sömürgeci İktidarın Seçim Sahtekarlığına Karşı Devrimci Tutum

12 Eylül faşist rejiminin açık saldırılarıyla yüz yüze olan halklarımız, tüm acılarına rağmen bu süreçte tarih boyunca tanık olmadıkları bir gelişmenin eşliğinde bulunmaktadırlar. Kitleler, dört yıl gibi bir süreçte, devleti tümüyle dış bağlantılarıyla daha iyi tanımıştı. Sömürünün en korkuncu yaşamakta, yoğun işsizlik ve hayat pahalılığı halkı kırıp geçirmekte, onbinlerce insan zindanlarda en vahşi işkenceler altında tutulmaktadırlar. Türkiye ve Kürdistan'da günlük yaşam haline gelmiş olan tüm bu uygulamalar altında, devrimci mücadele, kitleleri içine geçirmiş oranda bugün daha da fazla bir biçimde tek çıkış olarak görülme durumuna gelmiştir. Yüzbinlerin devrimin sesine kulak kesildiğini söylemek, mevcut koşullarda sadece geçeriğini kendisini tekrarlamak olacaktır.

Koşullar devrimin gelişmesi için son derece elverişli iken, küçük-burjuva muhalefetinin "devrim yenildi" demesinin anlamı ortadadır. Tam tersine, yıkılan şey sadece küçük-burjuvazinin hayalleri olmuş; küçük-burjuvazinin ayak bağından kurtulan devrim, şimdi her zamankinden daha çok gelişme olanaklarına kavuşmuştur. Burjuva muhalefetin halkın en sıradan ekonomik-demokratik haklarına bile değinmekte acizlik içerisinde olduğu; küçük-burjuva muhalefetin ise bu konuda bir çözüm sunmadığı bu ortamda, devrimci, demokrat ve sosyalistler, burjuva demokrasisini de içerecek bir biçimde halk demokrasisini en güçlü bir biçimde sunma ve bunun program, strateji ve taktik düzeyde geliştirilmesini sağlama tarihi avantajına sahiptirler. Kayıpların büyüklüğünden bahsedilebilir, ama bunun karşısında geliş-

menin de büyük öğeleri vardır. Eğer bir yerde karşı-devrim bu kadar azgınca saldırsa kalkmışsa, orada devrimin gelişme şansının da fazla olduğu, dünya devrim tarihinin öğrettiği bir derstir. Devrimciler yazarların sararak kayıplarını karşılayabilir, geçmişte bir türlü yapamadıkları hazırlıkları tamamlayabilir, her düzeyde gelişmelerini sağlayabilirler. Dönem, bunun için her zamankinden müsaittir.

1909 Rusya'sının o amansız karşı-devrim döneminde söylenenler, Türkiye ve Kürdistan gerçeğinde daha da doğrudur. Daha da gelişen devrimin objektif şartlarına, devrim subjektif şartlarına eşlik edecektir. O halde, küçük-burjuva muhalefetin, halk seçimleri boykot etmedi, veya red oyu %4 oyu aşmadı diye halkı suçlamaları neyi ifade eder. Elbetteki bu durum, faşizmin göstermelik de olsa burjuva demokrasisi ve parlamentoculuğuna pirim vermediğikanıtıdır. Yine, halkın dabunun karşısında kendi zorunu dayatması gerektiğini ortaya koyar. Devrimciler bundan üzüntüye kapılmak bir yana, ancak sevinç duyabilirler. Gerçekten de eğer halk, boykot ve red oylarını daha fazla vermiş olsaydı, bundan kuşkuyla kapılmak gerekirdi. Çünkü o durumda, burjuva demokratik yöntemler geçerli imiş gibi bir sonuç çıkardı ki, bu da tesbit ettiğimiz gerçeklere ters düşerdi. Oysa şimdi, devrimci yöntemler dışında hiçbir yöntem geçerli olmadığı daha da açığa çıkmıştır. Halkın kin ve öfkesinin sürekli bir artış içinde olduğu hiç kimse tarafından inkar edilemeyeceğine, cuntanın teccirinin sürekli olduğu kabul edildiğine ve halkın -6 Kasım seçimlerinde çok sınırlı biçimde belirtmiş olmasına rağmen- muhalefetini seçimler yoluyla açığatan gösteremeyeceği anlaşıldığına göre, ortaya çıkan sonuç halkın potansiyel halinde bulunan muhalefetinin büyük olduğu ve ancak bu potansiyelin devrimci temellerde örgütlenebileceğidir.

Türkiye ve Kürdistan halklarının şu anki gerçekliğini yaşayanlar hemen teslim ederler ki, halk muhalefeti, 12 Eylül faşist rejiminin burjuva muhalefetinin sınırlarının çok ötesinde ve daha zengin biçimlerde akmak istemektedir. Ama halk, muhalefetini rejimin sınırları içinde ortaya koymaktan zorla mahrum edilmiştir. O halde, verilen oylar ne olursa olsun, halk Özal'ı veya SODEP'v. istiyor denilemez. Böyle bir iddia, korkunç bir demogojidir. Rusya pratiğinde Menşevikler, burjuva demokrasisi elli yıl yaşandıktan proletaryaya devrimine gidilemeyeceğini iddia ederlerdi. Bugün Türkiye'de de, benzer iddialarla, halkın Turgut Özal, SODEP, Doğu Yol vb. ni denemek istediğini, fazla ileri gitmek istemediğini söylemek, buna göre davranmak, yol

göstermek, utanmazlık olduğu kadar tehlikeli bir demogojidir. Tam tersine halk, Turgut Özal'dan olduğu kadar, onun burjuva mahallif işbirlikçilerinden de kurtulmak istiyor. Yine, devrimciler maskesi altında ortadaki tanınmaz hale getiren küçük-burjuvazinin maceracı, pasifist, oportünist ve hayalperest takımından da kurtulmak istiyor. Eğer bu aşamada, halklarımız devrimci-demokratik muhalefetin açılmış perspektifleri yanında, sağlam örgüt programları, doğru stratejik ve taktik yaklaşımlar önerebilir ve bunun için güçlü hazırlıklar yürütebilirsek, hiç şüphe duyulmamalı ki, bugün düzen sınırları içinde kendini ifade edemeyen halk muhalefeti en yakın dönemde şaha kalkabilecektir. Sorun, devrimcilerin bunun için gerekli olan örgütlenmeleri zamanında dayatabilmeleridir. Halkın kini ve öfkesi sürekli artış halindeydi, sınır tanımayan gelişmektedir. Ama, devrimcilerin parti ve cephe biçiminde örgütlenmesi, profesyonel tarzda örgütlenmesi gereken bu çekirdek örgütlenmelerin inşa edilmiş, proletarya ve halkın özgücünün temelinde ortaya çıkarılması gerekiyor.

O halde, halkların devrimci-demokratik muhalefetinin objektif zemininin subjektif inşasına yönelmek gerektiğini söylüyor. Temel devrimci tutum budur. 25 Mart mahalli seçimleri denilen oyunun bu perdesinde ortaya atacağımız şiarımız yine budur. Halklarımızın Birleşik Direniş Cephesi silahını ileriye çıkarmak, bu silah altında proletaryanın öz örgütlenmesini ve onun birleşik cephe hareketine önderliğini savunmak gerekiyor. Eski ama hiçbir zaman yerine getirilmemiş bu görevleri mutlaka başarmak için halk demokrasisi bağrını açarak ileriye yürünmelidir. Bugün 25 Mart mahalli seçimleri, yarın bir başka seçim gündeme girse de, yine değişmeyecek ve yerine getirilmediği anda daha ilerilere varılabilecek görev budur. Hiç kimse bu görevleri yerine getirmeden, halk denen seçim sandıklarına protesto edip, çıkmıyor diye yakınmamalıdır. Örgüt yaratılmadık, halkın inan-dırıcı küçüğü gösterilmeden, tüm bunlardan bahsedilemez. Oysa hala, Birleşik Direniş Cephesi için bile dört yıldan bu yana bir araya gelin-memiş, toplantılarına katılma cesaretini bile gösterilememiştir. Eğer örgütler öz örgütlenme adı altında en demogojik işlerle uğraşıyorlarsa, halkın ileri muhalefetini beklemek hakkını kendilerinde göremezler. O halde, temel görevler yerine getirilmeli, Türkiye gerçekliğinde devrimci-demokratik cephenin, Kürdistan gerçeğinde ulusal kurtuluş cephesinin birbirleri ile en sıkı dayanışma içinde olması temelinde bir devrimci muhalefetin yükseltilmesi için mümkün olan her şey yapılmalı-

dır. Tüm günlük pratik görevler de, butemel görevlere bağlanarak geliştirilmelidir. İşte bugün mahalli seçimler karşısında, yarın olası bir erkeç seçim veya ayaklanma ortaya çıktığında hazırlıksız yakalanmamak ve sürekli devrimcilerin örgütlü birlikteliğini dayatmak için gerçekleştirmemiz gereken görevler bunlardır.

Gerçekler bu iken, hala PKK'nin seçimler konusunda tavırının net olmadığı söylenmekte ve sözde eleştirilmek istenmektedir. PKK, 12 Eylül rejiminin öncesinde ve sonrasında en az olanaklar içerisinde olmasına rağmen savaşımın hiçbir zamana geri kalmadı. Zindanlarda en değerli evlatlarını şehit verdi, dışarda en zor koşullar altında kendini yeniden örgütlemenin savaşımını verdi. Ve bunu, hazırlıklarını en hızlı bir biçimde ülke koşullarına aktararak faşist sömürgeciliğin korkulu rüyası haline gelerek katlandı. Bundan daha devrimci bir tutum olabilir mi? PKK, seçim değil devrim şiarını atarken muğlak bir şey mi söylemiştir? PKK, Türkiye ve Kürdistan halkları için en sağlıklı bir demokrasi programını geniş perspektifler altında ve pratikte de nasıl gerçekleştirebileceğini ortaya koyarak, muğlak mı davranmıştır? Besbelli ki, durum çarpıtılmak istenmekte, yine her şey tersine çevrilmeye çalışılmaktadır.

PKK bugün, dostun da düşmanın da çok yakından takip ettiği gibi, faşist Türk sömürgeciliği ve kirli özerlik mücadelesinin içinde bulunmaktadırlar. O, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin önder bir gücü olarak, Türkiye Devrimci Demokratik Hareketinin de en sağlam müttefikidir. Diyarbakır zindanlarında görülmemiş bir direnişle cunta'yı dünya çapında teşhir ve tecrite götürün, cunta'yı söküp atmak için sürekli biçim bileyen bir güçtür. PKK, elbette ki burjuva muhalefeti ne abartmakta ve ne de yuysaymaktadır. Güncel kapsam içinde ne ise, bu muhalefete layık olduğu yeri vermektedir. Burjuvazinin sivil ve asker klikleri arasında çelişkiyi red edemediği gibi, bu çelişkilere dayanarak burjuva kuyrukçuluğuna oynayan "sol"ların içinde bulunduğu durumu teşhir etmeyi de halka bağlılığın bir gereği saymaktadır. PKK, Türkiye devrimci muhalefetinin sağlıklı eleştirisini yaparak, acı da olsa gerçekleri ortaya koyup alternatif sunarak, proletarya enternasyonalizminin seçkin bir örneğini sunmuştur. PKK, tek tek anti-faşist kişilerin, burjuva, küçük-burjuva, reformistv.'ne kadar, ne kadar anti-faşist güç ve kişi varsa hepsiyile ilkeli birliğe ve görüşmelere açık olduğunu açıklayarak, sol sekte anlaşılmış karşısında olduğunu kanıtlamıştır. PKK, devrimi burjuvazinin kuyruğuna çekme anlayışları,

politika ve örgütlenmelerine karşı olduğu gibi, birçok anti-faşist kişi ve grupları dıstalarak bunları düşman yerine koyan sol sekte marceracı anlayışlara mücadele ve vazgeçilmez görmektedir. Bunun yerine proletaryanın öz örgütlenmesini halkın cephesi ile iç içe öterek Türkiye ve Kürdistan'da zorunlu olan cepheleşmenin yaratılmasını savunur. Tarihi görevinin bilincinde olan PKK, ilerinin güçlü birlikteliğinin de zeminini oluşturan bir mücadele geliştirilmesini sürecinde bulunmakta, büyük zorluklar altında geliştirdiği mücadelesiyle yolları dikenlerden temizlemektedir. PKK, ancak proletaryanın ve halkın öz örgütlenmesi temelinde mücadeleyi geliştirdiği anda halklarımız karşı görevini yerine getirebileceği inancındadır. O halde, PKK'nin seçim siyaseti belli değildir dem, düpedüz bir demogojidir. PKK, bu aslı görevleri yerine getirilmedikçe bu görevler gerçekleştirilmedikçe tali şeylerin temel meselelermişcesine gündeme alınmasına hiçbir zaman itibar etmeyecektir. Ancakve ancak bunları burjuvazinin çelişkilerini kıztırma anlamında kullanacaktır. Bunu geçmişte yaptığı gibi bugün de yapacak; önmüzdeki dönemde de gelişecek her türlü imkan ve ihtimallere karşın, bu temel görevlerine bağlı olarak güncel görevlerini de tayin edecek ve gelişmeyi bu zeminde arayacaktır. PKK, Türkiye'de devrimciliği başı üzerine oturtup köklerini toprağın derinliklerine salarak güçlenmesini sağlamak için, faşist rejimin sınır tanımayan baskı ve şiddetine karşı olduğu kadar, küçük-burjuva muhalefetin her türlü demogojü ile yükü oportünist, revizyonist yaklaşımlarına karşı da mücadele edecektir. Onların her türlü tasfiyecı provakatif girişimlerini zamanında önleyebilecektir; başta K.U.K. muhalefeti olmak üzere Türkiye Devrimci-Demokratik muhalefetini de bu tip tasfiyecı, yıkıcı görüş ve politikalara karşı uyararak, devrimci politikanın gereklerinde ısrar edecektir. Bu konuda, ister bilinci, ister bilinciz önüne çıkan her engelle leninist savaşım yöntemleri ile savaşacak ve sonuç olacaktır. Çok sınırlı geçmiş pratiği ile olduğu kadar, günümüzde ve önmüzdeki dönemde de, giderek güçlenen devrimci teori, politik çizgisi ve pratik hazırlıkları ile, faşist rejimin alacağı her türlü biçimlenişe karşın kendisini sürekli hazırlıklı tutacak, bu konuda önder rolünü güçlendirerek, potansiyel gücün aktif muhalefete dönüşmesinin, dayanışmaların ortaya çıkmasının yolunu açarak, halkın birleşik direniş cephesinin önmüzdeki demokratik iktidara yayılmasını bir önem durumuna gelmesi için rolünü sebatla sürdürecektir.

★

Kürdistan'da son gelişmeler ve bir toplantının bir kez daha gösterdiği gerçekler ...

Bastaraşı 11. sayfa

açık bir biçimde baylanmasını işbirlikçiliğini ve yapılan işbirlikçi uzlaşmada kendi parmaklarının da olduğunu göstermiyor mu?

Baylanmış kendilerini ne kadar parçalarsalar parçalansınlar, kendilerini kuzu postunda gizlemeye ve gerçekleri çarpıtımayacaklar çalışırlarsa çalışsınlar, devrimciler gerçekleri açıklamaktan ve baylanmanın işbirlikçilikten kitlelere göstermekten yılmayacaklardır. Bu güçler toplantıda tartışılmasını engelledikleri soruların kitleler tarafından tartışılması engelliyemeyeceklerdir. Ve kitleler önünde şu sorularla açıkça karşı karşıya geleceklerdir. KYB'nin Saddam rejiminin yanına gitmesi işbirlikçilik midir, yoksa başka bir şey midir; bu gerici midir, ilerici midir? Kürdistan halkının çıkarma midir, yoksa ona düşmanca midir? Eğer Kürdistan ulusal sorunu kapitalist-emperyalist sistem içinde çözülmezse, o

zaman KYB'nin bu yönelimi (ve genel emperyalizm ve sömürgecilik uzlaşma eğilimi) bir çözüm müdür, yoksa en açık bir suçludur? KYB böyle bir işbirlikçiliğe oynarken "dört-lüler", "beşliler", "üçlüler" biçiminde birlikler oluşturmuş mudur, oluşturmamış mıdır? Böylesi birlikler halkın çıkarını mı hizmet etmiştir, yoksa işbirlikçiliği mi güçlendirmiştir? Bu birliklerin gerçek yüzü açığa çıkmış mıdır, çıkmamış mıdır; bunlar iflas etmişler midir, yoksa yaşıyorlar mı? Suc ortakları bugün işbirlikçiliğe karşı tavır alarak bu birliklerden imzalarını çekiyorlar mı, çekmiyorlar mı? Bugün gerçek yurttar tutum, Kürdistan ulusal hareketinin bağımsız bir çizide birliğini yaratmak için koşulsuz çalışmamış mıdır, değil midir? Vb..

Toplantının gösterdiği biçimile besbelli ki baylanmış geçmişten beri sorulan bu sorulara cevap veremeyeceklerdir. Toplantı bilinen gerçek-

leri herkesin görebileceği bir biçimde bir kez daha ortaya çıkarmıştır. Burjuva ve küçük-burjuva reformist-milliyetçi hareket sıkı bir ittifak içinde bir bütündür; o, devrimci değil reformisttir; milliyetçiliği işbirlikçilikte daha güçlü olabilmek için kullanır; her tarafta pasifizm, uzlaşsıcılık ve teslimiyetçiliği yaymaya çalışır; düşüncede ve eylemde bağımsız bir çizgiye değil, işbirlikçi bir çizgiye sahiptir. Siyasal gelişmelerin vardığı bu noktada reformist-milliyetçilik adıyla dayananmaz hale gelmiş, işbirlikçi özelliği her şeyin önüne geçmiştir. Bu akımın önderliği olarak önce Londra, Paris yolunda ilerleyen KYB, bugün Bağdat yolunda ilerlemiştir. Besbelli ki onun izinden yürümek zorunda olanlar vardır; Bağdat ve benzeri yollarda ilerlemeye hazırlanılmaktadır.

Sonuç olarak, gelişmeler son derece önemli, ciddi ve tehlikelidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi önüne

burjuva işbirlikçiliği gerici bir engel olarak dikilmek ve devrimci-yurtsever hareket karşı bununda da savaşım istenmektedir. Bu durum, devrimci-yurtsever güçlere önemli görevler yüklemek, onları çok daha fazla uyanık ve dikkatli olmaya zorlamaktadır. Bir kere, devrimci ulusal kurtuluş çizgisi sağdan ve "sol" dan gelecek her türlü sapırmalara karşı korunmalı ve her koşul altında pratik uygulanması mutlaka başlanmalıdır. İkinci olarak, emperyalizm ve sömürgecilik uzlaşma eğilimlerine, işbirlikçi çizgiye karşı doğru, kararlı ve cesaretlili bir mücadele yürütülmeli, bu çizgi mahkum edilmeli, hareketten uzaklaştırılıp etkisizleştirilmeli ve bu yolda yürüyenlere karşı uzlaşmaz bir mücadele içinde olunmalıdır. Üçüncü olarak, işbirlikçi çizgi teşhir edilerek ve doğru devrimci çizgi teoride ve pratikte gösterilerek halk kitleleri ve bu güçlerin aldattığı dürist çevreler devrimci

ulusal kurtuluş mücadelesine kazanılmalı, bunun için yorulmaz ve başarılı bir çalışma yürütülmelidir.

Belli ki emperyalizm ve sömürgecilik karşı mücadele, onlarla uzlaşmayı önöngören işbirlikçiliğe karşı mücadeleden ayrılmaz. Ancak bu birlik sağladığı ve yukarıda belirlediğimiz devrimci görevler başlandıktan zaman ulusal kurtuluş hareketi gelişip güçlenecektir. Ve bizim burada yapacağımız, bu görevin bir gereği olarak, tüm devrimci-yurtsever güçleri, özellikle de işbirlikçiliğin aldattığı dürist yurtsever çevreleri işbirlikçi güçlere karşı durmaya, onlardan uzaklaşmaya ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde birleşmeye çağır-mak olacaktır.

25 Şubat 1984

★

ETHEM AKCAN YOLDAŞ YAŞIYOR!

Onu az da olsa tanıma olanaklarını bulabilen PKK'nin pek çok kadro ve savaşçısının nezdinde Ethem AKCAN (Mehmet Sait) yoldaşın adı kurtuluşa duyulan sınırsız bir umut ve inancın, mücadeleye adanmış gencecik bir yaşamın, hiçbir karşılık beklemezsizin yapılan fedakarlığın, yüzlerce devrimcinin eğitimi hizmetinde harcanan soylu bir emeğin, halkın mücadelesinin alevleri arasında erimenin özlemiyile çarpan bir yüreğin adıdır. Ethem yoldaşın adı, devrimin yükseltilmesi çabalarına büyük hizmetlerde bulunmuş, ona emeğini ve ruhunu katmış bir parti emekçisinin adıdır.

Ethem yoldaş bir emekçiydi ve bu yüzden O, PKK Hareketine bilinçli olarak, devrim yapmak inancı ve arzusuyla katıldı. Otuza yer olan Suruç'ta devrimci faaliyet yürüttü, birçok eylemde yer aldı. Ama O'nun esas olarak kendisini bütün benliği ile devrimci mücadelenin geliştirilmesinin hizmetine adanmış, 1979 yılının ortalarında başladı. PKK Hareketi, bu dönemde kendisi için yeni nefes boruları açmak, kadrolarını korumak ve eğitmek amacıyla yeni alanlara açılma zorunluluğunu duyduğunda, Ethem yoldaş da kendisini yurtdışına çıkan bir grup devrimcinin yanbaşı buldu. Yurtdışı koşullarının Kürdistan ortamından bir hayli farklılıklar arzeden özelliklerine, tek bir ilişkinin dahi bulunmamasından doğan zorluklara ve deneyimsiz genç bir devrimci olmasına rağmen, mevcut durumun olumsuzluklarından asla şikayetçi olmaksızın yetkin bir partili militan gibi çalıştı. Basit veya zor demeksizin her işe koştururdu. Öyle ki, Türkiye'de tezgahlanan askeri-faşist diktatörlükle birlikte hazırlıksız yakalanan çeşitli örgütler sığınacak bir yer ararken, PKK Hareketi, O'nun da değerli hizmetleri sonucunda önceden sağlanan ilişkilere dayanarak, yüzlerce kadro ve savaşçısını başarılı bir şekilde geri çekti. Ciddi engellerle karşılaşmadan gerçekleşen bu başarılı geri çekilme, faşist Türk sömürgecilerinin PKK Hareketini imha çabalarını sonuçsuz bıraktı.

Ethem yoldaş, bir hayli yoğunlaşan bu kadro ve savaşçı aktarılması koşullarında, hemen hemen her arkadaşın eğitim alanlarına ulaştırılmasından en sıradan pratik sorunlarının çözümüne kadar, her türlü işle uğraştı. Çoğu kez başını kaşımaya bile fırsat tanımayan yoğun bir pratik çalışma içinde her yere ulaştı. Kendisini büyük bir devrimci coşku ile yoldaşlarının her yönüyle eğitilmelerine adadı. Geceli-gündüzlü zamanını dolduran pratik çalışma, kendi teorik eğitimini yeterince yapamamasına neden oldu. Ama yeni dönem, her PKK kadro ve savaşçısının devrim teorisini özümseme zorunluluğunu dayatınca, bu amaçla uzun bir süreden beri çalışan yoldaşlarının ardından,

Ethem Akcan'ın eğitim kamplarında çekilmiş resmi.

Ethem yoldaş da teorik eğitimini tamamlamak için tüm coşkusunu harekete geçti. Kısa zamanda bu alanda da bir hayli gelişme sağladı. Devrime duyduğu sarsılmaz inanç ve bir an önce halkın arasına katılmanın yakıcı özlemi ile, Partisinden kendisini öteki dava ve silah arkadaşları gibi Kürdistan topraklarına dönme olanaklarını isteyen Ethem yoldaşın bu isteği de gerçeğe dönüştü. Ama devrime daha büyük hizmetlerde bulunabileceği bir dönemde en verimli çağında zamansız bir ölümlerle aramızdan ayrıldı.

Tarihte proletaryanın ve ezilen halkların eskiyi yıkmaya ve yeni inşa etme mücadelelerinde kazandıkları zaferler, bu mücadelelerin yükünü omuzlamış, engin fedakarlıklar ve kahramanlıklar göstermiş, ama fazla öne çıkmamış olan binlerce ve binlerce işsiz sıra neferinin eseridir. İşte Ethem yoldaş da onlar gibi biri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bir adisiz kahramanıydı. O'nun emeğinin geçtiği her arkadaş, ancak Ethem yoldaşın yüreğinde taşıdığı kurtuluş umudunu gerçeğe dönüştürerek üzerine düşen görevi yerine getirdiğini söyleyebilir.

Şimdi O'nun anlamlı yaşamını, kurtuluşa inancını, devrime ve Partiyeye olan bağlılığını kendi kaleminden okuyalım:

Ben, 12 Mart döneminden itibaren devrimci düşünelere sempati duymaya başlamıştım. Hareketimizle ilişkim, devrimci ideolojinin kırılıp kuşa çevrildiği bu zorlu koşullarda, devrimci hareketler içindeki sapmalardan ötürü hiçbir zaman tartışmaya çıkartılmamış olan Kürdistan halkının ulusal kurtuluş sorununu, suyüze çıkartarak, bu temelde Marksizm-Leninizmin eleştirel silahıyla mücadeleyi geliştirdiği 1977'nin ortalarına rastlar. O döneme kadar devrimci gelenekleri içinde yaşamış ve bu uğurdaki arayışım, hareketle tanışmadan sonra son bulmuştu. Kürdistan'daki insanın, tarihsel gelişmelere dayandırmadan kendisini anlatması mümkün değildir. O açıdan bu yıllar, nasıl ki tüm toplum için arayış yılları idiyse, ben de bir birey olarak böyle bir arayış içindeydim. Toplumsal yapıdaki yerim kol gücüne dayanarak yaşamak zorunda kalan bir insanın yeriydi. Yani yaşantımı sürdürebilmem için çalışmak zorundaydım.

Ve çalışıyordum, ancak aileme katkıda bulunacak bir çalışma değildi, daha çok kendimi geçindirecek kadar kazanıyordum. Ailem benim kol gücüne fazla ihtiyaç duyan bir aile değildi, ama çalışmadığım dönemler benim için minnetli bir yaşam biçimi oluyordu. Minnetli yaşama ve sadece yaşamak için boyun eğmeye hiç tahammülüm yoktu. İnsan olabilmenin özelliklerinde böyle bir yaşam söz konusu olamazdı. Ben bu açıdan sürekli proletarleşmeyi tercih ettim, yaşadığım çevrenin parçasıydım ve bu çevrede toplumsal yapı ayrılmaktaydı, ama henüz tam değildi. Ağır aşiret baskısının yaşadığı Suruç'ta yaşamak bir cehennem hayatıydı. Kendi kabuğunda yaşayan bir aile olmaması açısından, mensup olduğumuz aşiretin dinsel alandaki otoritesi, aşiretlerin üstümüzdeki baskısını azaltıyordu. Daha doğrusu muhatap alınacak bir güçte de değildi, bağlı olduğumuz aşiret. Yine de toplumsal yapıda hüküm süren kaos elbette bizi etkiliyordu. Kan davaları alabildiğine yoğundu, sürekli insanlar öldürülmekteydi. Adeta Suruç'un her köşesinde, hazinle sonuçlanmış yaşam, bir insanın buruk, acı ve dram dolu anıları vardı. Psikolojik yapı dayanılmaz durumdaydı. Güçsüzler çareyi yüzlerce yıllık yaşamıyla şekillendirdiği toprak ve diyarlarını terk etmekte görüyorlardı, ama bunları, gittiği yerlerde daha acımasız ve koyu bir sefalet bekliyordu. Toprağını, ailesini terketmeden önce başına geleceklere bilenenler de vardı, ama olsun yine de daha "özgür" bir köle yaşamı vardı dışarda. Ve gidiyorlardı. Çünkü zorlayıcı, kahreden etmenler vardı, ya bu çileyi çekecekler, ya da bu diyardan göçeceklerdi. Onlar göçmeyi tercih ettiler.

Gittiler gidebildikleri yere kadar. Çünkü deneyimleri vardı. Onlar masallarda bile yeniliyorlardı, tükenmişti direnme ruhu, kendilerine sahip çıkabilecek bir gücün olabileceğine inanıyorlardı. Binlerce yıllık tarihin acılarını, istilacı güçlerin çizmeleri altında nasıl ezildiklerini görmüş, yaşamışlardı son ana kadar. Onun için gidiyorlardı. Kalkanlar ise sıralanmış bekliyorlar, ne zaman koşullar uygun düşecek diye iç geçiriyorlardı gidenler için. Sanki esir kampından yasal yollarla ayrılıyorlar, giden kurtulduğu için, kalkanlar da gidenlerin kurtuluşu için seviniyorlardı. İşte inceliklerine inmeye gerek bile olmayan böyle bir toplumsal yapıdan hayat şekilleniyordu. Ömrüm boyunca çalışmalarım çiraklıkla geçmiş, okulu, ortaokulda bırakıp, fotoğrafçı dükkânında çiraklık yapmış ve daha sonra bu stüdyoyu yalnız başıma çalıştırmış, ama sonuçta hiçbirşey elde edeme-

miş olarak proletarleşme kapıyı çalmıştı. Benim açımdan devrimci düşüncelerin kitleye yayıldığı böyle bir dönemde, koşullar tam bir uygunluk arzettiği. Kürdistan'ın tarihsel olarak geldiği nokta benim bu yapı içindeki yerim ve gerçek anlamıyla kurtarıcılık rolünü oynayan hareketin belirmesi tarihsel olarak dört dörtlük bir uyumluluk arzettiği. Hareketle çok ilkel ve dargörülülük içerisinde ilişkiye geçmem, Kürdistan toplumsal yapısıyla zıtlık arzeden bir durum değildi. Herne kadar ideolojik mücadele aşaması olsa da, devrimci hareketlerin istemlerine yabancı değildim. Ve kurtuluşun devrimci saflarda mücadeleyle mümkün olacağına inanıyordum. Ve bu inanç beni Hareketimizin o dönemdeki sempatisini yapmıştı. Bundan sonra devrimci çalışmalarım daha çok ilk başlarda fazla evden ayrılmadan katılmak şeklindeydi. Çünkü evden ayrılmam için ne yeterli bilince sahiptim, ne de henüz tanıştığım hareketin böyle bir istemi vardı. Hem çalışıp maddi yardım yapıyordum Harekete, hem de oturdugum her yeri ve her merhabayı Hareketimizin propagandasına kullanıyordum.

Elbette Harekete yoğun eleştiriler yöneltilmişti. Bağımsızlıkçı düşünce bir iş yapamaz ve bu bir bölücülüktür, gibi saldırılarda bulunuluyordu. Oysa Kürdistan'da gelişmenin başka yolu ve yöntem var mıydı? Benim açımdan bağımsızlığı hedeflemeyen bir mücadele Kürdistan'da varlık gösteremezdi. Hareketimiz doğmadan önce Kürdistan (ismi anılmaksızın, ya da özü boşaltılarak) adına yola çıkanlar, reformist ve otonomiçi istemler ile sürmüşler, bu da daha çok elit bir grubun çıkarlarını yansıtmaktan öteye gidememişti. Ve örgütsel faaliyetleri tamamen devlet yasalarının mücadele ettiği kadardı. Sınıf karakterini küçük-burjuvaziden alan böyle bir oluşumun daha fazlasını yapması beklenemezdi. Çünkü şekillendiği ekonomik yapı yabancıydı ve o daha çok bu yabancılığın etkisini benliğinde hissetmek zorundaydı. Bu açıdan o, düşünsel olarak da, istemesi bile bir bağımsızlığın içindeydi. Böyle bir bağımsızlık ona, doğrudan Kürdistan küçük-burjuvazisi adına bile hareket etme cesaretini veremiyordu. En yaygın sınıf olması açısından, öncelikle bu sınıfın durumu böyleydi. Feodal kompradorların durumu ise, Kürt halkı açısından daha da vahimdi, bunlar tamamen teslimiyet ve ihanetin koruyuculuğu altında Kürdistan'da varlık gösterebiliyorlardı. Bunların Kürdistan adına yapacakları hiçbir şey yoktu, tamamen geçmiş tarihlerine uygun davranmış ve Kürdistan'da Türk burjuvazisinin en keskin savunucuları durumuna düşmüşlerdi. Eskiden otonomi için verdikleri savaş, sınıf çıkarlarına hizmet ediyordu. Bugün yaptıkları yine sınıf çıkarları için Türk burjuvazisi ile bütünleşip, daha önce yanına aldığı Kürt halkını, şimdi karşısına alarak mücadeleye etmekte. Yani bu sınıf Kürdistan halkının acılarını dile getirmekten çok uzak olduğu gibi, Kürt halkının bağrında bir yara ve kurtuluşu önünde bir engeldi.

Geriye bir tek temel sınıf kalıyordu: proletarya. Bu sınıf çok büyük bir karmaşayı arz ediyordu. Çünkü Türk işbirlikçi tekelci kapitalizmi Kürdistan'ın en ücra köşelerine yayılmış, ekonomik olarak yetişemediği yerlere düşünsel alanda yetişmiş ve henüz dünyayı tanımının bile olanaklarını bulamadan Türk kapitalizminin tahripkar yapısıyla karşılaşan bir toplumsal yapı içinde doğmuştu. Çağın bütün gerici özelliklerini bünyesinde taşıyan Türk kapitalizmi, çok yönlü bir planlamayla gelişmişti. Yani toplumsal yapıdaki örgütlenme en küçük birimlerine kadar parçalanmıştı. Bu da proletaryanın

örgütlenmesi açısından sonderece olumsuzluk arzettiği. Bu yapıya karşılık toplumda hüküm süren açık, sefalet proletaryanın örgütsüzlüğüyle birleşince çok daha acı bir sonuç çıkıyordu. Köylülükteki yokluk, yoksulluk had safhaya ulaşmıştı. Kırdıya yaşam hakkı tükenenler şehire göç etmişlerdi. Şehirde umduğunu bulamayanlar köyle ilişkisini kesiyorlardı. Bunlardan bir kısmı şehirde proletarleşme şansına kavuşuyordu, bir kısmı köyle-şehir arasında mekik dokuyor, bir kısmı da daha uzak diyarlara göçüyorlardı. Böylece köylülüğün ve proletaryanın bünyesinde birçok katman oluşmaktaydı. Toplumsal yapı o kadar karmaşıklaşmıştı ki, sınıfsal ayrışmanın hızlandığı bu dönemde onbinlerce insan hergün sınıf değiştiriyordu. Bu ise hem ekonomide, hem de siyasette, sosyal ve kültürel yapıda büyük bir karmaşayı, olumsuzluğu ifade etmekteydi. Bu yapıda çıldıranlar, ajanlaşmalar, faşistleşen, kaçan, intihar eden vs. durumlar tamatımına toplumsal yapının ne hallerde olduğunu, açık-seçik orta yere sermekteydi. Evet bu kadar ağır bir toplumsal yapının yaşandığı Kürdistan'da kurtuluşun yolu ne olabilirdi? Ve işçi partisinin cevaplamak zorunda olduğu soru buydu. Azgın bir sömürgeciliğin baskısı altında yaşamakta olan proletaryanın kurtuluşu için ilk hedef olarak görmek zorunda olduğuydu. Türk askerinin kanlı çizmeleri. Evet sadece ve sadece bu açık ve yalın gerçeği görmekti. Hareketimiz, işçi partisinin görmek zorunda olduğu bu yalın gerçeği görmüş ve su yüzüne çıkartmış, bu doğrultuda Türk burjuvazisinin Kürdistan'daki dayanaklarını ortaya sermişti. Ve bu şekliyle köşe bucakta gizli ve sı obalilecek birşey kalmamıştı, Kürdistan'ın sömürge statüsünde olduğuna dair. İşte ne olduysa, bundan sonra oldu. Türk askerinin Kürdistan'daki varlığı baş düşmanımız dediğimiz anda her telden saldırılara uğramıştık, bu düşünceye bnyk altından gülen soysuzlarımız bize Apocu ismini takarak, yoğun saldırılara başladılar, acizlikleri ve gelişme karşısında duydukları korkuyu gizleyemiyorlardı. Ama Kürdistan'ın tarihsel ve toplumsal gerçeğine uygunluk içinde doğduğunu, biricik kurtuluş yolunun bu olduğunu Hareketimizin aydın-gençlik içindeki gelişimi ispatlamaktaydı. Böyle ideolojik bir gelişim içinde olan Hareketimiz, daha bu aşamada düşmanın birçok komplosuyla karşılaşmış, gerici zorun saldırısına uğramıştı. Bu yönlü ilk saldırılar, 1977'de bu Hareketin seçkin militanlarından HAKİ KARE'ın şehit düşmesiyle sonuçlanmıştı. Tamamen savaş kuralları dışında kaha pece tertiplenmiş bir komponun sonucunda gerçekleştirilen bu karşı-devrimci eylem, Hareketimiz ve Kürdistan halkı açısından büyük bir anlam taşımaktaydı. Hareketimiz açısından gerici devlet zorunun artık kapağa dayandığı, buna devrimci zorla karşılık verilmezse gelişmenin olanaklı olmadığını göstermekteydi. Halkımız açısından, kurtuluşun silahla gerçekleştirilmesinin bir zorunluluk olduğunu ifade etmekteydi. Tarihin böyle çetin koşulları biraraya getirdiği bir durumda benim Hareketle tanışmam söz konusu olmuştu. Henüz askerlikten yeni gelmişim, ama askerdeyken, Marksizmin genel hatlarıyla tanışmış, birçok devrimci düşünce taşıyan insanlarla genel toplumsal yapı hakkında tartışmalarda bulunmuş ve bir-iki klasik okumuşum. Bu açıdan karşılaştığım devrimci gençlikle kaynaşmam zor olmamış, aksine hareketli bir ortamın yaşandığı bu dönemde mücadeleye o günün gereklerini içeren çalışmalarla daha aktif katılmışım. Bu çalışmalar daha çok Hareketin eğitim çalışmalarına katılmak, çevremi Hareketle tanıştırmak, propaganda yapmak, maddi yardımlarda bulunmak gibiydi. Ama daha çok Hareketle ilişki geliştirdiğim kişiler en çok pratik işlerle uğraşan ve sürekli sıcak koşullarda iş yapanlar olduğundan, teorik geriliğimin mücadeleye boyunca sürmesinin maddi temeli olmuştu

bu günler. Benim açımdan mesele gayet açıktı. Sömürü açık ve buna karşı mücade edilmesi gerektiği ortadaydı. Genç bir teorik çalışmanın sonucunda elde ettiğim düşünceler değildi. Sadece pratik yaşamdan çıkardığım sonuçlardı. Ve mücadele hızla gelişimini sürdürmekteydi. Hareketin bu kadar erken gelişme göstermesi tamamen toplumsal yapının ve Kürt halkının istemlerini dile getiriyordu. Tarihsel gerçeklik her açıdan bütünleşmişti, bunu durdurmak olanaksızdı. Devrimci çekirdeğin azım, kararlılık ve fedakarlığı kitle üstünde büyük güven yaratıyordu. Peşpeşe düşen şehitler, halkın acı, keder dolu bağrında kurtuluşun filizlerini açıyor, bu uğurda dökülen kanlar, kurtuluşun güvencesi olarak zihinlerde beliryordu. Mücadele geliştikçe halkta ve devrimcilerde büyük bir güven yaratıyordu. Ben de bu arada yoğun bir mücadeleye içindeydim, eski çalışmalarımı iki katına çıkarmış, oradan oraya koşuyordum, kurtuluş günlerini yaklaşıtırmak, bu acılara bir son vermek istiyordum. Faşistlerin çabalarını, örgütlen-

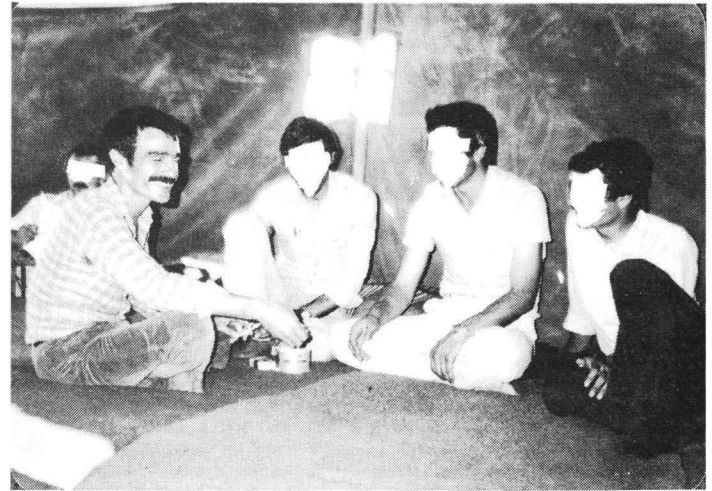
Ethem Akcan, Kemal Pir Eğitim Devresinde, eğitimde yer alan diğer arkadaşlarıyla birlikte.

melerini engellemek amacıyla eylemlere katılıyordum. Bir eyleme bizzat katılarak bir faşist ilköğretim müdürünün evinin taranması sonucu Suruç'u terketmesini sağlamışım. (eylem anında görevim, eylemcileri silahla korumaktı). HALİL ÇAVGUN'u şehit eden polislin öldürülmesinde eylemcileri barındırmak, silah temin etmek, aralarındaki ilişkiyi sağlamak gibi görevleri üstlenmişim. Birçok kereler faşist örgütlenmeyi gerçekleştir-meye çalışanların faaliyetlerini engellemek için gece-gündüz silahla eylem anını bekliyordum. (Bunların içinde azılı faşist polisler de vardı.) Böylece kızgın bir mücadeleye alıp gidiyordum. Ve devrimci mücadelenin yürütülmesinde bazı zorluklar da kendini göstermeye başlamıştı. Bir anlamda sınıflaşma çıldırsa kendisini devrimci hareket içinde göstermekteydi. Yerin görkemli önderleri bir bir köşeyi dönmeye, ihanet etmeye başlamıştı. Çünkü mücadele her yönüyle kızışmış ve ölümün kol gezdiği bir dönemde genişleyen kitle ilişkileri de düzgün, istikrarlı ve kararlı bir devrimcilik istemesiyle birleşince, devrimciliğin gereklerini yerine getirmek de bir o kadar zorlaşmıştı. Bu işi sonuna kadar götürmeyi bilinçaltlarına yerleştirmeyenler, işte tam da bu kritik dönemde dökülmüşlerdi. Bu durum ise, devrimci harekete sahip çıkanlar için birçok yönlü zorluklar getiriyordu. Böyle kritik bir anda düzenli, disiplinli, bağlı ve fedakar olma zorunluluğunu kavramıştım. Teorik olarak bu düşünceleri mahkum etmiyordumsa da, pratik faaliyetlerle arkadaşlar arasındaki ilişkiyletim ve Harekete olan inanç ve bağlılıkla karşı karşıya bulduğumuz olumsuzlukla mücadeleyi başarıyor ve etkili de oluyordum. Bu çabalarının Suruç devrimci hareketi içinde etkisi olmuştur, yapının devrimci rotada ilerlemesine katkıda bulunmuştur. Sonradan ihanet eden şatafatlı önderler, daha çok

bunu bilinçsiz, kölece bir boyun eğiş olarak yorumluyorlardı. Oysa bu bağlılık tamamen içinde bulunduğum koşulların bir dürtüsü ve devrime olan inancından gelmekteydi. Suçlamalar da doğaldı. Modern sınıf savaşımı veriliyordu, devrimci hareket katılmakla yanlışlık yapanların elbette bazı gerekçeleri olacaktı. Oysa bunlar için gerçek devrimci hareketten, ayrılmak kurtuluş değildi, sonraki pratikler bunu ispatlamıştır. Ama bunların olması mevcut koşullarda kaçınılmazdı. Çünkü toplumda yaşamın bütün kapıları kapanmıştı, fakat bazıları hala da bunu geldikleri sınıfın özelliklerinden dolayı görememekteydiler. Bu ayrışma olmalıydı, çünkü devrimin emin ellerde yürütülmesi açısından bir zorunluluktu; amansız bir süreçti; gizli gizli, parça parça yürütülen bu mücadele yankısını kitle içinde de buluyordu. Henüz inamaya başladığı kurtuluşun nüveleri arasında bunların çıkması beyinleri zedeleyordu, boynu bükük kılıyordu kitleyi. Bu durumlar bazı çevrelerde panik yaratırken, bazı gerici ve bilinçsiz kitle içerisinde

juva reformistleri de aralarında birleşiyor, askeri paktlar oluşturarak Hareketimize saldırıyorlardı. Bu saldırılar birçok seçkin devrimcinin yanı başında yurtsever köylülerin ve sempatiyanların kanlarının dökülmesiyle sonuçlanmıştı. Bu arada devlet de payına düşen ölçüde saldırmış, katletmişti. Ama herşeye rağmen devrimci hareket, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi yükselmekteydi. Devletin sivil kurum ve iktidarları iş yapamaz durumdaydı. Devrimin yükseldiği bu dönem, devlet otoritesini işlemez hale getirmişti. Kitle içinde bütün sorunlar devrimciler tarafından çözümlenmekteydi. Hareketimiz en yüksek aşamasına doğru gidiyordu. Toplumun her kesiti ile ilişki geliştirilmiş, birçok insan devrimci faaliyete çekilmişti, gelişmesine büyük bir gelişme sağlanmıştı, ama derinlik, yani bu geniş kitle bağı örgütüne henüz kavuşturulmamıştı. Devrimci kadrolar her işe koşandı, her işe karışandı. Toplumun çeşitli kesimlerini harekete katılanlar sıkı bir denetimden geçmemişti, ve birçok yetki ileride ne olacağı belli olmayan usurların elinde birleşmişti. Sorunlar çoktu, ama bunlara cevap verecek bir örgütlenme henüz oluşamamıştı. Yayın faaliyetleri sınırlıydı. Propagandaçılar profesyonel, örgütçüler ise yeterli derecede tekniğe sahip değillerdi. Bu da birçok olumsuzluğu bünyesinde taşımaktaydı, bu yapının örgütlenmesinde bir zorunluluktu.

Partinin kuruluşunun ardından, bu kadar büyük bir gelişme örgütlenmezse, büyük tehlikelerin kapağa dayanacağı açıktı. (Ama şunu söylemek istiyordum: mevcut illik ve yetersizlik o mücadele döneminin doğasındaydı. Daha gelişkin yapının bu dönemde mevcut olması olanaksızdı. Çünkü mücadele hayatla birlikte şekilleniyordu ve insanlarımız mücadeleyi de, hayatı da yeni tanı-maktaydı. Elbette bazı deneyimler olacaktı, ve deneyimlerin ne tür felaket ve acılara bünyesinde taşıdığı da bellirdi.) Bu durum önceden Hareketimiz tarafından görülmesine rağmen ne koşullar, ne de kadrolar, bu dönemde, böyle bir yapının yaratılmasına elverişliyordu. Yine de Hareketimiz böyle bir yapıyı yaratmaya çalışmıştı. İşte böylesine zorlu günlerin yaşandığı bir dönemde kitlelerin örgütlen-dirmesiyle uğraşırken, devlet de durumu farketmiş, tam da böyle bir dönemde sıkıyönetim ilan ederek, Hareketi faaliyet gösterdiği alanlarda ezmeye çalışmıştı. Bu yeni bir döneme geçişin arifesiydi. Böyle bir dönemden geçerken, ben yaralı olarak evde tedavi görüyordum. Daha sıkıyönetimin ilan edilmediği günlerde, devrimci gençliğin (ortaokul ve lise öğrencileri) Suruç'a gelen birkaç faşiste saldırıları olmuştu ve bu saldırıyı polis

PKK 2. Kongresi günlerinde.

haline geliyordu. Hareketimiz geliştikçe Kürdistan'da varlık gösteren siyasal oluşumlar sıkışıyorlar ve Harekete saldırıyorlardı. Birçok fedakar devrimci sosyal-sövenizmin saldırılarını sonucu hayatlarını kaybetmişler. Kürt küçük-bur-

haber almış, ve bir karşı saldırı başlatmıştı. Kendiliğinden gelişen bu olayda, azgın bir faşist olan bir polis, çocukların üstüne ateş açarak provakasyon eylemi gerçekleştirmişti. Bu saldırıda bir öğrenci

kolundan yara alarak kurtulmuştu. Öteden beri faşist eylemler yürüten bu polisin ortadan kaldırılmasına dair ortaklaşa bir karar almıştık. Bunu gerçekleştirmek için birçok geceler pusular kurulmuş, ama düşürememiştik. O açıdan gündüz yapmaya karar verdik. Ancak başka bölgeden eylem için arkadaş getirmeye gitmiştik. Yoldan gelirken tabancayla nişan atmak istediğimizde, ilk atıcının çok erken davranmasından dolayı kaza olmuş ve ben ayağımdan yaralanmıştım. Bundan sonraki gelişmelere sıkıyönetimin gelişine kadar yaralı olmamdan dolayı katılamamıştım. Zorlu bir dönemde, yeni gelişen toplumsal yapıdaki bütün katmanlar altüst olmuştu. Devrimin geliştiği yıllar, emekçi yığınlar için özgürlük yılları olmuştu. İnsanlar açın serpilmiş, çevre değişik bir görünüme girmişti. Mücadelenin en çok geliştiği yörelerde insanlar ve doğa sanki yeni tanışıyorlardı. İnsan olmanın cüzi de olsa onurlu günleri yaşamıştı. Hiçbir zaman inanılmayan özgürlük kendisini hissettirmiş, asgari anlamda halkın kendisini yönetmesi yaşamıştı, ve bir bütün olarak yöre halkımız özgürlüğü tatmışlardı. Ne varki bunlar kolayca elde edilen şeyler olmamıştı. Çok çetin bir mücadelenin yürütülmesiyle gerçekleşmişti. Devrim şehitlerinin kanı hala yerde tazeydi ve hiçbir aile yoktu ki devrimden şu veya bu oranda etkilenmemiş olsun. Onbinlerce işgücü harcanmış, soylu kahramanlıklar ve fedakarlıklar sonucu elde edilmişti. Bu özgürlük kırntısı, çokça can almış, cezaevleri, polis karakolları birer işkence yuvasına dönmüş, meçhul ve tenha yerlerde çokça yiğit devrimcinin katledilmesiyle elde edilmişti. Bu özlenen yıllar, umutsuzluğun yabancı ellere geçtiği aileleri yuvalarına döndürmüş, umutlu bir geleceğin inancını uyandırmıştı. Böylece sıkıyönetim bir dönemi kapatmış, yeni bir dönemi başlatmıştı. Örgütsel krizin en ağır dönemini yaşamakta olan Hareketimiz, bu dönemi nasıl kapatacağı. Düşman bütün güçleriyle genelde devrimci hareketlere yönelirken, özele de bu yönelim Hareketimizde ağırlıklı olarak somutlaşmaktaydı. Bu örgütsüz

alanı, Kürdistan'ın dünyaya açılan penceresi olarak değerlendirdiği Filistin sahasını seçmişti. Sonraki gelişmeler bu tesbitin en doğru, gerçekçi ve tek seçenek olduğunu göstermiştir. İşte böyle kritik bir dönemde ben henüz yeni iyileşmişim. (Ayağımın kurşun yarısından.) Yine yerdeki devrimci görevlerimi sürdürmeye çalışıyordum ki, Hareketten yurtdışına çıkmam için emir almıştım. Bu beni çok sevindirmişti, hemen işe koyuldum ve yurtdışına çıktım. (Kürdistan'ın Suriye parçası olan burası, arada sömürgeci hudut sınırları olduğundan bizim için yurtdışı sayılmaktaydı) ve Partinin talimatları doğrultusunda ilişki geliştirmeye başladım, gerek Hareketin gücünün buralara taşması olması, gerekse ailemizin büyük bir bölümünün burada bulunması ilişki kurup geliştirmede belirleyici bir rol oynamıştı. Gerekli ilişkiyi sağladıktan sonra, hemen geri döndüm. İhtiyaç üzerine bazı silah ve cephane temini için birkaç defa gidip geldim. Böylece hudut çalışmaları hakkında önbilgiye sahip oldum. Bu ara yine Parti tarafından çağırıldım. İşte bu çağrılışında hayatımın en anlamlı göreviyle, hatta Hareketimizin birçok militanının eline geçmeyecek kadar onurlu bir görevle karşı karşıyaydım. Başkanımız, PKK Genel Sekreteri'nin yurtdışına çıkarılması eylemini gerçekleştirecektim. (O büyük heyecan ve korku karışımı, görevin ağırlığı ve sevinci gerçekten dilimi tutmuştu.) Bu görevi başlarıyla gerçekleştirdim. Başkanın yurtdışına çıkması ve benim sürekli onunla ilişki oluşturmam birçok ilişkiyi bende somutlaştırmıştı. Böylece benim çalışmalarım da hızlanmıştı. Üç milyon TL.ni aşkın değerde silah ve cephanenin yurtdışında alımı ve ülkeye sokulmasını, bu arada Hareketimizin yurtdışına çıkan militanlarından 50-60 kişinin huduttan geçirilmesi, hudutta barındırılmasıyla bizzat uğraştım. Beyrut'tan-Urfa'ya kadar, Hareketin merkezleriyle ilişkiyi sağlıyordum. Çok sıcak ve mutlu günler yaşamaktaydım. Başkanla birlikte çok sıcak günler yaşadık. Çevremiz değişik, insanlar ve ilişkiler yeniydi. Ülkeden sü-

Bir gezi esnasında.

laşınca birçok hareket de, toparlanmayı yurtdışında daha uygun gördü. Ancak yurtdışına çıkışlar da ideolojik şekillenmeye göre yürütüldü. İlk başlarda Avrupa'nın çeşitli yerlerinde kümelenen Kürt ve Türk solu buralarda reformist ve pasifist bir konuma düştüler. Ortadoğu'da kalan bazı Kürt sol hareketleri ise, daha önceki bazı Kürt örgütlere bağımlılık temelinde kalıyorlardı. Hareketimiz açısından durum son derece elverişliydi. Filistinli güçlerle geliştirilen ilişkiler, tamamen kendi öz gücümüze dayanan ilişkilerdi. Bu açıdan bizim için, askeri-faşist darbenin saldırsı amaçsız kalmak zorundaydı. Bu saldırının boşa çıkartılması, Hareketimizin böyle bir darbeyi daha önceden görmüş olmasından ve gerekli hazırlığı yapmış olmasından doğmaktaydı. Hareketimizi bitirmeyi amaçlayan bu saldırıya, PKK, I. Konferansını 1981'de gerçekleştirecek, cevabını vermişti. Hareketimizin bu en yetkili toplantısının gerçekleştirilmesinde birçok dünya, bölge, Kürdistan meseleleri tartışılmış, geçmiş mücadele pratiğimiz irdelenmiş, içinde bulunduğumuz koşullarda mücadelenin yeni gelişimine uygun taktik ve ittifaklar konusu bilince çıkartılıp, bir bütün olarak yeni döneme ilişkin mücadele hattı ve görevleri belirlenip, karar altına alınarak sonuçlandırılmıştır. Bu görüş değerlendirme ve kararlar en sistemli bir şekilde MK'nce Konferansa sunulan Politik Rapor'da dile getirilerek dost güç ve hareketlere iletilmiştir. Konferanstan sonraki bir yıllık çalışmalar, geçmişe nazaran daha aktif ve sistemli olarak gerçekleştirilmiştir. Kendisini bir zorunluluk olarak dayatan yayım faaliyetindeki eksiklik Serxwebün gazetesi çıkartılarak giderilmiş, günün en acil sorunu olan ve içinde bir ton olumsuzluğu taşıyan devrimci güçlerin birliğiyle uğraşılıp, bu alanda Hareketimizin temel taşı teşkil ettiği Anti-Faşist Direniş Cephesinin oluşumu gerçekleştirilmiş, yüzlerce arkadaşın siyasi ve askeri eğitimi için olanak açılmış ve belli sonuçlar alınmış, ülkeye yerleşim için gerekli ilişkiler sağlanıp bir grup arkadaşın ihtiyaç duyulan yerlere yerleştirilmesi sağlanılmış, Avrupa'da Hareket canlandırılarak Kürdistan halkının mücadelesi buradaki kamuoyuna tanıtılmış, Ortadoğu'daki halkların ittifakını temel alan birçok ilişki geliştirerek başarılı çalışmalar yapmıştır. ...

Partimizin kadro anlayışı, devrimi gerçekleştirmek isteyen bir proletarya partisinin kadro anlayışıdır. Ben kendim de böyle bir politikadan incinmeye rağmen, diyorum ki bizim parti kadrosu anlayışı bir mükemmeliyet arz etmektedir ve ben bunu havadan konuşuyorum. Bütün inceliklerine göz geçirdikten sonra bu sonuca varıyorum. (Ve iddia ediyorum ki Partimizin kadro anlayışını kavrayan merkez de dahil sayılı insanlar arasındayım.) Ülkemiz acı bir karmaşıklıkta yaşamakta ve Partiyeye gelen insanlar da böyle bir acıyı üzerlerinde taşımaktadır. Dört toplumsal yapının en ağır ve bunaltıcı etkisinde yaşamlarını sürdürmekte olan insanlarımız adeta kişiliklerin karmaşasını üzerlerinde yaşatmaktadır. Öyle ki, hangi insanın nerde ve ne zaman hangi göreve sarılacakları veya haince köşeyi dönecekleri belli olmaktadır. Hayır bir tane değil, binlerce zaaf taşıyan insanlarımızı idare etmek, onları görevlendirmek kolay bir iş değil-

dir. Binlerce yıllık tarihsel şekillenmesi egemen güçlerin kanlı vahşeti altında gerçekleşen ve böyle tarihsel bir gelişim süreci içinde yaşamayı minnet duygusu olarak kabul eden insanlarımız, gerçek anlamda insani hislerini kaybetmişlerdir. Partimiz böylesi bir yapıda şekillenmeye ve mücadeleyi yürütmeye çalışmaktadır. Diyebilirim ki Kürdistan zaafının diyarıdır. Bu da anlaşılır bir şeydir. Egemen güçler ülkemizi işgal ettiklerinde halkımızın yüce bir halk olduğunu söylemeyecekler ve onu yüceltmeyeceklerdir. Elbette onların milli gururlarını rencide etmek için ellerinden gelen herşeyi yapacaklardır.

Bu nedenle Parti, insanlarımızın benliğinde bir kırıntıyı andıran milli duygularını yüceltmeli, ama bağrında taşıdığı özelliklerden dolayı hemen sarhoş olup, bir hokkabaz kesilirse de ona dur demelidir. Eğer o kendini tanımyorsa, elbette Parti onu kendisine tanıtmalıdır. Dört dörtlük değil, bugün yarımılık birini bulmak büyük bir meseledir.

Bu halkın bağrından çıkan insan ve kadro tipi eğer gerçekten kurtuluş hizmet etmek istiyorsa, proleter partinin, PKK'nin en katı disiplinine boyun eğmeli, sade kişiliği temel alan, ne kendini haksız yere geçen, ne de burjuvazinin oyununa gelerek kendini olduğundan daha küçülten bir anlayış düşmeden, sürekli Partinin gelişimine ayak uyduran, onu izleyen ve yeri geldiğinde saniyenin milyonda biri kadar düşüncesiz ve tereddüt etmeksizin canını feda edebilen tip olmalıdır. Tek ama, tek kurtuluş yolu budur bence.

Bugün horturdan soysuzluğa peşkeş çeken, toplumsal kaos içinden sınırlıp onu gören ve değiştirmek isteyen, sonuçlarının varlığı boyunca nasibini bizzat yaşayarak alamayacağını bilen ve sadece bu inançla hareket eden düşmanın bütün iğrençliğine, komplosuna göğüs geren, kitlenin vurdum duymazlığından dolayı kararsızlığa yabancı olan, mücadelenin sonuçlarında kendinden başka insanların mutluluğunu gören, yeri ve zamanı geldiğinde, fiziksel yaşamını böyle soylu bir davaya katık etmede en ufak tereddüt göstermeyen, bunu pratik yaşantılarında kanıtlayan soylu kişilerin, şehitlerimizdir. Şuna o kadar inanıyorum ki, bizleri bugün ayakta tutan, mücadeleye sevkeden, yol gösteren onların paha biçilmez anlardır. Ve bunun içindir ki, tarih boyunca dilden dile, nesilden nesile anılan anlatılacaklardır ve halkın tek kutsal varlığı olarak benliklerde yer etme hakkı onlarındır. Onlar masallarda, hikaye ve efsanelerde sürekli yenilen olarak gösterilen halkın yenilmez kahramanlarıdır. Onlar Kürdistan halkının yerden yere vurulan tarihinin yeniden doğuşunun ebesidirler. Şehitlerimizin mücadelemizin içindeki yeri ve rolü budur. Diğer yandan düşmanın zalimlikleri altında darbeler alan, kendisine sahip çıkılmadığı en koyu bir vahşet altında tutulan ve hala böyle bir yapıda tutulmak istenen bir halkın özgürlük mücadelesine sırt çevirmek, ona kayıtsız kalmak, en barbarca uygulamalara iştirak etmekle eş anlamlıdır.

Yoldaşlara önerim; bunden sonraki mücadelemizi halkın içinde, onun acılarını bizzat paylaşılarak sürdürmek için bana görev verilmesi ve olanak yaratmalarıdır.

Ethem Akcan, Kürdistan'da bir grup arkadaşıyla faaliyet yürütürken...

yayıyla Hareket seçkin kadrolarını düşmana yem olsun diye bırakamazdı, mutlaka bir çıkış yapması gerekiyordu. Yurtdışına çıkışta ilk akla gelen Kürdistan'ın diğer parçalarıydı, ama ne yazık ki kurtarılmış bölgelere sahip olsalar da Kürdistan'ın özellikle Güney parçasında koyu bir aşiret örgütlenmesinin varlığı yaşamaktaydı. Üstelik varolan güçler yıllardır birbirleriyle bir çelişki ve çatışma içinde idiler, diğer yandan gerici ve birçok olumsuzlukla dünya kamuoyunda tecrit durumunu yaşıyorlardı. Hareketin buralara gitmesi demek, yeni bir olumsuzlukla örgütler arası çelişki, çatışma ve komplolarıyla karşılaşmak olacaktı. Avrupa'ya taşınmak hem birçok zorluğu taşımakta, hem de sıcak mücadeleden kopuşu ve buna bağlı olarak ülke gerçeklerinden uzaklığı getirecekti. Öyle bir şey olmalıydı ki, hem Hareketimiz korunmalı, örgütlenmeli, hem de sıcak mücadeleyle içiçe olunmalıydı. Ve Hareketimiz en uygun

rekl arkadaşların gelmesi birçok iş çıkarıyordu. Çok coşkulu günlerdi. Çalışmalar ürünlerini vermişti. Birçok arkadaş Türk sömürgecilerinin katliamından veya tutuklanmasından kurtulmuş, Lübnan sahasına kavuşmuştu. Burada Parti okulları açılmış, askeri eğitimler yapılmaktaydı. Hareket Ortadoğu'da birçok devrimci ilericilik hareketi ilişki kurmuş ve Kürdistan'daki mücadelemizi dış kamuoyuna maletmişti. Dışarıdaki başarılı çabalar Harekete büyük politik güç sağlamıştı. Hareketin bu kadar başarılı çalışmaları Kürdistan'daki canlılığı kırmaması, biraz daha derli-toplu bir çalışmaya olanak sağlamıştı. Düşman bu faaliyetleri durduramadığı görünce, baskının daha da yoğunlaştırılmasını ve devrimci hareketleri tamamen ortadan kaldırmayı amaçlayan askeri-faşist darbeyi gerçekleştirmişti. Dağınık ve örgütsüz yakalanan hareketler ağır darbeler aldılar. İçerde devrimci faaliyetlerin sürdürülmesi zor-

YAŞASIN ŞANLI DİYARBAKIR DİRENİŞİMİZ!

Baştarafı 1. sayfada

ABD emperyalizmine karşı kahramanca savaştan Vietnam halkının "yalnızlığı" karşısında duyduğu "acı"yı dile getirirken, "ilerici insanlığın Vietnam halkına destek olduğunu ilan etmesi", diye yazıyordu Che Guevara, "Roma arenalarında gladyatörleri alkışlayan plebleri andıran bir istihzaya benzemektedir. Sorun yalnızca kurbanlara başarı dilemek değil, zafere ya da ölüme omuz omuza yürümeğidir." Che'nin bu sözlerini kendi somut gerçekliğimiz, ya da daha yerinde bir deyişle, Diyarbakır zindanlarında tarihin tanıdığı en barbar bir devletin işkence, zulüm ve zorbalığına karşı, inanılmaz bir bilinç ve yürek peklığı ile insanlığı savunan savaş esirlerinin görkemli direnişleri karşısında çeşitli çevrelerin takındığı tutumla karşılaştığımızda, mevcut durumun "pleb tavrı"nın çok daha gerisinde olduğunu göreceğiz. Öylesine bir "pleb tavrı"dır ki bu, sorumlusu ilercisi insanlık da değil. Kavgaçı uzaktan bir seyirci edasıyla izleyenler, kendilerini sömürgeci-faşist diktatörlüğe karşı "gelecek olan" halkın mücadelesinin önderliği rolüne soyunmaya layık görüyorlar. Ve geleceğin halk kurtuluş mücadelesinin bu müstakbel önderleri, "kurbanlarla zafere ya da ölüme omuz omuza yürümek" bir yana, mücadelelerinde onlara başan bile dilememektedirler. Direniş ve direnişçilere küfrederek, onu alaya alarak ya da gerçek anlamından soyutlayarak, özünde bu güçler ne yazık ki -dolaylı da olsa- faşist işkence ve zulüme ortak olmaktadır. Bu durum karşısında Che'nin duyduğu "acı"dan yüz kat daha büyük bir "acı" ve öfke duymamız son derece doğaldır.

Sadece zindanlardaki direniş karşı değil, genel olarak Kürdistan'da PKK'nin temsil ettiği devrimci direniş çizgisine karşı Kürt burjuva ve küçük-burjuva reformist çevreleri ile sosyal-şöven siyasal oluşumların takındığı tavrı çok iyi bilinmektedir. Reformist küçük-burjuva milliyetçiliği, sömürgeci ve feodal-komprador düzenin temellerine dokunmadan, sömürgecikle uzlaşarak kendisine belli bir yer edebileceği inancındaydı. PKK, daha bir ideolojik grup olarak şekillendiği yıllardan itibaren, reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin işbirlikçi ve ulacı karakterini teşhir etti. Bu çizginin yeni bir çizgi değil, Kürt hakim sınıflarının tarihsel işbirlikçiliği ve ulacılık geleneğinin bir uzantısı, sömürgeci kapitalizm koşullarındaki bir devamı olduğunu gösterdi. Önderlik ettiği devrimci mücadelesiyle düşmanın ulusal imhacı karakterini gözler önüne sererek, onunla uzlaşma yoluyla hiçbir yere varılamayacağını ve hiçbir hakkın elde edilemeyeceğini ortaya koydu. Ülkemizi bağımsızlığa, halkımızı özgürlüğe götürmek olan tek doğru devrimci yolun ulusal direniş çizgisi olduğunu kanıtladı. En sıradan bir gözlemci bile bu gerçeği teslim ettiği halde, küçük-burjuva milliyetçiliği kendi işbirlikçi ve teslimiyetçi tutumunda ısrar etti. Yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında düşmanın açık karşı-devrimci zor yönetimini gündeme getirmesi ve sahte muhalefet ortamına bile son vermesi yönelmesi, uzlaşma umutları tükenen küçük-burjuva reformistlerini daha da saldırganlaştırdı. O, direniş gözden düşürmeye, direnişçileri ajanlıkla suçlamaya ve hatta şiddet yönetimini gündeme getiren, devrimcileri katletmeye kadar gitti.

Karşı-devrim, 12 Eylül faşist-askeri darbesi ile devlet yönetimini gasbederek, Kürdistan halkına ve

onun devrimci öncülerine karşı açık ve tek yanlı bir sömürgeci savaşı başlattıktan sonra da, küçük-burjuva reformistlerinin tutumunda olumlu yönde en küçük bir değişiklik olmadı. Onlar, kalıcı bir mülteciler savaşı sürdürmeye devam ettiler. Bu savaşımalarında o denli ileri gittiler ki, sömürgeci faşistlerin kör şiddetinin her türlü eza ve cefasına katlanarak insanlık değerlerini çiğnetmek için yaşamaları ortaya koyan devrimci savaş esirlerini "teröristler", "kandırılmış insanlar", "çocuk-çocuklar" olarak gösterme alçaklığına düştüler. Ama bu zavallılar, sömürgeci-faşist terörle başbaşa yürüyen, bu çirkin çabalarında bir sonuca ulaşamayınca ve herşeye rağmen varlığını sürdüren devrimci direniş bugünkü boyutlarına ulaşınca, mal bulmuş mağribi gibi direniş mücadelesine sahip çıkmaya başladılar. Gerçekten de küçük-burjuva reformistlerinin direniş sahipliği ne kadar doğru? Bugün eğer cezaevlerinde bu çevrelerden tek tek unsurlar biçiminde direnişçilerin saflarına geçeceklerse, bu küçük-burjuva eğilimlerin direnişçiliğinin kanıtı sayılabilir mi? Bütün bu sorulara doğru yanıtlar verildiği zaman, gerek zindanlarda ve gerekse dışarda sergilediği yüzyıktarıca pratiği ile reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin direniş sahipliği ne kadar doğru? Kürt burjuva reformistleri gibi PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı başından beri düşmanca bir tutum takındı. Kürdistan diye bir gerçekliği özünde tanımadı ve ülkemizde bağımsız ve özgür iradeyle bir politik gelişimin yaratılmasına yönelmeye, sömürgeçiliği ve yerli işbirlikçilerine karşı bir ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştirilmesine karşı çıktı. Dolayısıyla bu genel tavrını, olduğu gibi zindanlardaki direnişler karşısındaki tutumuna da yansıttı.

Yeni sosyal-şövenizm? Onun tutumu küçük-burjuva reformistlerinden farklı mıydı? Kesinlikle hayır. Türkiye sosyalist ve demokratik hareketine damgasını vuran bu "burjuva çabını", tıpkı küçük-burjuva reformistleri gibi PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı başından beri düşmanca bir tutum takındı. Kürdistan diye bir gerçekliği özünde tanımadı ve ülkemizde bağımsız ve özgür iradeyle bir politik gelişimin yaratılmasına yönelmeye, sömürgeçiliği ve yerli işbirlikçilerine karşı bir ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştirilmesine karşı çıktı. Dolayısıyla bu genel tavrını, olduğu gibi zindanlardaki direnişler karşısındaki tutumuna da yansıttı.

Direniş eylemine öteki Türkiyeli "sol" çevrelerden de değişik tepkiler geldi. En önde demokrat seçkin Türkiyeli bazı siyasal çevreler, cezaevi direniş karşısında duydukları hoşnutsuzluğu yurtseverlik, demokratik ve hatta insanlıkla bile bağdaşmayacak bir biçimde dile getirdiler. Kendi yayın organlarında yer verdikleri ne idüğü belirsiz sözümüne yazar takımının kaleminden çıkan en pespaye yazılarla direniş eylemine ve direnişçilere küftrettiler. Direniş şehitlerini ve onların en zor koşullarda bile sarsılmayan devrimci kararlılıklarına sahip çıkanları, meclis kürsüsünde "yaşasın ölüm" diye haykırarak İspanyol faşistlerine benzettiler. İster Kür-

distanlı ister Türkiyeli olsun, direniş çizgisinde yürüyen siyasal güçleri "ölüm ideolojisi" üretmekle, yaşamın anlamını "kahramanca bir ölüm"e indirgemekle, doğmakla ölmek arasındaki zamanı anlamsız bir boşluk olarak gören "robotlar" yetiştirmekle, insanları "yığıtçe ölmek" doğrultusunda koşullandırmakla, vb. suçladılar. Bununla da yetinmeyerek, Kenan Evren faşist yönetiminin yaptığını bir benzerini tekrarlayıp devrimcilere "yaşam dersi" vermeye kalkıştılar. Düşmanın devrimci tutuklulara yönelik politikasını hayata geçirmede basit birer piyon olarak kullandığı birkaç hain ve döneğin içine düştükleri iğrenç durumun sorumluluğunu devrimcilerin omuzlarına yıkmaya çalıştılar. Kısacası çağın utancı olan bir faşist sömürgeçiliği ve onun uygulamalarını yargılayacak yerde, sanık sandalyesine devrimci şehitlerini oturtma utanmazlığını gösterdiler.

Direniş şehitlerinin anılarına yöneltilen bu çirkin saldırıların gerçek anlamı ortaya koymadan önce, tekrar niteliğinde de olsa, cezaevi direnişinin nasıl ortaya çıktığını, temellerinin kimler tarafından ve nasıl atıldığını, direnişin günümüzdeki güçlü boyutlarına nasıl ulaştığını, sömürgeci-faşist yönetimin imha, teslimiyete ve ihanete zorlama politikasından neyi amaçladığını, öteki güçlerin düşmanın bu politikayı etkisiz kılmadaki rollerinin ne kadar olduğunu, bir kez daha kısaca izah etmeye çalışacağız.

PKK önderliğinde Kürdistan'da geliştirilen devrimci mücadelenin, teslimiyetin ve ihanetin egemen kılındığı, Türk sömürgeçiliğinin Kürdistan sorununu mezara gömdüğüne kendisini olduğu kadar başkalarını da inandırdığı, Kürt küçük-burjuvazisinin Kürt egemen sınıflarının izinden yürüyerek sömürgeçilikle uzlaşma yoluyla mevcut düzen koşullarında kendisine iyi bir yer edinmeye çalıştığı, sosyal-şövenizmin "Misak-ı Milli" düstürünü temel olarak ilmeklerini ve halkımızın en dinamik güçlerine el atıp kendi potansında eritmeye çalıştığı son derece elverişsiz bir zeminde doğduğu artık herkes tarafından kabul edilmektedir. (Zeminin olumlu özelliklerinin çok daha fazla, olumsuzlukların ise daha az olduğu biçimindeki bir iddia, haramzade bir sınıfın temsilcilerinin kendi işbirlikçi ve teslimiyetçi konumlarını gizleme çabalarından öteye bir anlam ifade etmez.) Henüz çok genç bir hareket olmasına rağmen, PKK'de kendi ölümünün habercisi olanı gören Türk sömürgeçileri, onu ezme için kendi gündemlerinin başına koydular. 12 Eylül askeri darbesinden sonra ise, sömürgeci-faşist cunta, tüm gücüyle Kürdistan üzerine yürüyerek PKK Hareketine ve onun şahsında Kürdistan halkına karşı vahşi bir imha savaşı başlattı. Dışarda devrimci hareketin başanlı bir çekilmesi gerçekleştiği üzerine bastırma ve imha çabalarında kesin bir sonuca ulaşamayan faşist cunta, bu kez esir aldığı devrimci tutuklulara yönelerek tüm kinini onların üzerine kustu. Dünyadaki sömürgeci ve emperyalist güçlerin, ancak halkların devrimci kurtuluş mücadeleleri karşısında artık tutunamayacaklarını ve iktidarı kesinlikle kaybedeceklerini anladıkları an başverdularken en gerici uygulamaları, o henüz mücadelenin başlangıç döneminde gündeme getirdi. Cezaevlerini ve mahkeme salonlarını gözaltı yerleri ve sorgulama alanları haline dönüştürdü. En korkunç fiziksel ve manevi işkence yöntem-

leriyle bir yandan boyun eğdirmeye, öte yandan bütün bir tutuklu kitle sine teslimiyete ve ihanete egemen kılmaya çalıştı.

Hiçbir karşı-devrimci güç için, proletaryanın ve ezilen halkların devrimci mücadelelerini bastırma, terör tek başına sonuç alıcı bir araç olmamıştır. Ezilen bir halk ya da sınıf yeryüzünden toptan silinmediği sürece, karşı-devrimci terör kendi zıddı olan devrimci şiddeti doğurmuş; devrimci önderlerin imhası çoğu kez halk yığınlarının egemen güçlere duyduğu soylu öfke ve nefreti bileyen ve böylece devrimi yükselten bir etken olmuştur. Bu yüzden hemen hemen bütün sömürücü egemen sınıflar, asli bir yöntem olarak benimsedikleri karşı-devrimci terörün yanısıra, esir aldıkları ezilen sınıflar ve halkların önderlerini çeşitli yollarla teslimiyete ve ihanete zorlayarak, uğruna savaştıkları devrim karşısına çıkarmaya özel bir önem vermişlerdir. Bu sonuncu yöntem fiziksel imhadan daha tehlikeli sonuçlar doğurmuş, ezilenlerin kurtuluş umutlarını tükenmesine yol açarak, onlardan düzenin sonsuzluğuna ve yıkılmazlığına olan kör bir inancın pekişmesine neden olmuştur. Bu açıdan cezaevleri ve zindanlar ezilenlerin direnişlerini ezme tarihsel bir rol oynamışlardır. Öyle ki buralarda tutulan birkaç düzine insanın teslim alınması, milyonların kurtuluş yolundan dönmeleriyle sonuçlanmıştır. Cezaevlerinin bu olumsuz tarihsel işlevi, Kürdistan halkı açısından çok daha belirgin bir nitelik arzeder. Geçmişte Kürdistan'da ortaya çıkan her ayaklanmanın bastırılmasından sonra isyanın önderleri yakalanarak cezaevlerine konulmuş, yargılanmış, birçoğu pişmanlık belirtmeye zorlanmış ve ardından imha edilmişlerdir. "Dolayısıyla cezaevleri ve mahkemeler her zaman yokolmanın, kendini inkar etmenin, teslim olmanın kahredici araçları olmuştur." (Serxwebün, Özel Sayı:4).

Sömürgeci-faşist yönetim devrimci savaş esirlerine yönelik olarak izlemekte olduğu politikanın merkezine teslim alma ve ihanete zorlamayı yerleştirdi. Tek tek tutuklu devrimcilere indirgenediği ise, yönetimin başanya ulaşamayacağını anladığı zaman fiziksel imha yoluna gitti. Faşist yönetim, kesin sonuç almak için, öncelikle PKK'nin tutuklu önder kadrolarının da aralarında bulunduğu Diyarbakır zindanlarındaki devrimci savaş esirlerine üzerine yürüdü. Bütün maharetini ortaya koyarak, tutuklu devrimcileri partilerine karşı çıkarmaya, onunla savaşı bir konumun içine sokmaya çalıştı. PKK'nin kurucularından ve MK üyesi Hayri DURMUS yoldaşın da bir mektubunda belirttiği gibi, özellikle duruşmaların yakınlığına bir dönemde, "ortalıkta dolaşan bazı usaklar ve kişiliksiz avukatlar" vasıtasıyla tutuklu ailelerine bazı telkinlere bulunarak, onları devrimci savaş esirleri üzerinde bir baskı aracı olarak kullanmak istedi. Bununla da yetinmeyen faşist yönetim, daha önceden usakları haline gelmiş bazı hain unsurları da yardımına çağırdı. Bu amaçla Şahin Dönmez ve Ali Gündüz gibi tutuklandıkları ilk günden itibaren "devletten yana yer almış" birkaç haini, devrimci savaş esirlerine boyun eğdirmeye bir kök olarak kullanmak için, Elazığ'ı "PKK Davası"nın Diyarbakır'daki dava dosyası ile birleştirdi. Bütün bunlara ek olarak işkence, zulüm ve zorbalığı doruk noktasına vardırdı. Yine aynı dönemde radyo, televizyon ve basın gibi kitle haberleşme

araçlarıyla, PKK Hareketi hakkında yoğun bir yıpratma ve karalama kampanyasına girişti.

Ama düşmanın pek çok yöntemi içiçe kullanarak davayı siyasal içeriğinden boşaltma ve sıradan bir yargılama olayı haline getirme doğrultusundaki yoğun çabaları sonuç vermedi. Devrimci tutukluların savunmalarını hazırlamaları için en küçük bir olanağa bile izin verilmemesine rağmen, onlar duvarlarının başlamasından önce ortak bir savunma metni hazırladılar ve bir bölümünü dışarıya aktardılar. Mazlum DOĞAN yoldaş, kendisinin kaleme aldığı ortak savunma metni hakkında şunları yazmaktaydı:

«a- Savunmamızın çikiz noktası TC mahkemelerinin bazı yargılayamayacağı, TC mahkemelerinin hükümünün tarihsel olarak geçersiz olduğu ve tarihin TC'yi ölüme mahkum ettiğidir.

«b- Bu tarihsel gerçeği kanıtlamak için; 1- Çağımızın genel bir değerlendirilmesi, 2- Kürdistan tarihi ve toplumunun özellikleri, 3- Kürdistan devriminin stratejisi, taktiği, yöntem ve araçları, 4- Kürdistan İşçi Partisi'nin görevlerinin üstesinden gelmek için yürüttüğü mücadele (Parti Tarihi), 5- TC ve usaklarının Partimize ve halkımıza karşı giriştiği cinayet, saldırı ve komploları (ve aynı zamanda cuntanın cinayetleri, hedefleri ve içinde bize yönelik baskıları vb. de anlatılacak), 6- Sonuç: (Pişman değil, davamız haklıdır, bu davanın nereli olmaktan şeref duyuyoruz. Tarihi karşısında görevimizi ifa ediyoruz. Tarihin bizim için hüküm beraattır).»

Burada ve Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlarımızın kişisel savunmalarında açıkça görüleceği üzere, PKK'li savaş esirleri, düşmanın çok yönlü uygulamalarına rağmen, 13 Nisan 1981 tarihinde açılan davada, herşeyden önce Partimize, onun direnişçiliğini ve geleceğe olan güvenlerini haykırıyorlar. Düşmanın kendi üzerlerinde oynamaya çalıştığı bütün oyunları altettikler. Mahkeme salonlarının işlevini tersine çevirerek, buraları Türk sömürgeçiliğinin yargılandığı alanlara dönüştürdüler.

Ya küçük-burjuva reformistlerinin cezaevlerinde düşmanın sergilediği ırkçı-faşist uygulamalar karşısındaki tutumları nasıldı? Gerçekten de atlan direniş tohumlarının kökleşmesinde en küçük bir katkıları var mıydı? Hayır. Onlar zindanlarda da düşmanla tamamen uzlaşır bir tutum içine girdiler. Bu yüzden ki, hertürlü utanmazlığın, her soydan uzlaşıcılık ve ihanetin kök gezdiği bir ortamda, devrimci savaş esirleri, sadece düşmanın vahşi ve sinsî uygulamalarına değil, düşmanın sunduğu en basit olanaklar karşılığında hertürlü değeri ayakları altına alan, düşmanın gösterdiği sahte yaşam yolunda ilerlemekte hiçbir sakınca görmeyen direnmesiz küçük-burjuva örgütlerin temsilcilerine karşı da direnmek zorunda kaldılar. Yani reformist küçük-burjuva milliyetçiliğinin zindanlardaki temsilcileri direniş temsil eden güçler değil, devrimcilerin direniş çizgisini egemen kılmak için kendilerini karşı mücadele ettikleri güçler oldular. Mazlum yoldaş, küçük-burjuva milliyetçi çevrelerin içerdeki konumlarını üzerine şunları yazmaktaydı:

«Özellikle DDKD idarenin tam gözde koşuşu, Özgürlük Yolu 'idarenin her dediğini yaparak işi laçkalatırıyor. Böylece yürüyüş yapmak, ant okumak, marş söylemek önemsizleşiyor, eski önemi yitiriyor» diyor.» Hiçbir yoruma gerek

duyulmayacak kadar açık olan bu çirkin durumları karşısında, küçük-burjuva reformistlerinin hala direnişe katkılarında bahsedilebilir mi? Açık ki bahsedilemez. Yukarıda da belirtmeye çalıştığımız gibi, onlar bir tas çorba için düşmanın her istediğini yapmaktan geri durmadılar. Hatta böylesinin yer aldığı bazı koşullar cezaevi yönetiminin M. Celal Bucak'ın çapulcularına bile örnek gösterildi.

Faşist cunta, işbaşına gelir gelmez Kürdistan halkına karşı giriştiği sömürgeci savaşla dışarda devrimci hareketin kökünü kolaylıkla kurutabileceğini, içerde de devrimci tutuklular üzerinde estirdiği korkunç terörle onları küçük-burjuva reformistlerinin temsilcilerinin durumuna düşürebileceğini ve böylece Kürdistan sorununun üzerini uzun bir süre daha kullandırırc başını ağrıtan bir öge olmakta çikarabileceğini düşünmesine rağmen umduğunu bulamadı. Dışarda başarılı bir geri çekilmeyi gerçekleştirebilen devrimci hareket, kadrosal birikiminin önemli bir bölümünü yurtdışındaki elverişli alanlara aktararak, örgütsel varlığını faşizmin sert darbelerinden korudu. Yine mahkemelerden umulan sonuç elde edilemedi ve açılan "davalar" sömürgeci Türk devletin ağır siyasal yenilgisi ile sonuçlandı. Zindanlardaki devrimci direniş varlığını güçlü bir biçimde devam ettirdi. Öyle ki, sömürgeci-faşist yönetimin başı Kenan Evren bile, zindanlardaki PKK'li savaş esirlerini kastederek, "öyleleri vardır ki kafalarını da kesensiz ideolojilerinden vazgeçmezsiniz" diyerek, uğranılan yenilgiyi bizzat kendi ağızıyla itiraf etmek zorunda kaldı. Bölgedeki siyasal gelişme ve değişmeler de emperyalizmin ve kuklası yönetimin lehine beklenen doğrultuyu izlemeyince, faşist cunta, devrimci savaş esirleri için önceden biçtiği ağır cezaları vermek, davaları sonuçlandırarak özünde siyasal ama biçimde hukuksal olan kararını açıklamak yerine, davaları sürüncemede bırakma yoluna gitti. Ama faşist cunta, herşeye rağmen ne devrimci tutuklulara karşı uyguladığı işkence, zulüm ve zorbalığın dozunu azaltma yoluna gitti, ne de onları teslimiyete ve ihanete zorlama politikasından vazgeçti.

Bu dönemde giderek yoğunlaştırılan karşı-devrimci terör ve sıklaştırılan ırkçı-faşist uygulamalar altında kişisel yaşamlarını kurtarma telaşına kapılan bazı zayıf unsurlar, faşist cellatların önünde diz çökerek al dileme alçaklığını gösterdiler. Faşist cunta, çok önceden teslim aldığı ve ajanlaştırdığı Şahin Dönmez alaçı ile birlikte bu unsurları kendi politikasının en aktif uygulayıcılarına haline getirdi. Düşmanın bu dönemde teslim alıp ajanlaştırdığı unsurlardan biri de Yıldırım Merkit oldu. Şahin Dönmez-Yıldırım Merkit çetesinin çevresinde toplanan ve kendilerini "genç kemalistler" olarak adlandıran sömürgeci Türk devletin bu yeni faşist milisleri, kendilerine tamnan genis eylemlilik koşulları içinde, devrimci tutuklular devrimci direniş çizgisinden caydırmak için sımsız bir çaba harcadılar. Bu çabaları sonucunda bazı yetersiz, geri, hantal insanlar, sempatanları ve birkaç kaypak kadroyu belli ölçüde etkileri altına alabildiler; ama Partimizin hiçbir önderine isteklerini kabul ettirmeyi başaramadılar.

Düşmanın bunlarla yetinmeyeceği çok açıktı. O, PKK'nin, önderlerini teslim alma amacındaydı. Çünkü, PKK'nin önderlerinin teslim alınması demek, PKK'nin yansının çökertilmesi demektir. Bu amaçla öncelikle devrimci direnişin beyni olarak görülen Mazlum yol-

daş üzerinde büyük baskılar geliştirildi. MİT ajanları ve faşist işkencecilerin desteğindeki Şahin-Yıldırım hainleri, günlerce Mazlum yoldaşı pısmanlı göstermeye zorladılar. Mazlum yoldaşa aynı hücreye konan bu hainler, bütün tehditlerine ve valvarıp yakarmalarına rağmen, kendisine direniş çizgisinden bir adım geri attırmayı başaramadılar. Bu yolla direnişin önüne geçilemeyeceği anlaşılınca ve Şahin-Yıldırım hainlerinin "direnişten vazgeçmesi mümkün değil, temizlenmesi gerekir" kararına varmaları sonucunda, Mazlum DOĞAN yoldaş, Ferhat KURTAY ve Eşref ANYAK yoldaşlarla birlikte asıldı ve yakılarak katledildi. Böylece düşmanın PKK'yi tasfiye etmeye yönelik alçakça çabaları Mazlum DOĞAN yoldaşın görkemli direnişle sonuçsuz kaldı.

Sömürgeci-faşistler Mazlum yoldaşı katlettikten sonra da imha planlarını uygulamaya devam ettiler. İmha planları, bu kez de Mazlum yoldaşın direniş çizgisini büyük bir kararlılıkla sürdüren Hayri ve Kemal yoldaşlar üzerinde yoğunlaştırıldı. Onlarla birlikte PKK'nin öteki önder kadroları birer birer hücrelere kapatılarak, "geniş" tutuklu kitlesi ile bağları koparıldı. Şahin-Yıldırım faşist milis çetesi yine devreye sokuldu. Bu hainler, Mazlum yoldaş üzerinde dindikleri yöntemleri Hayri ve Kemal yoldaşları üzerinde de aynen uygulamaya devam ettiler. Tutuklular arasında serbestçe dolaşmasına izin verilen Yıldırım Merkit haini, Mazlum yoldaşın direnişini "inti-har" ve "solculuk"la suçlayarak onları etkilemeye ve tutukluları kendi peşinden sürüklemeye çalıştı. Hayri, Kemal ve öteki önder kadrolar adına düzenlenen sahte itiraf belgelerini göstererek, kendilerini izledikleri önderlerinin de ideolojilerinden vazgeçtiğini, direniş çizgisini terkettiğini ve kendisi gibi düşündüklerini kanıtlamak amacıyla aylarca dil döktü. Hayri ve Kemal yoldaşlar tecrit hücrelerinde tutuldukları ve mahkemeye çıkarılmadıkları için, onyanan oyunların çok tehlikeli sonuçlar doğurması mümkündür. Ama onyanan oyunların tehlikesinin boyutlarını çok iyi bilen Hayri ve Kemal yoldaşlar, 14 Temmuz 1982'de çıkarıldıkları mahkemede, Partiyi yarıtmak için önlerinde tek bir seçenek kaldığını belirterek ölüm orucuna başladıklarını açıkladılar. Eylemin anlamını kavramakta gecikmeyen mahkeme heyetinin, istemlerinin kabul edilebileceğini belirtmesine karşılık, yoldaşlarımız eylemlerini başlatırken hiçbir önkoşul ileri sürmediklerini ve eylemlerini sonuna kadar götürmede kararlı olduklarını belirttiler. Faşist çeteler, tam bir acizlik içinde ölüm orucunu kırmak için yoğun bir çaba harcadıkları halde, hiçbir sonuç elde edemediler. 60 gün gibi uzun bir süre devam eden ölüm orucu sonucunda Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve Akif YILMAZ yoldaşlarımız şehit düştü. «Bu direniş ulusal ve uluslararası yankısıyla zafere dek sürecek güçte bir etki yarattı. İnanılmaz koşullar altında, Partiyi bağlılıklarını son noktada böyle gösteren yoldaşlarımızın direnişleri böyle sonuçlandı.» (Serxwebün, Özel Sayı:4, sayfa:8)

Bu yoldaşlarımızın şehit düşmeleriyle PKK'de direnişçilik ölümsüzleşmiş, düşmanın Partimizi tasfiye etme çabaları tam bir başarısızlığa sonuçlanmış, bundan böyle bu tür oyunları devam ettirmenin hiçbir anlamının olamayacağını ortaya çıkarmıştır. Solucan harcı bir yaşam ve bir tas çorbayı kırtarmak için herşeyi düşmanın hizmetine giren bir avuç hainin ve onlarla birlikte düşmanın bütün umut ve beklentilerini kursağında bırakmış, yaratılmak istenen "12 Eylül PKK"

si" sadece kağıt üzerinde bir tasarı olarak kalmış ve Şahin-Yıldırım hain çetesi kendi gerçek kimliği ile ortaya çıkmak zorunda bırakılmıştır. Direniş eylemlerinin ardından nicelik olarak daha fazla tutuklu kitlesinin katılımıyla güçlü direniş eylemleri sergilenmiş ve bu direnişler, kudurganlaşan düşmanın en azgınca saldırılarına, savunmasız esirler üzerine yağdırılan kurşunlara ve birçok devrimci tutuklunun kahepece katledilmesine rağmen kesintisiz bir düzeyde ulaştırmıştır. Düşmanın tasfiyecilik oyununun gönüllü kurbanları olan ve bir tas sıcak çorba, işkencesiz bir gün, kişin yanan bir kalorifer ve koşullara konan bir televizyon için herşeyden vazgeçen reformist küçük-burjuva örgütlerini içerdeki temsilcilerinden bazı tek tek unsurlar da direniş çizgisinin arkasında yürürme zorunluluğunu duymuş ve şu zamanlarda açlık grevlerine katılmışlardır. Bu, Mazlum, Ferhat ve Eşref yoldaşların şehit düşmeleri ile başlayan ve Temmuz-Ağustos-Eylül ayları içinde gerçekleşen

ölüm orucu sırasında Hayri, Kemal ve Akif yoldaşların şehit düşmeleriyle zirveye ulaşan devrimci direniş eyleminin görkemliliğinin bir sonucudur. Bu, devrimci direniş çizgisinin zafere doğru gittiği koşullarda küçük-burjuvazinin direniş çizgisinin arkasında çaresizce yürümek zorunda kaldığının ifadesidir.

Evet, buraya kadar yaptığımız bu kısa açıklama ile Diyarbakır Cezaevi Direnişinin nasıl ortaya çıktığını, nasıl geliştiğini ve hangi kahramanca fedakarlıklar pahasına günümüzdeki görkemli boyutlarına ulaştığını izah etmeye çalıştık. Herşeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, direniş yolunu kızıl kanlarıyla çizerek aydınlatılan, kendini tanıtmaktan yoksun bazı küçük-burjuva ukalaların iddia ettikleri gibi "çocuk-çocuklar" ya da "kandırılmış insanlar" değildir; Kürdistan (ve Türkiye) halkının en olumlu özelliklerini kendi kişiliklerinde somutlaştırmış ve marksist-leninist bilince yönlümlü Mazlum DOĞAN, Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR yoldaşlarıdır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin bu üç eşsiz önderi, daha başından beri PKK Hareketinin şekillenmesinde önder düzeyde sorumluluklar yüklenmiş, engin meziyetleri ve güçlü liderlik formasyonlarıyla Kürdistan proletaryası ve halkına yol göstermiş, halkımızın ve yoldaşlarımızın yüreğinde taht kurmuşlardır. Düşmanın tüm çılgınca vahşeti karşısında direnen, yenilgiyi asla kabul etmeyen şey sadece onların fiziksel varlıkları değildir. Onların direnişi, bilincin direnişiydi. Onların direnişi, ülkemizin somut koşullarıyla kaynaşan Marksizm-Leninizmin direnişiydi. Onların direnişi, Kürdistan'ın olumsuz tarihini tekerkür ettirmeye isteyen faşist Türk devletine karşı, kendi şahsında tesli-

miyetin ve ihanetin halkımıza egemen kılınmasına izin vermeyen proletaryası önderliğinin direnişiydi.

Cezaevi direnişini, proletaryası önderliğinin, Kürdistan halkının olumsuz tarihiyle, Kürt egemen sınıflarının işbirlikçilik ve usaklık tarihiyle amansız bir hesaplaşmasıydı. Kemalizmin ve onun Kürdistan üzerindeki egemenliğinin reddi temelinde ortaya çıkan PKK Hareketinin, en ağır tarihsel olumsuzluklarla yüklü olan nesnel ortama karşı direnişiydi. Bunun içindir ki, Kemalizm, sadece elindeki maddi silahlarla değil, tarihin bütün olumsuz birikimleriyle kendisini rededenlerin karşısına çıktı. Direnişçilere nesnel ortamı dayattı. Nesnel ortamın olumsuzluklarını Partimiz içinde de hortlattı. Böylece PKK'yi kendi kendisiyle savuşturarak bitirmeye çalıştı. Şahinlerin ve Yıldırımın şahsında yeniden diriltilebilir İdris-i Bitlisilerin ve Rayberlerin ruhunu tüm yapıya egemen kılmak istedi. Eski oyunun yeni aktörlerinin ağzından, Kemalizmin aslında ulusal birliği yarattığını, Kürtler için Türk

sadece ülke içinde değil, uluslararası alanda da önemli bir rol oynadı. Dünya ilerici kamuoyu nezinde Partimize büyük bir saygınlık kazandırdı.

Cezaevi Direnişini sadece faşist Türk sömürgeciliğini siyasal alanda yenilgiye uğratmak, onu ölüme mahkum etmekle yetinmedi; küçük-burjuva reformizminin ve sosyal-şovenizmin de iflas ettirdi. Direnişin önderleri, hem faşist Türk sömürgecilerine ve hem de küçük-burjuva milliyetçiliğine ve sosyal-şovenizme karşı, Marksizm-Leninizmin Kürdistan koşullarına doğru bir biçimde uygulanması sonucunda yaratılan gerçek kurtuluş devrimci ulusal direniş çizgisini savundular. «Marksizm-Leninizmin arlığını korumak için gösterdikleri kararlılığı, Parti çizgisinin savunulmasında da gösterdiler. Sahte kurtuluş vaatlerine itibar etmeyecek ve çizgiyi tartışma konusu yapmayarak, verilecek hiçbir cezadan korkmadıklarını ve böyle bir çizgiyi savunmaktan gurur duyduklarını açıkladılar. ... Onlar, çizginin bütün özelliklerini açıklayarak, bunun örgütlü bir siyasal çizgi olduğunu, tümüyle Kürdistan koşullarının bir ürünü olduğunu, Kürdistan'ı kurtuluşa götürecektik çizginin bu olduğunu inandıklarını, bunun dışında hiçbir reformist, uzlaşıcı, teslimiyetçi çizginin devrim yapamayacağına, bu eğilimlerin bu çizgiye saldurmalarını boşuna olduğunu açıkladılar.» (Serxwebün, Özel Sayı:4, Sayfa:8)

Cezaevi Direnişi, ulusal kurtuluş devrimine yürüyecek olan güçlü bir devrimciliğin örnek alınması ve mutlaka ulaşılması gereken ölçülerini de ortaya çıkardı. Başta Mazlum, Hayri, Kemal ve Ferhat yoldaşlar olmak üzere bütün direniş şehitlerinin kişiliklerinde somutlaşan bu devrimcilik, Hayri yoldaşın sözleriyle halkımızın ve ülkemizin yüce davasına bağlılığı, Parti ilkelere olan inanç ve bağlılığı, Partimizin onur ve prestijini herşeyin üstünde tuttu. Bağlı olduğu ilkelere, bağlı olduğu ideoloji ve politikadan en küçük bir taviz vermeksizin, "günlük işkencenin ölüme bedel olduğu" en zor koşullarda mücadelesini kararlılıkla sürdürdü. Her günlük işkencenin korkunçluğu, ağır hapisleri, müebbetleri ve idamları bahane ederek mücadeleye ve bağlı olduğu değerlere yan çizmeyi, devletin uşağı ve ajanı olmakla, yoldaşlarına ve halkına düşman haline gelmekle suçladı. «Ben yoldaşlarım ile varım. Ben, halkımın bir parçasıyım... Devrimci, ancak mücadeleye yolunda kaldığı müddetçe» devrimciler... «Mücadeleye düşman olan bir "devrimci", artık ajandır, uşaktır, beş paralık bir insandır» dedi. İşte Diyarbakır zindanlarında destansı kahramanlıklar yaratan devrimci böyle bir devrimciliği. Arkasında ölüme meydan okuyan binlerce direnişçi içinde şaşmadan yürütebilen devrimcilik böyleydi. Bu ölçülere ulaşamayan bir devrimciliğin, insanlık dışı zulüm ve zorbalık sisteminin halkımıza dayattığı ortaçağ karanlığını yitirerek aydınlık bir dönem başlangıcına damgasını vurma zaten beklenemezdi.

Halkımız bağımsız ve özgür geleceği uğruna yaşamlarını feda eden bu direniş kahramanlarını asla unutmayacak, onları mücadelesinde yaşatacakları. Mazlumların, Hayriilerin, Kemallerin Partisi olan PKK önderliğinde geliştireceği halk savaşı ile faşist Türk sömürgeciliğinin ülkemiz üzerindeki egemenliğine son verecek, onların anlamlarına daima bağlı kalacağını kanıtlayacak; onlar için dikeceğimiz en büyük abide Bağımsız-Birleşik-Demokratik bir Kürdistan olacaktır.

DİYARBAKIR DİRENİŞİNİN AVRUPA'DAKİ YANKILARI

İnsan Hakları Komisyonu Fransa'da Bir Basın Toplantısı Düzenledi

Diyarbakır Cezaevinde 5 Ocak'ta başlayan Ölüm Orucu ve Açlık Grevi süresince bir çok devrimcinin katıldığı haberlerinin Avrupa kamuoyuna da ulaştığı günlerde, Türkiye, Kürdistan ve Avrupalı devrimci ve demokrat çevreler birçok girişimde bulundular. Bu katliamları protesto ederek, direnişçilerin desteklenmesi çağrısında bulundular.

İnsan Hakları Komisyonu tarafından Fransa'da da bir basın toplantısı düzenlenmiştir. Av. Hüseyin Yıldırım'ın, sorulan bir çok soruyu cevaplandırarak Diyarbakır Direnişini anlattığı basın toplantısına, sinema oyuncusu ve yönetmen Yılmaz Güney de yazılı açıklamasıyla katılmıştır. Güney'in basın toplantısına gönderdiği yazılı açıklama şöyledir:

"Birkaç hafta içinde 18 Kürt mi-

litani Diyarbakır Cezaevinde öldüler. Kimisi canlı olarak yakılırken, kimisi ölüm orucu sonucu öldüler. Demokratik görüşlere saygı duyan bir sinemacı olarak; işkenceleri, idamları, ülkedeki insan haklarının sistematik bir şekilde çiğnenmesini, Kürt halkı ve diğer azınlıklar üzerindeki baskıları açıklamayı görevim sayıyorum. Bana yardımcı olmamızı rica ederim. Kasım 1983'te Türkiye'de genel seçimler oldu. Demokratik özgürlükler getirecekti. Maalesef hiçbir şey... Batı basın ve yayıncıların genişçe yer verdiğinin tersine, rejim hala demokratik değil, baskıcıdır; yalnızca generallerin resmi olarak izin verdiği partiler seçimlere aday gösterebildiler. Yeni seçilen meclisin Cumhurbaşkanı Kenan Evren ve Milli Güvenlik Konseyi -yani askeri cuntanın- izni ol-

madan hiçbir yetkisi yoktur. Temel özgürlükler yerine getirilmedi; konuşma ve dernek kurma özgürlüğü hala gözaltına tutulmuştur. Basın, sanat ve özellikle sinema sansüre tabi tutulmaktadır.

Hiç kimsenin tanımadığı bir "Bağımsız Türk Devleti" Kıbrıs'ta ilan edilirken ve birkaç ay önce Irak Kürdistan'ını işgal ederek Türk rejimi bölge tansiyonunu körükliyor.

İnsan haklarının çiğnenmesi mahkum edilmeli ve umut ederim ki bu çağrı duyulur ve yanksız kalmaz. İnsan ve azınlıklar haklarının imha edilmesine ve cezaevlerindeki işkencelerin sistematik bir şekilde uygulamasına karşı protestolarınız yerini bulacaktır."

Yılmaz Güney

PARİS

Paris'te de 15 kişilik bir grup Serxwebün tarafından, 5 Mart 1984'te İnsan Hakları Komisyonu'na girecek işgal etti. Eylemciler komisyonu yetkililerine isteklerini bildirdiler. Komisyon sözcüsünün talepleri olumlu karşılama sonucu eyleme son verildi. Talepler arasında kısa sürede bir heyetin oluşturulup, Diyarbakır'a gönderilmesi ve T.C.'ye yönelik Fransız yetkililerinin protesto mektupları göndermeleri de vardı.

12.3.1984'te ise İnsan Hakları Komisyonu'ndan bir sözcünün denetiminde Hüseyin Yıldırım, Z. Acar ve Kendal'ın katıldığı bir basın toplantısı yapıldı. Toplantıya A.C.P., Associated Press, Le Monde, Amnesty International, A.F.P., ACAT, F.I.B. ve FREQUENCE ZIBBE gibi kuruluşlar katıldı. H. Yıldırım'ın yaptığı açıklamalar ve sorulara verdiği yanıtlar toplantının içeriğini bir

İSVİÇRE

Diyarbakır Cezaevindeki direnişi desteklemek, işkence ve katliamları protesto etmek amacıyla bir grup eylemci, İsviçre Sosyal Demokrat Partisi (SPS)nin Bern'deki binasını işgal ettiler.

15 kadar işgalcinin gerçekleştirdiği eylem, yaklaşık 2 Saat sürdü. 28.2.1984 günü Saat 10⁴⁵'de SPS binasına giren işgalciler, Türk faşist cuntasıyla tüm ilişkilerin ve yardımların kesilmesini ve Diyarbakır'a bir heyetin incelemeler yapmak üzere gönderilmesini talep ettiler. İşgalcilerin Saat 12 00'de başlayan ve yaklaşık 45 dakika süren basın açıklaması, çeşitli gazete, radyo ve televizyon muhabirlerince izlendi.

MANNHEİM

Diyarbakır cezaevindeki PKK'lı savaşı esirlerinin başlattıkları ve istekleri kabul edilene kadar devam edecek olan direnişi desteklemek amacıyla Avrupa'nın birçok alanında olduğu gibi Mannheim'de de 7.3.1984 tarihinde bir yürüyüş eylemi gerçekleştirildi. İşçinin Sesi, Av. Dev-Genç, Devrimci-İşçi ve Komkar taraftarlarının da katıldığı yürüyüş şehrin merkezi olan Mannheimer Morgan'da başladı. Yürüyüşte birçok bilgiyi içeren

hayli genişletti ve Diyarbakır'da bugün yaşanan olayları net bir biçimde ortaya koydu.

Fransanın Reims kentinde de 9 Mart günü 20'ye yakın Serxwebün taraftarının katıldığı bir eylem ger-

çekleştirildi. Diğer eylemlerle aynı talepleri paylaşan bu kilise işgali kamuoyuna epeyce yankı yaptı. Gazetelerde ve radyo-televizyonda da olaya yer verildi.

STUTTGART

Ocak ayının başından itibaren devam eden Diyarbakır askeri cezaevindeki devrimci direnişin sesini dünya kamuoyuna duyurmak ve bu direniş destek sağlamak amacıyla Stuttgart'ta da 2 aydan buyana çeşitli eylem ve gösteriler yapıldı. Son bir aylık süre içerisinde konulan eylemlerden biri de Kızıl Haç, Baden Württemberg şubesinin işgali oldu.

8 Mart 1984'te 50 kişilik bir grup Serxwebün taraftarı; idam elbiseleri giyerek ve Diyarbakır'la ilgili resim ve pankartlar taşıyarak Kızıl Haç binasına girdiler. Kadın ve çocukların da içinde yer aldığı işgal grubu, yetkililere eylemin taleplerini bildirdi.

Konumu ve amaçları gereği Kızıl Haç kurumu yetkilileri böylesi durumlar karşısında kendi başlarına tavrı belirleyemeyecekleri iddiasıyla

la Cenevre'deki ve Bonn'daki merkezleriyle görüşerek tavrı belirleyeceklerini söylediler. Ama, eylem alanına birçok gazetecinin gelmesini bizzat engelleyerek, eylemcileri belli bir süre oyaladıktan sonra, merkeze gelen talimat gereği istekleri kabul edemeyeceklerini söyleyip, eyleme son verilmesini istediler ve ısrar edildiği takdirde polise başvuracaklarını açıkladılar. Onların bu olumsuz tavrı karşısında eylemciler herhangi bir aksiliğe meydan vermemek için eylemi sonuçlandırdılar.

Kızıl Haç yetkililerinin, takındıkları bu tutum insan hak ve özgürlüklerine duyulan saygı ile bağdaştırılmadığı ve hemen tüm çevrelerde tepki yarattı.

Eyleme 4 yerel gazete geniş yer verdi.

KARLSRUHE

3 Mart 1984'te Karlsruhe'de Yeşiller'in 2 gün süren "Parti Günü" toplantısı esnasında 12 kişilik bir grup Serxwebün taraftarı üzerlerine idam elbiseleri giyip, boyunlarına zincirler bağlayarak toplantı salonuna girdiler. Oldukça yoğun bir kalabalığın bulunduğu salonda eylemciler alkışlarla karşılandılar. Eylemin talepleri belirtildikten sonra kendilerine mikrofondan konuşma hakkı verildi ve eylemciler Diyarbakır zindanlarında devrimcilerin yaşadıkları koşulları ve açlık grevinin amaçlarını açıklayarak bu direniş destek olunması gerektiğini vurguladılar. Daha sonra konuşan Yeşiller'in yetkilisi de eylemi desteklediğini ve sorunu Bonn meclisinde mutlaka gündeme getire-

25 m. büyüklüğünde bir pankartın taşınması ilgilii bir hayli arttırıyor-

du. Eyleme katılan bir Alman devrimcisinin megalofonla yaptığı konuşma ise, somut durumun ortaya konulmasında ve Türk-Alman ilişkilerinin hangi düzeyde olduğunun

çeğini belirterek teminat verdi.

Eylemde talepler şunlardı:
1- Diyarbakır'daki durumun Alman Parlamentosunda görüşülmesi;

2- Alman yönetiminin Diyarbakır'daki durum ile ilgili olarak Türk devleti aleyhine tavrı belirlenmesi;

3- Türkiye'nin Avrupa Parlamentosuna üyelığının kabul edilmesinin;

4- Kısa sürede bir komisyonun oluşturulup Diyarbakır'a gönderilmesi;

Taleplerin kamuoyuna ve Alman yetkililerine ulaştırılacağına dair teminat verildi.

Eylem yerel basında yer aldığı gibi Köln Radyosu ve Türkiye Mektubunda da gündeme geldi.

bizzat canlı pratiklerle açıklanmasında bir hayli yararlı oldu.

Yaklaşık 45 dakika süren gösteri yürüyüşü kamuoyunun dikkatini bir kez daha Diyarbakır'daki devrimcilerin direnişine çekmeyi başardı.

HAMBURG

Önemli bir politik merkez olan Hamburg'da da Diyarbakır direnişinin başından itibaren birçok eylem, gösteri ve basın açıklaması yapıldı.

26.2.1984 günü Türk Konsoloslugu'na giderek burada bir gösteri ve açıklama yaptılar. Bu girişim tam anlamıyla başarılı olamadı. Çünkü polis konsolosluğa 200 m. uzakta

Hamburg Açlık greviden bir an.

21.2.1984 günü saat 14'te Serxwebün, Atif ve Av. Dev-Genç taraftarlarından oluşan 40 kişilik bir grup Studentten Gemeinde binasını işgal ederek açlık grevini başlattılar.

Uzun süreli bir eylem olması itibarıyla değerlendirilmesi gereken birçok yanının olması bizim de kısa bir değerlendirme yapmamızı zorunlu kılıyor. Eylem başladığında her siyasi güç, belli sayıda kişiyle katılmıştı ve sonuna kadar bu sayıyı muhafaza etmesi gerekiyordu. Ancak daha eylem başladıkça ayrılanlar ve sorun çıkarmalar başladı. Eylemin asıl amacından saptırılması eğilimi kendini gösteriyordu. Oluşturulan eylem komitesi ise kendi içinde uyumlu olmadığını da tür sorunları halletmekte yetersiz kaldı.

Bölgesel çapta kamuoyu oluşturabilen açık grevi, asıl amacı olan, Diyarbakır'a bir heyetin gönderilmesini sağlayamadı.

Grevçiler bu eylem içerisinde

eylemcileri engelledi, binanın önüne gidilemedi.

27.2.1984 günü ise eylemciler, üzerlerinde idam elbiseleri olduğu halde SPD binasına gidip işgal ettiler. SPD yetkililerine eylemin amacı anlatıldı ve istekler iletilti. Basın yayını kuruluşlarının eylem alanına gelmeleri ve burada bir basın toplantısı yapılması, eylemin kamuoyuna yansımaya güçlü bir destek oldu. Grevçiler SPD yetkililerinden de bazı isteklerde bulunmalarına rağmen, SPD yetkilileri soruna ciddi bir yaklaşımda bulunmadılar.

1.3.1984 günü yani eylemin onuncu günü GAL, KSG ve ESG tarafından düzenlenen bir basın toplantısı yapıldı ve eylem sona erdirildi.

İsteklerin kabul edilmemesi açısından fazla başarılı sayılamayacak olan bu eylem, kamuoyu yaratması açısından olumlu oldu denilebilir.

GIEBEN

8 Mart 1984 günü SPD'nin Gießen binası işgal edildi.

Serxwebün, KKDK ve Kawa taraftarlarından oluşan bir grup yurtsever Kürdistanlı, Diyarbakır'daki gelişmeler üzerine bu alana bir heyetin gönderilmesi ve kamuoyunun dikkatinin çekilmesi amacıyla SPD'nin binasını işgal ederek oturdukları ve isteklerini belirttiler. Gazetecilerin de ilgiyle karşılandıkları eylem, SPD yetkilileriyle de görüşüldükten sonra, sona erdirildi. Kamuoyunu bilgilendirilmesi açısından bir hayli etkili olan bu işgal eylemi, Alman sol grupları ile Irak Komünist Partisi, Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi ve Asta tarafından da desteklendi. Basın olaya

geniş yer verdi.

Bunların haricinde basın açıklamaları veren bazı kuruluşlar da Diyarbakır'da yaşanan gerçekleri doğruladılar.

Bunlardan ilki Amnesty International tarafından yapılan basın açıklamasıdır.

İkincisi SPD tarafından yapılan açıklama ve bilgilendirme dir.

Üçüncüsü BDP (Band Deutscher Pfadfinder)'in açıklamasıdır.

Dördüncüsü DAF-Gruppe der SDAJ Gießen.

Beşincisi DKP.

Altıncısı Elephantenko Redaktion tarafından yapılan açıklamalardır.

SAARBRÜCKEN

Saarland eyaletinde birçok ileric-demokrat gazete Diyarbakır'daki direnişe ilişkin yorum ve açıklamalar yaptılar.

Bunlardan; Saarahaxe: Mart ayı sayısında Türkiye ve Kürdistan'ın genel sosyal-ekonomik yapısını açıkladıktan sonra faşist Türk cuntasının ayakta

kalmasını sağlayan emperyalist yarıdımlara dikkati çekiyor. Diyarbakır zindanlarında yükseltildi direniş dile getiren gazete bu direnişlerin anlamını cuntanın siyasi yapısının iflas etmesinde buluyor.

Tüm bunlara bağlı olarak da Saarland eyalet merkezinin işgali eyleminin anlamını izah eden gazete, bu tür eylemlerin gerekliliğini

de vurguluyor.

Ayrıca 31 Ocak 1984'te Saarbrücken belediye binasının bir grup Serxwebün taraftarınca işgal edilmesine olayına da yer veren gazete, eylemcilerin kararlı tutumuna işaret ederek taleplere geniş yer veriyor.

Bunun dışında DKP'nin günlük gazetesi UZ de "Diyarbakır'da 11 devrimcinin katledilmesine karşı Bonn hükümeti kör, bu gerçekleri görmeliktir geliyor" başlığını kullanmış. Federal hükümetin yeniden 260 milyon DM yardımı Türkiye'ye verilmesini ise katliamlara ortak olma aynı anlama geldiğini açıklamıştır.

TI VEBIRI U LEYISTOKEN VEŞARTI NIKARIN BERXWEDANA DİLİYÊN ŞER BIDIN RAWESTANDİN!

Zindanên mêtîngerên faşist de, li dijî her babet bikaranînen dijmin, serê çar salana nûneriya berxwedanê dikin şoreşgerên girtî, her carê deriyên xwe bo îxanet û xwesipariyê girtin, û bo birdoza xwe, canên xwe danîn holê. Di bin rewşa pîkolî û hingavtinên kêb bîn dîtin, ewa; xwe bi îdeolojîya şoreşgera proletaryaya balifand û berxwedanê kirin karekî serpehîyê.

Piş haziriyên seranser pêş, bin pêşenga PKK li welat ji nûve de bilindbûye domana tekoşîna haziriyê de zêde bûyên ev derb û zor-baziyên qolomalistên faşist, eşkere ye ku ne tesadufî ne. Belê, ev zorba û zilma bilind dibe, her carê pêşiya xwe de berxwedanekî gewretir dibîne. Bin şeweyên pîkolî û tevgera qirkirina dijmin, piştî livbaziya 2 Êlûn 1983an ku dîlîyên şer mîsagor kiribûn, nuwa berxwedanekî derb destpêkir ku hiş û mîjîyên mirovan dager dîke û dijmin nav tirsê de dixeniqîne. Hin şoreşgeran berxwedan bilind kirin, ronakrewan (şehîd) ketin. Yek ji vanan, 12.9.1983an de di dawa koma Şûriçê ku 213 kesên daxil bûn, ceza ta dawîya jiyânê girtê Îsmet KARAK bû. Dema ev biryarê dawa koma Şûriçê de hat xwendin, dîlîyên şer yê PKK di ewyana dadingahê de, gotin: **"Bimre cunta faşiste kedxwar!", "Bijî tekoşîna me ji bo serxwebûnê!", "Bijî PKK"** û bi wî awayî tewrên xwe yê şoreşger pêşiya çawan de dawêşandin.

Îsmet KARAK, resmî nehat bidarvekirin, lê belê bi bêşerefî mirina wî biçin anîn. Kîşê ku, wê cunta ji nîha û pêde mîna Îsmet Karak, wê şoreşgeran yeko-yeko û bi azînen veşartî bîkuje. Lew, cunta bawer dîke ku bi van azînan wê bikaribe alema giştî bixapîne. Balam, pêşveçûnên pratîk vîna bi navê şaşkî bir mezin daxuyan dîke.

Cenaze rêheval Îsmet Karak, ku piştî livbaziya 2 Êlûn 1983an de, bi azînen veşartî û dijmirovî hatibû kuştin, 1ê Çile 1984an anîn Şûriçê. Bi bettani hatî balifindî bedena Îsmet Karak, ji sing ta nav bi kêrê hatibû qelîşandin. Dema xwînwarên mêtînger laşê wî dan malbata wî, gotin: **"avayê kurê we, bi ameliyatê mir."** Ewan bi wî, bawer dikiran wê bikaribin cinayeta xwe veşêrin. Belê gelê dorhelê bawerî bi wanan neanî, û diyarîya her derî kirin ku bi hingavtinan kuştine. Birînen hingavtinan, ser laşê Îsmet KARAK wusa eşkere dihatin dîtin ku, ji xwe bê derfet bû bikaribin veşêrin.

Dem a mêtîngeran dît gel bawer nake û bêdeng namîne, bin navê çek lihevda payxwe operasyon li gundê derdorê pêkanin. Bi tirsê dilê xwe û bi bizdana xwe hejmarê leşkerên xwe zêde kirin, her alî bi sixur û nokeran dagirtin. Û bi wî awayî xwestin, bala gel bipejirênin, belaw bikin.

Belê bilî wê yekê, gorîna Îsmet KARAK bi girsê gel a xilbe çû goristanê. Pêvajoya van pêşketinan de, hin gotin û peyvê ji devê gel nediketin hebûn. Gel, bi gotinên mîna, **"şoreşger xelasnebûne, wê carek din livbaziya pêkbenîn, wê hesabê wê yekê bê pîrsin, ...!"** hwd. Bawerî û birdoza xwe şoreşgeran re, hêrs û gîra xwe hemberê kedxwaran diyar dikiran. Gorîna rêheval Îsmet KARAK nav gelê derdorê de, peyv û mijûlîyên bîvî rengî zexm û xurt dikir.

ÎSMET KARAK

Îsmet Karak sala 1952 de li gundê KUBUK qeza Şûriçê hatibû dinê û bavê 5 zarokan bû. Tenê dibistana pêşîn karibû tali bike. Îsmet KARAK gundîk bû û dijmîne avayîya feodal-kompradoran bû. Bi gîra xwe li hemberê feodal kompradoran û mêtîngeran, xwe kir naf xêz û refa tekoşîne û xebateke aktif bo rêxistinîkirina gundiyan meşand. Bilî wê her wezîfa li ser wî diketa bi nûnerî û berrisparîyîya berez pêkanî. Îsmet KARAK gora girûten rojeger, tim xwe nûh dikira û bi wê bingehê bizava xwe dimêşand.

Ger gel'ek be rabûyî serpê
Gel'ek be tiliya ser liva çekê
Gel'ek be canê bin hingavtinê
Gel'ek be sêdarê ve daleqandî
ango, gel'ek be bimre... bimre... bimre ji...
jînê de ji nûhve de... nûhve de ... nûhve de xwe davêje
pere nake ne qeyd ne kuştin
badîhewa ye bêşeref badîhewa ye
xelaskirina jiyana xwe a rîzi re lîrza te...!

Piş 12 Êlûn 1980an ku derbekî faşist sadir bûbû, Îsmet KARAK kete destê dijmin û dîlî bû. Dema cemseki leşker bona bavêjin ser xaniyê wî diçûn gundê wî, rê de leqayî wan bû. Li hemberê banga wan **"xwe bide dest"** bi demanca 7.65an bersiv da û dest bi berxwedanê kir. Îsmet KARAK ta berikê wî dawî bûn, berxwedan û şerê xwe domand û dema bêçek û parêştin ma, nûka karin wî bigirin. Piştî wê bûyerê rûdanê pêde, Îsmet KARAK birin merkeza hingavtina Ruha (Urfa)yê û marûzî lêdanên giran bû. Belê derfet nebû ku, gotinek ji devê wî derxînin. Mêtîngeran wî birin gundê wî û qada gund de, lêdan û hingavtinên giran bi wî kirin, sixêf bi wî kirin. Li pêş çavê gundiyan, bi van hingavtinan bawer dikiran ku, Îsmet KARAK wê serê xwe nîzm û xwar bike. Bi wê hêviyê hovîtiya xwe şanî kirin. Belê, daxwazên wan biçûn nehat. Piştê Îsmet KARAK birin girtîgaha Diyarbekir û wê girtîgaha bihezaran welatperwer û dîlîyên şer yê endamê PKK têde difîne, wî ji hêsrî kirin. Wî kirin zindanên Diyarbekir.

Girtîgahê de ruhê berxwedanê nûnerî kirê Îsmet KARAK, bi rêber û hevalên xwe re, bi hevve, timorî berxwedan ajot û ewan bi wê berxwedana cuntayê kirin bin ecot û bin bikeftinê.

*** Bimre cunta faşista mêtînger!
* Bijî şan û şerefa me PKK a berxwedide!**

Piş 12 dîlîyê şer yê PKK Îsmet KARAK bi hovîtiya mêtîngerîya faşizmê hate kuştin pêde, zindan û rêngahên Diyarbakir, karûbarên dijmin pûçkirin û berxwedanê gihişt taxên bilind-tir.

Ta niha saloxa mirina 4 partîzanên PKK û girtîyekî DDKD, yek ji ji Rizgarî hemû bihevve 7.6 kesên gihişt me. Berxwedana ku ji hêla 82 endamên PKK bi rengê rojîya mirinê didome û ji hêla tewarî girtîyan bi rewşa rojîya birçîmayîne destpêkiribû, cellaadên mêtînger harûdîn dîke. Qetlên qolomalist wusa harûdîn dibin. Dijmin, bi rewşa wê harbûna xwe, taxa êrişan zêdetir dîke û kuştînen xwe digihîje rewşa vebirî û qirkirinê.

Bi kuştîna Mazlum Doğan, Ferhat Kurtay û Eşref Anyak di Adara 1982an de, qolomalistên binkeftina xwe hê wê demê de îtiraf kiribûn, kurî û tivanca binkevîna xwe; bi berxwedana rojîya mirinê a mîhên Mîjdar-Êlûn 1982 de, ku domana 55 rojan de, Mehmet Hayri Durmuş, Kemal Pîr û Akif Yılmaz bi xwîna xwe ev kemilandinbûn, ta ava heştûwên xwe bi diwarî ser kirin. Û ev binkeftina dijmin her roja derbas dibe de, behtîr kûr dibe.

Temsil û nûnerîkirina ruhê PKK bi wê rewşa û mînakên nayîn hejandin, politîka dijmin bi erdê re kire yek û pûç kir. Tora xwesiparî û îxanetê a ku dixwestin hundurî de pêşve bibin, kîş bû û bêhîm ket. Her leyistok, qetlîm, hingavtin û zilma bi destê tora îxanetê, bi destê Şahin û Yildirim dixwestin birêve bibin, leqayî berrabûn û bawerîya nayê hejandin bû û ji hev pişjîl. Dîlîyên şer yê PKK xwedî li berxwedana ku bi Mazlum'an pêgtirîbû û bi Hayrî û Kemal'an kemilîbû, derketin û berxwedan; çarawara bi serxwe a jiyana xwe derivandin û bi wî rengî her carê jiyana xwe li hemberê plan û leyistokên dihatin bikaranîn û pêşvebirin, danîn holê û wê yekê wusa îspat kirin.

Dijminê qolomalist bi wî awayî herdû çekên destê xwe de, yê ku yek hingavtin û qetlîm bû, a din planên veşartîyên îxanetê bûn, hinda kir, û da erdê. Dema tîgîhişt ku jîholêrakirina PKK xewne û ev yek mîsagor nabe, angê pêk nayê, bingeha harû hovbûnê a êrişan jê re sadir bû. Ser dîlîyên şer yê PKK ku nekarî wan bidest-bêne, teslîm bistêne an jî wanan jî berxwedanê dîrbike, wê neqlê kuştin û vebirîyên komî bikaranî. Biryarên bidarvekirin yê payxwe di dadingahan de, destpêkirin ku girtîgahan de bin derbên hingavtinan biçûn bînin û înfaz bikin. Taxa zilme gihişt bilindkî ku vîca nikarî bê pîvan.

Êdî dijmin hate rewşeke wusa; nekarî kesên qels yê ku xwesiparî derivandinbûn, bike haceta leyistokên xwe. Kesên hîma berxwedanê di dilê xwe de nehişdîtin, ji ber berxwedana ku bilî mirinê dihat bilindkirin û bêhempa bû, zirav girtin û xwe dora berxwedanê civandin. Ev rastî gîha taxekî wusa, ku kesên li derî piştigirtin PKK jî, ketin bin lêkariya wê. Pir kesên, tu berxwedanî birêveberîbûn, li hemberê politîkên û bikaranînen mêtînger, ne xwe ne jî rêxistîna xwe, ne jî rastîya Kurdistan ne parêstî û ev xurtî dilê xwe de sehnekiribûn, bilî xeta rêxistîna xwe ku wanan anîbû wê xwesipariyê, tu rê din jî xeyrî dora berxwedanê xwe bicivînin nedîtin û destpêkirin bersiva şan, mîrxasî û bereziya berxwe-

82 DİLİYÊN ŞER YÊN PKK Dİ ROJÛYA MİRINÊ DE NE!

Dijminê ji ber Berxwedana Mezin Dibe di Tirsê de ye, Girtîgahan de Kuştinan Dilezîne!

Piş 12 girtiyê dawa PKK a koma Şûriçê Îsmet KARAK dawîya meha Kanûnê bi pîhin û azînen hingavtinan hate kuştin pêde, ji 5ê Çile virde rojîya mirinê û berxwedana birçîmayîne destpêkir. Bilî qetlîm û hovîtiya cunta berxwedanê berdawam dîke.

Berxwedana birçîmayîna 2ê Êlûn 1983 de ku bi pêşajotîya dîlîyên şer yê PKK destpêkiribû û gişîya girtîgahê balifandibû, hin maf hatibûn bidest anîn. Belê peyvajoyê de ev maf biçûn nehatin û qomployên dijmin zêdetir bûn. Lewma, ji nûve de, rojîya mirinê destpêkir. Gora agah û nûçeyên gihiştin me ji girtîgaha Diyarbekir girtin, xeynî 82 dîlîyên şer yê PKK, tê gotin ku gelek endamên PKK dest bi rojîya mirinê kirine.

Piş 12 Îsmet KARAK hate kuştin pêde, dest bi berxwedanê kirin, ji dîlîyên şer, ta niha îxbar û saloxên rast nayîn girtin, lewma dîta wanan bi maliyên wan re qedexe ye, û girtîgah hatîye dogirtin û çeper kirin. Taxa qetlîamê ji baş ne diyar e. Belê, gora diyarîyên mirovên girtîyan û saloxên hilmîn alema giştîya derveyî, hejmareke zêde ji girtîyên şoreşger, bi rewşeke hovberî hatine qetlikirin. Mina nûçeyên ji gişîya gel gihiştîne rojnama me, tê diyarîkirin ku pir kes hatine kuştin, û navê pir kesên tê navdan û hildan ku hatine kuştin. Hinek ji yê mirine teslîmî malbatên wan kirine, û ji yê din salox

nayîn girtin.

Gora agahiyên gihiştin rojnama me, di berxwedana Çile 1984 de, girtîgaha Diyarbekir de ev şoreşgerên hanan ronakrewan bûne: Îsmet KARAK, Ahmet Bayik, Halil Çatak, Necmettin Buyukkaya û Yılmaz Demir.

Girtîyên ji dawa PKK, Muzaffer Ayata, Ali Riza Altun, Mehmet Şener, Celalettin Delibaş, Mehmet Can Yücel, İdris Güzel, Mustafa Karasu, Haydar Geçmez, Metin Aslan, Şukru Gulmuş, Mahmut Oguz, Mehmet Tekin û Bedrettin Kavak di rewşa mirinê de ne û lê bilî wê yekê livbazî û bizava xwe didomînin.

Berxwedana dawî a ku koxtîşên 35. û 23. de bi pêşkêşîya dîlîyên şer yê PKK destpêkirîye û ji hêla 82 kesên, bi rengê rojîya mirinê didome, gişîya girtîgahê balifandîye. Hêj ji rojên pêşin a berxwedanê, girtîgahê de dengê çekan kêmnebûye û tê diyarîkirin ku hundurî de hovîtkî timdorî jîyan dibe. Tê daxuyanîkirin ku hin girtîyên wusa şewitandinê hatine kuştin û ev nûçe ji hêla alema giştîya derveyî jî tê derivandin.

Bilî ku nasên girtîyan û kesên ji gel xwe kardîkin saloxan ji girtîgahê bistînin, ji ber ku pîkolîyên heyin pir diwarin, nikarin ji girtîgahê

ixbarên pak bistînin. Têgotin ku zilm û zorba-zîyê ser merivên girtîyan çuqas diçe zêde dibe, hinek ji wanan kirne binçav û ew jî marûzî lêdan û hingavtinan dibin.

BERXWEDANA DİYARBEKİR PARÊZGERÎYA GELÊ ME U MIROVATÎYÊ YE!

dana Diyarbekir bidin. Ji xwe dijmin jî wanan jî xwêre pir bi feyda nemadîdita û jî ber wê yekê êriş ser wanan jî zêde dikir. Divê merhelê de, bona **"xelaskirina jîne"** propendaxa xwesipariyê kirin, bi rastî mirin bû û ev eşkeretir bû. Bona xelaskirina jiyana şexsî jî, berxwedanê çarawara tene bû.

Berxwedaniya PKK, bi xurtîya xwe a timdorî mezin dibû, bû dijmin bi çala mirinê. Dijmin, di zindanên xwe de, hingavtingahên xwe de û dadingahên xwe de mehkûmî mirinê bû, bi destê berxwedana pêşdikeve xeniq.

Her çeka ku dixwestin li dijî PKK bikarbenîn, dema rûyê xwe çewt diquliband, êrişî wanan jî kirin, rûyê xwe zivirandin girûdî û biryarên ewan bixwe danîbûn, êrişî îxanetkar û xwesiparan kirin. Dadingahan de mirov nedikarî êdî behsa mafê parêştinê ku ji xwe nebû, bike. Xaîn û xwesiparan kirin rûpelên rojnaman, anin ekranên televizyonan û dan peyvandin, lê belê armançên wan carek din pêknehatin û taliyên nedixwestin afirîn. Girsên gel çuqas îxanet çetîr naskirin, heqwaşî jî tedayîya hovîtiya dijmin, meznahîya berxwedanê baş tîgîhiştin. Fahmkirin ku, spartîna û xwedî li berxwedanê derketin, karê tekoşîna zehmete û bi wî awayî xwedî li wezîfên tekoşîna behtîr derketin û pir bi di-siplîntir xwe balifandin berxwedanê.

Binkeftina politîkî dijmin yê ku Adar 1982an de hatibûn tellalî kirin û daxuyanîkirin, roj bir roj kûrtir bûn, berxwedanê hej mezinîr bû. Mina li sala 1982an sala 1983 jî bû sala ku girtîgahan de berxwedan bilind bû û bilî hovîtiya zêde dibû, mezinîr bû. Şoreşgerên dadingahan de biryarên bidarvebixistin girtin, birwerî, biryarî, bawerîya xwe bi şîaran awaz dan. Li dijî zilm û qetlîamên li girtîgahan de, ser bingeha berxwedanê yekîttî birêvexistin û mîsagor kirin.

Livbaza Êlûn 1983an de ku ji hêla 100 hêsrên ser yê endamên PKK bi rewşa rojîya mirinê destpêkiribû, bû sedem ku li derî xaînan, hemû girtî dest bi berxwedana birçî mayîne kirin. Ev nûçe û salox seranserî hilimî derve jî. Dijminê ku ket nav açz û şaşîyê, mecbûr ma diyarbîke ku daxwazên wan, hatin derivandin. Berxwedan bi serkeftin û zafer dawî pêhat.

Bêdî, dihat zanin ku dijmin wê ji nûh ve de êriş bike, leyistokên xwe yê pûç bûbûn, wê jî nûh ve de birêve bike. Mafên hesantir ku bi bingeha berxwedanê hatibûn hesilandin nedan û dema girtîyên şoreşger dîtin, dijmin zilme diwarîtin dîke, wê neqlê berxwedanekî pir mezinîr afirandin û birêxistin. Piştî hêsrî şer yê PKK Îsmet Karak bi pîhin û azînen din kuştin, 82 dîlîyên şer, endamên PKK daxuyanîya rojîya mirinê kirin. Liv û rûdan hemtîya girtîgahê, gişîya girtîyan balifand. Hejmareke pir mezin ji girtîyan xwe tîkîlî berxwedanê kirin û diyarî kirin ku, bi berxwedana birçî mayîne rabûn serpê.

Bilî her babet hovîtiyên dijmin, berxwedanê neşikest. Eşkere û kifşûbî ku, her çûre hingavtin û pîkolî bi atîya serpehatina berxwedanê wê rolek bilîze û pir hesan û xwerû dihat zanin kû, wê li ser girtîgahê karîkerîkî xurt zabike. Leyistokên dijmin, her babet rêzanîyên îxanet û xwesipariyê vîca karên xwe nema dikarin bikin. Dijmin, bona bikaribe berxwedanê tîk-

çûn bike û îxanetê serdest bike, ta niha bi dehan mîltanên PKK kuştîyê û îro jî ev qetlîamên xwe didomîne. Û ew, çuqas dike û dihingivîne, mecbûr dimîne behtîr bîkuje û azînen hovîrîcat bike. Lew, her carê leqayî berxwedanekî mezinîr dibe û nikarî xwe jî wê yekê xelasbîke.

Berxwedana bi pêşajoya PKK girtîgahan de pêşve diçe, bi hemû alîyan rola xwe leyist û dicivandinê de bû kîşandina merkezi. Ev berxwedan, çuqas dem bibhure, wê girtîyan, nasên girtîyan û girsên gel li dora xwe bicivîne û wanan bitevîgîrin.

Ev liv û bizavên zexm ku girtîgahan de li hemberê cunta tînan danin, divê li derve jî bersiva xwe bi xebatên serxweyên şoreşgerî bistînin. Têvgera berxwedanê a ku PKK li her derê di-meşîne, wê tedayîyê de, emreke ku dîlîyên şer bi berxwedanê xwe li girtîgahan de, pêşîya me datînin. Berxwedana ku ewan bin her zorî û zehmetîyan, bilî mirinê bilind kirîye, bi xebat û tekoşîna li derve tê ajotin divê hêj bê mezikirin û ev, di tekoşîna serxwebûna Kurdistan de rêya serbixwe û tenê, yê diçe zaferê ye.

Her kesê ku dibêje, ez demokratîk, welatperwerim, girînge xwe tîkîlî wê berxwedanê bike, piştî û milê xwe bide wê. Belê, tiştê tê dîtin eve ku, bilî "gotin û gefên mezin" pir hêz, li hemberê wê berxwedana bi şan û şeref bêdeng dimînin, piştigirtin sadir nakin û bîvî awayî xwe bi rewşeke derî mirovî ditêvîgîrin. Berxwedana bi diran, tilî û xwîne hatiye bilindkirin, di-xwazin bo maf û berjewendî rêxistinî xwe bikarbenîn û bi wî awayî xwe nîzîkî livbaziya dîkin. Gelê me wê wîna tucaran naderivîne. Welatperwer, demokrat û endamên rêxistinê wîsa yê dirust û dilsoz hêrs û gîra xwe li hemberê wê dîta bezirganî daxuyanî dikin û peyvajoyê de tewrê xwe diyar û eşkeretir dikin û dibêjin: ger mirov xwedî li berxwedanê derkeve, divê ser xakên Kurdistan mirov wê li dijmin bizivîrene û ew van rêxistinên bazirganî, daweta wê rastîyê dikin. Nexasim, ev dawet ji hêla gel bixwe tîkîrin. Bersiva wê girînge bê dayîn.

Gelên cîhanê û alema giştîya pêşveçûyî, li hemberê wê hovberîya ku dixwazin gelê me ji difrokekî rakin û hesabên beâr li hemberê girtîyan pêşve dibin ku perçekî hov jî planên gelemperî ne, îro dengê xwe behtîr bilind dikin, yarmetî û alîkariya xwe zexmîrî dikin. Tekoşîna welatê me ku li hemberê emperyalîzme û paşverûkatîya cîhanê ye, ku şerê li hemberê mirovîyê pêk tînin, wê alîkarî û piştigirtina gelê pêşveçûyî cîhanê bigre û ev rastîkî pêwîste.

Welatperwerên Kurdistan, gelê Tirkiyê yê hogir, alema pêşveçûyî di demokratîkê cîhanê, karker û gelên dinyayê, welatên sosyalîst, kin bêtî gotin; hemû mirovên gîfî, ku tekoşîna azadî û demokratîyê dîtin, ev tekoşîna a me hemûna we, wezîfa me giştîya ne. Li hemberê hovîtiya emperyalîzme û nokerê wî yê har, cunta faşista Tirk, li dijî şerê wan yê mêtîngerê qirkirinê, şerê me yê tekoşîna rizgarîyê xwedî maf û mecbûrîyê, divê hûn alîkarî û yarmetîya xwe bo wê şerê çetîn birêxînin.

Bi hemû hebûn û derfetê xwe, em tîkîlî wê tekoşîne bibin, piştigirtin sadir bikin, li hemberê her çûre alîkarîyên bo cunta re diherikin, xwe rabigrînin...

Son Gezilerin Bir Kez Daha Ortaya Çıkardığı Gerçekler

Baştarafı 2. sayfada

etkisiz kalmaya çalışırken, FKÖ örneğindeki görüldüğü gibi Ararat'a yaptığı yardımlarla onun Ortadoğu gericiğinin ve emperyalizmin işbirlikçisi rolü konuma düşmesinde rol oynayabilmiştir. Türkiye ve Irak rejimlerine yaptığı yardım örneklerinde de görüldüğü gibi, zorla ayakta duran bu rejimlerin nefes borularını açmaya çalışmaktadır.

Hem Türkiye ve hem de Suudi Arabistan, Arap ılerici güçlerine bir bütün olarak tüm Ortadoğu devrimci-ılerici hareketlerine müdahale etmek, gericiğimizi zorla yaşatmak için, emperyalizmin ve onunla suç ortaklığı içinde bulunan bölge gericiğinin değişik biçimlerdeki ama aynı amaca hizmet eden -son ziyaret ve yapılan anlaşmalarda görüldüğü gibi- ocağı geçmiş bir politikanın önemli iki adığı durumundadırlar.

Bu gelişmelere İran ile Türkiye arasındaki ticari ilişkilerin tehlikeye girmesi olgusu da eklemler, Türk burjuvazisinin İran-Irak savaşında takındığı güya "tarafsız" tutumunu da terk ederek Suudi ve Mısır-İşirdi gibi gerici rejimlerle ortak tavra yöneleceği açıklar. Nitekim yapılan son "resmi" temaslar, böylesi bir yönelim içinde olduğunu göstermektedir.

21 Şubat'ta başlayan ve 5 gün süren "resmi" temasların ortaya çıkardığı sonuçlar özetlenirse, bu iki gerici mihrakın netür hazırlıklarında oldukları daha iyi anlaşılacaktır. 68 milyon dolarlık ekonomik projeler, F-16 uçak projesi ve harp sanayii için işbirliği, Suudi Arabistan tarafından verilen 6 milyon dolarlık kredi, Suudi Arabistanlı subayların Türkiye'de eğitim görmesi, Türk ve Suudi işadamlarının kuracakları şirket vasıtasıyla Türkiye'nin sanayi mallarına dahil her türlü ürününün bu kanal vasıtasıyla ihrac edilmesi vs. gibi.

Tüm bunlar niye? Bunlar, iki ülke arasındaki normal ekonomik ve ticari ilişkiler midir? Eğer Türk faşist cuntasına ulaşık edilmek isteniyorsa, bu ilişkileri normal ilişkiler olarak değerlendirmek, üzerinden öyle üstünkörü geçmemek gerekir.

ABD emperyalizminin oluşturduğu; Suudi ve Türk faşist cuntası odakları vasıtasıyla uygulamaya koyduğu uzun vadeli politika, bölge devrimci hareketlerini engellemeye ve çıkarılabilecek muhtemel bölgesel savaşta hazırlıklı olma çalışmaları; aynı zamanda da bölge halklarına karşı düzenlenen korkunç bir komplonun girişimleridir. Bu konuda üzerlerine düşen görevin bilincine, iyi bir uşak olduğunu kanıtlayacakları içinde olan Kenan Evren, yaptığı basın toplantısında aynen şunu belirtmektedir.

"Gerek Türkiye, gerek Suudi Arabistan kendi bölgelerinde barış ve istikrarın idamesi açısından büyük gayret sarfetmekte ve önemli roller oynamaktadır." Ve ardından devam ediyor: "Son gelişmeler, uluslararası duruma ümitle bakmamıza maalesef imkan vermiyor. Çözüm bulunamayan ikili ve uluslararası düzeyde birçok ihtilaf, dünya sulhunu ve güvenliği tehdit etmeye devam ediyor... Bölgesel ve ikili ihtilafların derhal çözümlenebileceği hayaline kapılmamak gerekir."

Kürdistan ve bölgenin diğer halkları "barış ve istikrar" adı altında, "Mısak-ı Milli" sınırlarını koruma adı altında Türk burjuvazisinin nelere yapacağı ve gelecekte de neler yapacağını, gördüğü zulüm ve katliamlardan çok iyi kavramaktadır.

Kenan Evren'in yaptığı sorunların çözümünü konusundaki "hayaller" kapılmaması doğrultusunda açıklama lar da çok şeyler ifade etmektedir. Açık ki bölge gericiğili ABD'nin yönlen diriciliği altında çok yönlü uzun vadeli bir karşı-devrim hareketine hazırlanmakta ve bunların çözümünü de askeri planda görerek kendisini ona göre örgütlemektedir.

Tüm bunlar neyi ifade ediyor? Çıkarılabilir tek sonuç varsa o da, Türk devletinin giderek bölgedeki devrimci gelişmelere daha fazla müdahale edeceği, tüm örgütsel, politik uluslararası bağlantılar ve askeri hazırlıkların buna göre yapıldığıdır.

Bölgemizdeki karşı-devrimin buki mihrakına bu tür gelişmeler karşısında devrimci görevler nelerdir?

Herşeyden önce buki devletlerarasındaki ilişkileri yoğun bir şekilde tetkik ederek, gericiğinin tüm çaplıklığıyla ortaya serilmesi gerekir.

Ancak, bu tek başına yetmez. Esas olarak karşı-devrimin çok yönlü hazırlıklarına ve saldırılarına karşı devrimci güçlerin de kendilerini hazırlamaları gerekir. Bölgesel çapta ilişkilerini, dayanışmalarını daha da arttıracak ortak devrimci direniş hattında kendi halklarının militan, savaşan ruhunu harekete geçirmeli, her türlü karşı-devrimci komployu boşa çıkarmalıdır. Düşmanın dayattığı ve kendisini tepeden tırnağa ona göre örgütleyip hazırladığı karşı-devrimci askeri zor'a karşılık, uzun süreli halk savaşı temelinde kendi halklarının devrimci siyasi ve askeri zorlarını yaratmalıdırlar ve kendilerini ona göre örgütleyip, örgütlemeli ve hazırlamalıdırlar.

Bölge devrimci güçlerinin yetmezlik içinde bulunduğu ve özellikle de Türk küçük-burjuva muhafetinin hızla burjuvaziye uzlaşmaya yönel diği, Ortadoğu ve Kürdistan küçük-burjuvazisinin de emperyalizm ve bölge gericiğiliyle işbirliğine yöneldiği dikkate alınrsa bu konuda önemli bir yetmezlikle karşı karşıya olduğu gericiğili daha iyi kavranacaktır.

Objektif zemin bu olumsuzlukları aşmak için elverişlidir. Özellikle Kürdistan'da proletaryanın öncü misfresi, mevcut önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, mevcut olumsuzlukları olumlu hale dönüştürecek ve geliştirecek de bölge devrimciğinin içinde bulunduğu yetmezliğin aşılmasında önemli bir fonksiyona sahip olacaktır.

Eğer bölge devrimciliği kendini örgütler ve karşı-devrime karşı halkı örgütleyip seferber edebilecek doğru anlayışa kavuşabilirse düşman güçlerin kompo ve saldırılarını göğüsleyebilecektir. Aksi durumda mevcut sorunların çözümünü sağlama zorunlu olarak şiddetlendirerek devam ettirecektir.

Provokatörlerin devrimi yargılamasına izin vermeyin!...

Baştarafı 9. sayfada

ist-leninistler? Sizce de Martovculuğun oynanması gerekiyor mu? Martovculuğa karşı mücadele etmek, en başta devrimci örgütler için hayati önemde olan bir görev ve zorunluluksa, tasfiyeciliğe karşı savaşım yürütüyor musunuz? Bu savaşımın çok güven duyacağınız güçler kimlerdir? "Aydın olmalarının verdiği binlerce" hareket eden küçük-burjuva demokratları mı, yoksa en başta sınıf bilinci proletaryaya olmak üzere "kitleler" ve "örgütlerin taraftarları" mı? Örgütten korkan kimdir, kesin kurallara bağlanmış bir örgüte bağlanma zorunluluğunu yadsıyan kimdir; küçük-burjuva aydınları mı, proletaryaya mı? Kuşularınız varsa gözlerinizi 1907-1912 yılları arasında çarlık Rusya'sının koşullarına getirin! Lenin Martovculuğa, "Stolipin İşçi Partisi"ne karşı nasıl bir mücadele yürüttü? Çarlığın bu yıllarda tasfiyeciliğe dönüşen menşevizme maddi ve manevi destek sağlamanın nedenleri neydi? Kimler tasfiyecilerin safından yer aldı? Bolşevik örgütlerin safından hem de kitleler halinde terkedenler kimlerdi? Bu karanlı gericiğili yıllarda Bolşevik örgütlerin yönetimini kimler ele geçirdi?

Dünya proletaryasına yol gösteren Rus Devriminin deneyimi de göstermektedir ki, irtica yıllarında tasfiyeciliği geliştiren küçük-burjuva demokratlarıdır. Gerçekten de bu yıllarda Bolşeviklerin denetiminde bulunan örgütler alabildiğince küçülmüşler, eskiden binlerce üyeli barmdırırken, birkaç düzine sağlam proleterler yetenekli küçük örgütler haline geçtiler. Komünistleşmemiş aydınlar, yükselme döneminin keskin devrimcileri Bolşeviklerden hızla uzaklaşmışlar, Martovculuğun koruyucu kanatları altına sığınmışlardır. Ama bir düzine sağlam proleter Bolşevik örgütlerin yönetimini ele geçirmiş, yöneticilikte aydınlardan hiç de geride kalmadığını kanıtlayan ve partiyi bu karanlı irtica yıllarından çıkararak muazzaf Büyük Ekim Devrimine öncülük eden yaka gibisağlam bir parti haline getirmişlerdir. O zaman şöyle bir soru sorulabilir: Rus Devriminin engin deneyimi bütün çaplıklığı ile ortadayken ve böylesi dönemlerde küçük-burjuva aydınları nasıl bir ruh halini izleyeceği bilinmiyor. Ali TAN provakatörü neden onlara büyük görevler atfetmektedir? Neden küçük-burjuva aydın karakterini gizlemek için hiçbir caba harcamamaktadır?

Evet, PKK bu provakatörleri iyi tanıyor. Bir süre önce onlardan (veya değişik adlar altındaki) birinin bütün kirlı çamaşırlarını ortaya döktü. O, örgüt içinde yer aldığı sürece, başta örgütün merkez kadrolarını olmak üzere bütün örgüt üyelerinde, gelişme kaydeden, ama küçük-burjuva aydın özelliğini bir türlü atamayan biri olduğu imajını yerleştirmek için özel bir caba harcadı. Bu imaj devrimci demokratik kamuoyuna empoze için deaynı çabasının sürdürdüğü son derece açıktır. Provakatör, PKK'nin, kendi gericiğiliğini kamuoyuna ve sorumlu devrimci güçlere açıklayacağını bildiği için, önceden acelece önmeler almaya çalışıyor. Ali TAN imzasıyla **Demokrat Türkiye'**de yazılan yazıda onun (veya kendi) durumu da ima edi-

lerek, "...kazara 'resmi örgüt' çizgilerinin dışında lafederlerle hemen türlü çeşitli yaftalarla nitelendirilecekler" deniliyor. Hemen belirtelim ki, Semir provakatörünün düştüğü bu ihtiras kaydı beş metelik emteyebilir. Kirli ellerini en değerli yoldaşlarımızın kanına batıran bu hain, yaptıklarının bedelini mutlaka ödeyecektir. Provakatör bunu bilmektedir ve can havliyle kendisine yeni yandaşlar, yeni dayanak noktaları aramakta ve bazı örgütleri suçuna ortak etmek istemektedir. Bütün devrimci, ılerici, demokrat ve yurtsever örgütler, gruplar ve kişiler bu provakatörü iyi tanımalı ve bir katilin devrimcilerin kanıyla yıkanmış kirli ellerinin kendilerine değmesine asla izin vermemelidirler.

Demokrat Türkiye okuyucuları, size sesleniyoruz: Eğer her ay üç mark ödeyerek satın aldığınız **Demokrat Türkiye'**de kaleme oynatan bazı ne idüğü meçhul "yazar" müsveddelerinin yazılarıyla -hem de parasını cebinizden ödeyerek- zehirlemek istemiyorsanız, gazetenizin bürosuna ulaşın. Şu Ali TAN'ın, S.OKTAY'ın, Cumali HAYDAR'ın sicilini araştırın. Kimdir bunlar? Bu sizin için hem bir hak, hem de yerine getirilmesi gereken zorunlu bir görevdir. Bu imzalarla **Demokrat Türkiye'**de yayınlanan yazılar en açık birer provakasyon örneğidir ve gazeteniz bilmeyerek (biz öyle olmasını dileriz), ya da bilerek bu provakasyona alet olmuştur. Gazeteniz aracılığı ile bu tür yazar-çizer takımının devrimi yargılamasına izin vermeyin. **Demokrat Türkiye'**den provakatörleri teşhir etmesini ve yargılamasını isteyin.

Yurt dışındaki Kürdistanlı devrimciler ve yurtseverler! Diyarbakır zindanlarındaki vahşet gösterilerinden, kanlı zulüm ve katliamlardan Kenan Evren faşist yönetimi kadar sorumlu olan Şahin-Yıldırım-Semir faşist milis cesetinden hesap sorun. Onları teşhir ve tecrit edin. Bu hainlerden hak ettikleri öfke ve lanetinizi esirgemeyin. Öteki örgütlerin bu provakatörü tanımlarına yardımcı olun. Provakatörlerle sahip çıkma cüretini gösterenlerin yakasını bırakmayın. Unutmayın ki, geleceknisillerin bağımsız ve özgür bir yaşama kavuşmaları için can veren direniş şehitlerinin anıları bize bunu emrediyor. Binlerce yıllık köle tarihinin bir kısmı acılarla bize bunu emrediyor. Analarımızın gözyaşları, işkence tezgahlarında feryatlarını haykırarak kardeşlerimiz ve bacılarımızın çığlıkları bize bunu emrediyor. Kulaklarımız devrime nefretini kusan provakatörlerin çirkin sözlerine kapılmayın. Devrim şehitlerinin sesine kulak verelim. Ve hepimiz hep bir ağızdan, tek bir yürek, tek bir yumruk gibi haykuralım:

Provakatörler cezasını bulacaktır, kahrolsun provakasyon!

Şehitlerimizin kanlarıyla çizerek aydınlatılan yol dönülmez yolumuzdur!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!
12 Mart 1984

Ortadoğu'da Nwroz'un güncelliği . . .

Baştarafı 7. sayfada

onunla savaşacaktır. Açık ki bu savaşta, büyük direniş şehitlerinin kanlarıyla kuzlaştırıldıkları doğru devrimci yolda gereken güç, inanç ve cesaretle yürüyebilmek, gerçek bir çizgi adamı olabilmek için ihtiyaç vardır.

Hiçbir subjektif ve nesnel etkenin bu gelişmeyi engelleyemeyeceği ortadadır. Madem ki yol bu kadar doğru, hedef bu kadar yüce ve kut-saldır; o halde, bu yolun yolcusu militanın kendi hata ve yanlışlıklarına karşı savaşarak başanlı olamaması ve bunun için ıleri sürülebi-lebilecek hiçbir bahanelerin inandırıcılığı mümkün değildir. Militan için tek seçenec, bu çizginin tüm özelliklerini kendinde somutlaştırmak, bu büyüklüğe ulaşabilmek için bilinç ve pratik en üst seviyeye ulaşmak doğrultusunda elden gelen her türlü çabayı göstermektir.

Düşmanın bilinçli olarak körüklediği ve ister parti içinden isterse Parti dışından bazılarının da buna bilinçli veya bilinçsiz alet oldukları tasfiyeciyıkıcı çabalar ve hertürlü bozgunculuk da, gerçek militanlık ölçülerine ulaşmakla ezilebilir ve ezilmelidir. Gerçekte tüm bu tasfiyeciyıkıcı çabaların yaşama şansı yoktur, ama böyle ölçülere ulaşıldığında militanın nefes alışları bile bozguncu çabaların toz-duman olmasına yetecektir.

Unutulmamalı ki, düşman oyunlarına karşı her zaman tetikte olmak savaşın kuralıdır. Düşmanın açık savaş yöntemlerinin yetmediği noktada ortaya çıkan ve daha çok tahripkar olmayı hedefleyen bozgunculuk, hedef şaşırtmaya, devrimci kurtuluş hareketini özünden boğaltmaya, bunun yerine en soysuz yaşam güdülerini meziyetmiş gibi

sunmaya çalışmakta, ama bundan da öteyi tüm bu soysuzlukları bir teori haline getirmek için uğraş vermektedir.

Unutmuyoruz ki, daha baştan itibaren direniş karşı büyük komplolar düzenlendi ve oyunlar oynandı. Direniş şehitlerimiz Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar, sözle, eylemle ayıracak direnerek, o müthiş zindan koşullarında bu oyunları boşa çıkardılar. O halde, daha elverişli koşullarda bulunan Partili militanlar, Kürdistan, Türkiye ve diğer halkların mücadelesine dayatılmak istenen bu tasfiyeciyıkıcı, komplocu, yıkıcı çabaların boşa çıkarılması için elden gelen herşeyi yapacaklar; kendisini dayatan bu tarihi görevi mutlaka başarıyla tamamlayacaklardır. PKK, düşmanın yüzyıllardan beri yürüttüğü ve sonuç aldığı bu çabasının boşa çıkarmak göreviyle de karşı karşıyadır. Bu görevin tamamlanmasının başarılı ve görkemli temeli atılmıştır. Daha büyük bir başarının temelde elde edilmemesi için hiçbir neden yoktur.

Oyleyse; Partili tüm militanlar, yurtseverler ve halkımız, direniş şehitlerimizin anılarına bağlılığın zorunlu bir gereği olarak, Parti yolunda birlik ve direniş için daha güçlü ayağa kalkalım. Bize dayatılan ve bizi yoketmeye azimli olan bağrımsızdaki düşman hançerini söküüp çıkarmak, bunun yerine bağımsız ve özgür geleceğimizi çizmek için; Kürdistan'da Kürt halkının bağımsızlık hançerini bileyelim, bununla hertürlü düşmanlık ve alçaklığın üzerine yürüyelim. Mazlum'un, Hayri'nin, Kemal'in ve tüm direniş şehitlerimizin anıları o kadar canlı, o kadar mücadeleye davet edicidir ki; bu yolda en ufak bir

acizlik ve tereddüt göstermeden, tam tersine tarihimizin bize yüklediği belirleyici rolü oynamak için ne gerekiyorsa onu yapalım.

Başta Parti önderliği olmak üzere, tüm Partililer olarak, biz, şehitlerimizin anılarını salt Parti çizgisi haline getirmekle de yetinmeyip; bu çizginin nihai zafere kadar kesintisiz sürdürülmesi için, çizgiyi maddi güçle donatarak siyasal ve askeri bir ordu haline getirecek, tüm halkımızı bu mücadelede seferber edecek, Partiyi bundan alıko-yacak hertürlü saplantının, bozguncu ve yıkıcı çabalarını önüne dikilerek şehitlerin anısına bağlı kalmaya şaşırmayız.

Bizim için büyük güç kaynağı olan şehitlerimizin anısına bağlılık temelinde, düşmanın en vahşi saldırılarına ve anlamsız çabalarına karşı dikilerek mutlaka sonuç alacağımıza söz veriyoruz.

OKUYUCUYA!

Bu sayımızda yer darlığından dolayı, "Halkın Dilinden Yaşam ve Mücadele" sayfası ile Ortadoğu ve Dünya haberleri sayfalarını yayınlamıyoruz.

OKUYUCUYA

Gazeteniz Serxwebün, daha güçlü bir yayın için, okuyucularının güçlü destek ve katkılarını en temel dayanaklardan biri olarak görmektedir. Okuyucuların gönderdiği eleştiriler ve değerlendirmeler mektupları, yayınlanmasa da devrimci bir kitle gazetesinin, kendisini sürekli yenilenen tükenez kaynaklarıdır. Gazeteniz Serxwebün'da, okuyucularından ulaşan mektupları, yayınlamadıkları da dahil olmak üzere büyük bir titizlikle değerlendirmekte ve sonuçlarını çalışmalarına aktarmaktadır. Serxwebün, yayınlanmayan bu mektupları mutlaka cevaplandırmakta ve okuyucularla olan ilişkilerini özellikle bu tür karşılıklı mektuplar yoluyla sıcak tutmaktadır. Ancak, gönderilen mektuplardan bazıları, cevap gerektirdiği halde, adres yazılmadığı için zorunlu olarak cevapsız bırakılmaktadır. Okuyucuların, bu durumu da dikkate alarak, gönderdikleri değerlendirmeler mektuplarında adreslerini de mutlaka yazmalarının gerekli olduğu inancındayız.

SERXWEBÜN

YAŞASIN KÜRDİSTAN KADINININ DEVİRİMCİ DİRENİŞİ

Her 8 Mart'ta, tüm dünya emekçi kadınları tarafından coşkuyla kutlanan Dünya Emekçi Kadınlar Günü, bu yıl da dünyada ve ülkemizde aynı coşku ile kutlandı.

Dünya çapında büyük bir anlama sahip olan bu günün, ülkemiz açısından taşıdığı önem de şüphesiz çok büyüktür. Her şeyden önce Kürdistan hiçbir özgürlüğün bulunmadığı, yüzyıllardır kopkoyu bir sömürü ve zorbalığın tahakkümü altında yaşamak zorunda bırakılan bir ülkedir. Canlı-cansız her varlığıyla sömürgecilik için bir sömürü kaynağı olan ülkemizde, kapitalist sistem içinde köle olan kadının durumu elbette ki çok daha korkunç ve tanımsızdır. Çoğu defa bir ülkenin içinde bulunduğu durum, bugün, ülkemizin yapısını anlamak açısından son derece önemli ipuçları vermektedir.

Kürdistan, Türk sömürgeciliğinin azgın baskı ve saldırıları altında tarihinin tank olduğu en zorlu dönemi yaşamaktadır. Halkımız büyük acılara göğüs germekte, açlık ve sefaletin içerisinde adeta yaşadığına pısman ettirilmeye çalışılmaktadır. Görülmemiş vahşet ve zulüm, bugün Kürdistan'ın yaşamı haline gelmiştir. Türk sömürgecileri, köylerde, zindanlarda kadın-erkek demeden tüm insanlarımız üzerinde akıllara durgunluk veren işkence ve zulüm yöntemleri uygulamakta, ak sakallı ihtiyarlardan yaşlı nelere kadar hemen tüm yurtsever Kürdistanlılar bu zulme maruz bırakılmaktadırlar.

Köylere yapılan baskınlarda kadınlar özellikle hedeflenmekte, onların analık duyguları ve onurlarına saldırılarak, toplumsal değerlerimiz rencide edilmek istenmektedir. Cezaevlerinde, bayan tutuklular üzerinde en hayasız işkence yöntemleri uygulanmakta, bayan devrimciler bu ölçsüz vahşet altında inançlarına ihanete zorlanmaktadır. Kısaca, düşman bir bütün olarak Kürdistan toplumuyla karşı karşıya gelmiş durumdadır. Kürdistan'da bugün, en sıradan hak ve özgürlüklerden dahi bahsetmek gerektiğinde, işte bu zulme, bu vahşete karşı mücadele zorunluluğundan bahsetmek gerekecektir. Çünkü, böylesine karanlık bir yaşam içerisinde özgürlüklerden bahsetmek mümkün değildir.

O halde, tarih boyunca tüm sınıflı toplumlarda ezilen, horlanan ve ikinci sınıf bir vatandaş olan kadın için, ülkemizde kadının özgürlüğü, kelimenin anlamından çok daha derin anlamlar ifade etmektedir. Zulmün, ve sömürünün böylesine korkuncuna tank olan bir ülkede, o ülke kadınlarının yaşamının çok daha korkunç olması kaçınılmazdır. Sömürgeciliğin, feodal-komprador yapının, dinin ve erkeğin baskısı gibi, dörtlü bir zincirle bağlanmış olan Kürdistan kadını, aca, gerilikleri, özlemleri ve umutları ile gerçekten de Kürdistan'ın bir aynası gibidir. Ülkemizin tank olduğu her acı, adeta onun yaşantısında somutlaşmıştır. Bugün de yine, bir halk olarak yeni bir döneme atılırken, bu gelişmenin toplum

Bese ANUŞ

üzerinde yarattığı etkiyi bu kesimin mücadeleye olan inançlı bağlılığından görmek mümkündür.

PKK önderliğinde yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, daha ilk gelişim anından başlayarak toplumda yeni bir canlanma ve hareketlilik yaratmıştır. Sömürgecilik için kölece bir yaşama mahkum edilen halk, kendisi için bağımsız ve özgür bir yaşam kurmanın mücadelesine atılmıştır. Bugelışme etkililerini istisnasız tüm toplum üzerinde göstermiş, Kürdistan'ın işçi, köylü, aydın, esnaf, memur ve kadınlar geçen her gün biraz daha artan bir güven ve inançla mücadele etrafında halkalanmaya başlamışlardır. Köleliğin en katmerlisini yaşayan, her günü acı ve göz yaşından ibaret olan, Kürdistan kadınları da çok geçmeden, bu mücadelenin içinde yer almaya başlamışlardır. Mücadelenin en ileri hatlardaki görevlerinden, en sıradan görevlere kadar hemen her görevde, sayısız kadın yer almış, halkın düşman karşısında örgütlü güce dönüşmesi için sayısız fedakarlık örnekleri sergilemişlerdir. Dine kadar varlığından bile bahsedilemez suskun-köle bir yaratık olan Kürdistan kadını, ülkesinin uyanışı ile birlikte adeta her türlü karanlığa karşı ilk başkaldıran olmuştur. Çünkü o, hiçbir zaman tank olmadığı gelişim ve özgürlüklerin yolunu, yalnızca ve ilk defa bu mücadelede görmüştür. Bunun içindir ki, daha Hilvan direnişiyle mücadelenin ilk sesi yankılanırken, Kürdistan'ın yiğit anaları ilk nöbet bekleyenler arasında yer almış, henüz birçok insanın başarılı olunabilir mi tereddütü içinde bulunduğu ileri aşamalarda bile onlarca köylü kadını devrimcilerle omuz omuza feodal eşkiya çetelerine saldırmıştır. Geçmiş mücadele pratiğinde sayısız örneğiyle tank olunan bu gerçeklerin, Kürdistan açısından anlamı gerçekten de çok derindir. Eğer bir ülkede, toplumun en geri kesimi olan kadınlar, mücadeleye daha ilk anda böylesine bir coşkuyla atılıyorlarsa, mücadelenin en ileri görevlerine kadar yükselebiliyor, mücadelenin örgütçüsü, komutanı, önderi sıfatına yükselebiliyorsa, bu, o mücadelenin toplumda yarattığı etkinin nasıl bir boyutta olduğunu gösterir. Açık ki, bu gelişmeleri yaratan bir mücadele, düşman karşısında yenilmezdir.

Azime DEMİRTAŞ

Evet, PKK önderliğinde yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi, toplumda böylesine büyük çalkalanmalara yol açmış, büyük bir isyan ve başkaldırı yaratmıştır. Bugün zindanlarda bu mücadelenin örgütleyicisi, geliştiricisi oldukları iddiasıyla yıllardır işkencelere maruz bırakılan bir çok kadın devrimci ve yurtsever vardır. En ağır cezalara çarptırılan ve insan aklının alamayacağı korkunç işkencelere maruz bırakılan bu yiğit savaşçılar, yükselttikleri boyun eğmez direnişle haklı olarak halkımızın onur belgesi sıfatını almışlardır. Düşman, büyük bir acizlik ve korku içinde saldırdığı bu insanlar karşısında her defasında yenilgiye uğramış, derin bir yurtseverlikle düşman karşısına dikilen yiğit kadın devrimciler mücadele bayrağını her zaman yüksekte tutmasını bilişlerdir.

Yine, bir çok insanın ve hatta örgütlerin dağılıklık içinde buldukları, mücadele alanlarından uzaklaştıkları zorlu günlerde, elde silah çatışan yiğit kadın savaşçılar, PKK direniş ruhunun yüceltiliğinin en soylu örneklerini sergilemişlerdir. Azime Demirtaş'lar, Bese Anuş'lar bu görkemli direniş örneklerinin sadece ikisidir.

12 Eylül faşist cuntasının azgın baskılarına karşı, köylerde askerleri kovalayan

kadınlar, cezaevi kapılarında oğullarını görmek için askerle boğuşan analar, sırf yakınına görebilmek için tutuklanmayı dahi göze alan analar, kadınlar, genç kızlar, köylerde partizanlara yemek hazırlayan, onlara yol gösteren analar vd... Tüm bunlar neyi kanıtlamaktadır?

Bu, her şeyden önce, mücadelenin artık tüm bir halka mal olduğunu kanıtlamaktadır. Halkın, kadın-erkek demeden bütün gücüyle mücadeleye destek olduğunun, onu tek çıkış yolu olarak gördüğünün ifadesidir.

İkinci olarak; Kürdistan kadınının, toplum için olduğu gibi, kendisi için de mücadeleyi tek umut olarak gördüğünü ortaya koymaktadır. Kürdistan kadını, derin yurtseverliğiyle bu mücadelenin içinde giderek daha fazla yer alacak ve onu kanıcanıyla besleyecektir.

Hemen belirtelim ki, Kürdistan kadını, gerçekten de her kesten daha fazla olarak bu mücadeleye sarılmak zorundadır. Boyununda taşıdığı dörtlü sömürü ve baskı halkasını kırıp atmasının, insanca bir yaşama kavuşmasının başka hiçbir yolu yoktur. Kürdistan kadınları bilmelidirler ki, Kürdistan üzerindeki sömürgeci hakimiyet var olduğu sürece, kendileri için de özgürlüklerden bahsetmek mümkün olmayacaktır.

O halde, Kürdistan kadını özgürlüğünü yalnızca "Bağımsız Kürdistan" sloganında aramalıdır. Bu slogan bir gerçek haline gelmeksizin, ülkemiz üzerindeki her zulüm ve baskı gibi, kadının köleliği de devam edecektir. Bu zulüm ve baskıya, her türlü kölelik biçimine karşı savaşmak, bu

* YAŞASIN DÜNYA EMEKÇİ KADINLARININ MÜCADELESİ!
* YAŞASIN KÜRDİSTAN KADINININ DEVİRİMCİ DİRENİŞİ!

Impressum

V. i. S. d. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83

5000 Köln 1

Ödeme Adresi:

Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 59
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsviç	5.00 skr.